

Ő loves szeret

Engem!

A kapcsolat, amit Isten mindig is akart veled

W a Y N E
J A C O B S e N

AZ Ő SZERET ENGEM CÍMŰ KÖNYVNEK ezt a példányát
ajándékba adjuk.

Wayne gyakran mondta, hogy nem tudja elképzelni, hogy ennél jelentősebb könyvet írjon életében. Ha megtanulsz az Atya szeretetének valóságában élni a vallási kötelesség hamis teljesítése helyett, az még mélyebb barátságba fog vonzani veled, lényed legmélyéből átalakít, és felszabadít arra, hogy megismertesd őt a világban. Ha megosztod ezt az utat más hívőkkel, az megmutatja neked, milyen csodálatos lehet a gyülekezeti élet.

Szeretnénk, ha ez a könyv minden lehetséges ember kezébe kerülne. Annak ellenére, hogy ez a könyv szerzői jogvédelem alatt áll, bátorítunk, hogy add tovább elektronikusan...

vagy
nyomatásban,
amennyiben
ezt ingyenesen
és a tartalom
megváltoztatá
sa nélkül teszed.

Ha ha szeretnél egy nyomtatott példányt ebből a könyvből, megrendelheted a Lifestream Ministries-től, Wayne bármely más könyvével együtt.

Most adtuk ki az új Lifestream SuperDisc-et is, amely Wayne több mint 84 órányi hanganyagát tartalmazza a *Living FREE ÉS TRANSFORMED* témában, mindössze 25,00 dollárért plusz szállítási költség. Wayne az Istennel való intimitás ápolásáról, a bizalomban és a szabadságban való növekedésről, az újszövetségi gyülekezeti élet megtapasztalásáról és a világban Isten szeretetének megnyilvánulásaként való életről szóló témákat tárgyal.

Elköteleztünk vagyunk amellett, hogy segítsük a hívőket abban, hogy mélyen Isten életében éljenek az írás és a tanítás, valamint a személyes interakció révén. Wayne a világ minden táján különböző embercsoportokkal tölt időt, hogy segítsen nekik rendezni személyes útjukat, és azt, hogy hogyan kapcsolódjanak más hívőkhöz Jézus gyülekezetének kifejeződéseiként. Ha segíthetünk neked ezen az úton, kérlek, ne habozz, kérdezz minket.

Lifestream

WWW.LIFESTREAM.ORG

P.O. Box 50240 - Oxnard, CA 93031
(805) 988-4409

Ő szeret engem!

A kapcsolat, amit Isten mindig is
akart veled

Wayne Jacobsen

Ő szeret engem! by Wayne Jacobsen

Kiadta: 8801 South Yale, Suite 410

Tulsa, OK 74137

918-493-1718

Ezt a könyvet vagy annak részeit a kiadó előzetes írásbeli engedélye nélkül tilos bármilyen formában reprodukálni, keresőrendszerben tárolni vagy bármilyen formában továbbítani - elektronikus, mechanikus, fénymásolással, hangfelvétellel vagy más módon -, kivéve az Amerikai Egyesült Államok szerzői jogi törvényei által előírtak szerint.

Hacsak másként nem jelezzük, minden szentírási idézet a Szentírás Új nemzetközi változatából származik. Copyright © 1973, 1978, 1984 a Nemzetközi Bibliatársulat által. A Zondervan Biblia Kiadó engedélyével használták.

Nemzetközi szabványkönyv száma: 1-930027-04-4

Szerzői jog © 2000 by Lifestream
Ministries Minden jog fenntartva

0123456 VP 7654321

Nyomtatva az Amerikai Egyesült Államokban

Saranak,

A 25. házassági évfordulónk megünneplése alkalmából

Nem is találhattam volna jobb barátot vagy szeretett partnert, akivel megoszthattam volna ezt az utat. A te példád, hogy a legrosszabb pillanataimban is szeretsz engem, és nagy személyes áldozatot hozva feláldozod az életed, többet tanított nekem Isten szeretetéről és arról, hogy szabadon bízhatok Benne, mint bárki más a világon.

Köszönetnyilvánítás

Köszönöm, Kevin Smith, David Boan és John Yates Ausztráliából, hogy félrehívtak és megmutattak egy kiválóbb utat. A kereszttel kapcsolatos meglátásaitok forradalmasították az Atya szeretetének megbecsülését, és segítettek megérteni, hogy Jézus gyülekezete együtt hogyan oszthatja meg valóban az életét.

Köszönöm, Dave és Donna Coleman Visaliából, hogy gazdagítottátok az életemet és ezt a könyvet a tanulságokkal, amelyeket megtanultatok, és hogy türelmesek voltatok velünk, miközben mi is hasonló folyamaton mentünk keresztül. Köszönöm Nick Sembranónak és Bob Blasingame-nek, hogy hozzájárultak... a szakértelemet az oldalak konkrét tartalmához.

Köszönjük Scott és Sandi Tompkinsnak, hogy különleges szerkesztői adottságaikkal hozzájárultak ehhez a kéziratához.

Köszönöm John Mason és az Insight International munkatársainak, hogy segítettek abban, hogy ezt a könyvet elérhetővé tegyem azok számára, akiket megérint.

Köszönöm nektek, kedves barátaim a kaliforniai Visaliában és környékén, korábbi szülővárosomban, hogy ennyien szerettetek, mellettem álltatok és osztoztatok az utamon. És köszönöm a sok felfedezőnek is, akikkel a világ minden tájáról talákoztunk, akik hasonló úton vannak, hogy felfedezzék Isten szeretetének mélységeit és azt, hogyan éljünk az Ő népeként a földön.

Tartalomjegyzék

Előszó..... 8

A kapcsolat amit ISTEN MINDIG IS AKART VELED

1. Százszorszép szírom kereszténység 11
2. Amit Jézus tanítványai nem tudtak..... 19
3. A pokollal fenyegetve..... 27
4. Egy apa, mint senki más 35
5. Isten hozott otthon..... 43

AMIT a FÉLELEM SOHA NEM ér EL

6. A kegyelmi vonal zsarnoksága 51
7. Mit adjak Istennek? 61
8. Az üzletember és a koldus 69
9. Az Isten, akitől szeretünk félni 77
10. Az Univerzum leghatalmasabb ereje 85

BIZONYÍTHATÓ bizonyíték

11. Elégge szeretett ahhoz, hogy elengedjen téged... 95
12. Kinek volt szüksége az áldozatra? 103
13. A tyúk és a csibéi 109
14. Mi történt valójában a kereszten 117
15. A bűn ellenszere 125
16. A legsötétebb pillanatban . . . Bizalom..... 133

Egy SZERETETBEN MEGÉLT ÉLET

17. Próbálok pontokat szerezni valakinél
aki nem tartja már számon az eredményt..... 141
18. Tehát a bűn nem fontos Isten számára? 149
19. Egy életen át tanulni a bizalmat..... 155
20. Szégyentelenül szabad 163
21. Pontosán ugyanúgy 171
22. Az ima, amelyre Isten mindig válaszol 179
- Beszélgetés, kérdések..... 187

Előszó

Wayne Jacobsen bölcs szavakkal és alapos logikával nem hagy akadályt a hívő és az Atyaisten között. Óvatosan és gyengéden félrelök minden ellenállást, ami az abszolút Isten kegyelmére és a velünk kapcsolatos tervére való hagyatkozás. Egyes utak olyan veszélyeket és titkokat rejtenek magukban, hogy vágyunk egy kézre, amelyet megfoghatunk, és egy biztos arcra, amelyet láthatunk. Ez a könyv a biztos kézbe helyezi a kezedet, és világosan ábrázolja Isten arcát.

Amikor Jézus válaszolt egy kérdezőnek, és közölte velünk, hogy a legnagyobb parancsolat az, hogy "szeressük Istent teljes szívünkben, lelkünkben, elménkben és erőnkben", sokunk számára ez olyan parancs volt, amelyre csak törekedni tudtunk. Talán még imádkoztunk is: "Uram, szeretnék szeretni téged teljes szívemből, teljes lélekből, teljes elméből és teljes erőmből". Miután elolvastad ezt a könyvet, biztos vagyok benne, hogy könnyen ki fogod mondani: "Teljesen szeretlek".

Nem számít, milyen érzelmi állapotban vagy, a szívedre béke telepszik. Az Istennel kapcsolatos aggodalmak elhalványulnak. Készítsd fel arcodat mosolyra, szívedet pedig a nagy győzelmet ünneplő fűvészenekarok állandó felvonulására.

Ahogy olvasod és befogadod e könyv megértéseit, sokkal gyakrabban fogod Isten jelenlétét látogatni, mert az örökkévaló.

ELŐSZÓ

Kapcsolatot fogsz találni, amely annyira felülmúlja a saját legjobb erőfeszítéseidet vagy álmaidat. Isten ezen ajándékai egyedül elérhetetlenek, de ezt a könyvet meghívásnak fogod találni Isten házába és annak melegségébe, válaszlevéllel. Ezzel a meghívóval a kezekben úgy fogod érezni, hogy "megérkeztél"; és meg is érkezted!

Ha úgy tűnik, hogy túlságosan erőltetem és túlságosan dicsérem ezt a könyvet, az szándékos. Egy klasszikust tartasz a kezekben.

Készülj fel arra, hogy jobban megismerd Istent és jobban szeresd Őt. Egy olyan útra készülsz, amelynek úttervét el fogod menteni, hogy többször is használhasd, és amelynek másolatait örömmel és szabadon át fogod adni másoknak.

-GAYLE D. ERWIN
SZERZŐ, *Jézus stílusa*

A kapcsolat, amit Isten mindig is akart veled

*Azon a napon rájöttök majd,
hogy én az Atyámban vagyok,
és ti bennem vagytok,
és én tibennetek
vagyok.*

-János 14:20

Százsorszépsirom kereszténység

*Szeret
engem. Nem
szeret engem.
Szeret
engem. Nem
szeret engem.*

A kislány a hátsó udvaron áll és kántál, miközben egyesével szirmokat szed le a százsorszépről, és a földre ejtőket. A játék végén az utolsó szirmot mindent elárul; hogy a kívánt illető viszonzza-e a szeretetet.

Persze senki sem veszi komolyan, és ha a gyerekek nem kapják meg a kívánt választ, akkor vesznek egy másik százsorszépet, és kezdik előlről. Még a gyerekeknek sem kell sok idő, hogy rájöjjenek, a virágokat nem arra tervezték, hogy romantikus jövődőt mondjanak. Miért kellene szívük vágyait a véletlen szeszélyéhez kötniük?

Miért is ne! De ezt a leckét sokkal könnyebb megtanulni a romantikában, mint a szellemi törekvésekben. Mert sokan közülünk még jóval azután is folytatják a játékot Istennel, hogy letettük a százsorszépet.

Ő SZERET ENGEM!

Ezúttal nem virágszirmokat tépkedünk, hanem a körülményeinket vizsgáljuk meg, hogy pontosan kitaláljuk, hogyan érez Isten irántunk.

Fizetésemelést kaptam. *Szeret engem.*

Nem kaptam meg a kívánt előléptetést, vagy elvesztettem a munkámat. *Nem szeret engem!*

A Bibliából ma valami megihletett. *Ő szeret engem!*

A gyermekem súlyosan beteg. *Nem szeret engem!*

Pénzt adtam egy rászorulóknak. *Szeret engem!*

Hagytam, hogy a dühöm eluralkodjon rajtam. *Ő nem szeret engem!*

Valami, amiért imádkoztam, valóban megtörtént. *Szeret engem!*

Szépítettem az igazságon, hogy kihúzzam magam a szorult helyzetből. *Nem szeret engem!*

Egy barátom váratlanul felhív, hogy bátorítson. *Szeret engem!*

Az autómnak új sebességváltóra van szüksége. *Nem szeret engem!*

EGY VESZÉLYES KÖTÉLTÁNC

Életem nagy részében ezt a játékot játszottam, próbáltam eldönteni, hogy Isten mit érezhet irántam személyesen. Úgy nőttek fel, hogy azt tanultam, hogy Ő a szeretet Istene, és ezt többnyire el is hittem.

Jó időkben semmiben sem könnyebb hinni. Azokban az időkben, amikor a családom egészséges volt, és a kapcsolataink örömet jelentettek; amikor a vállalkozásom virágzott, és mind a jövedelem, mind a lehetőségek növekedtek; amikor rengeteg időnk volt arra, hogy élvezzük a barátainkat, és nem nyomasztottak a szükségek; ki ne lenne biztos Isten szeretetében?

De ez a bizonyosság elenyészett, amikor a boldogság eme időszakát megszakították a kellemetlenebb események...

...mint egy gyermekkori állapot, ami végtelenül kínos volt.

...vagy az a nap, amikor az egyik középiskolai barátom agydaganatban meghalt, miközben mi komolyan imádkoztunk a gyógyulásáért.

SZÁZSZORSZÉPSZIROM KERESZTÉNYSÉG

...vagy amikor a főiskolán nem választottak ki egy állásra, amit szerettem volna, mert valaki hazudott rólam.

...vagy azon az éjszakán, amikor kirabolták a házamat.

...vagy amikor súlyosan megégttem egy konyhai balesetben.

...vagy amikor végignézttem, ahogy apósom és testvérem mindketten betegségekben haltak meg, pedig komolyan keresték Istent a gyógyulásért.

...vagy amikor a szolgáló kollégák hazudtak nekem, és hamis történeteket terjesztettek rólam, hogy megnyerjék mások támogatását.

...vagy amikor nem tudtam, honnan jön a következő fizetésem.

...vagy amikor láttam, hogy a feleségemet összetörték a körülmények, amikor nem tudtam Istent rávenni, hogy változtasson, bármennyire is próbáltam.

...vagy amikor a lehetőségek biztosnak tűnő ajtajai hirtelen becsapódnak, mint egy szélfúttá ajtó.

Aztán elgondolkodtam azon, hogy Isten valójában mit érez irántam. Nem tudtam megérteni, hogy egy Isten, aki szeret engem, hogyan engedhet meg ilyen dolgokat az életembe, vagy hogyan nem hozza őket azonnal rendbe, hogy nekem vagy azoknak, akiket szeretek, ne kelljen ilyen fájdalmat elviselniük.

Nem szeret engem! Vagy legalábbis így gondoltam azokon a napokon. Az Istennel szembeni csalódottságom könnyen két irányba fordulhatott. Gyakran fájdalmamban és frusztrációmban, amikor úgy éreztem, hogy eleget tettem ahhoz, hogy jobbat érdemeljek, a régi Jóbhoz hasonlóan

szidalmaztam Istent, azzal vádolva őt, hogy vagy igazságtalan, vagy nem szeret. Őszintébb pillanatokban azonban tisztában voltam a kísértésekkel és a kudarcokkal, amelyek kizárhatnak az Ő gondoskodásából. Ezekből az alkalmakból úgy jöttem ki, hogy elköteleztem magam, hogy keményebben próbálok olyan életet élni, amiről azt gondoltam, hogy segít

Ő SZERET ENGEM!

kiérdemelni a szeretetét.

34 évig éltem hívőként ezen a veszélyes kötélén. Még ha nem is volt a fejem fölött válság, mindig óvakodtam a következőtől, amit Isten bármelyik pillanatban rám zúdíthat, ha nem tudok a jó oldalára állni. Bizonyos értelemben olyan lettem, mint egy bántalmazó apa skizofrén gyermeke, aki sosem voltam biztos abban, hogy melyik Istennel találkozom egy adott napon - azzal, aki nevetve akart a karjába zárni, vagy azzal, aki figyelmen kívül hagyott vagy megbüntetett olyan okokból, amelyeket sosem értettem.

Csak az elmúlt öt évben fedeztem fel, hogy az én módszereim Isten szeretetének megkülönböztetésére olyan hibásak voltak, mint a szirmok leszedése a margarétáról. Azóta nem vagyok a régi.

MEGGYŐZŐ BIZONYÍTÉK

Mi a helyzet veled?

Érezted már úgy, hogy a körülmények ide-oda hánykolódnak, néha biztos vagy benne, de többnyire bizonytalan vagy, hogy mit gondolsz rólad az univerzum Teremtője? Vagy talán soha nem is tudtad, hogy Isten mennyire szeret téged.

Nemrég egy bibliaórán találkoztam egy negyvenéves nővel, aki aktívan részt vett a közösségében, de egy kis csoportunknak bevallotta, hogy soha nem volt biztos abban, hogy Isten szereti őt. Úgy tűnt, hogy többet akart mondani, de végül csak arra kért, hogy imádkozzák érte.

Miközben ezt tettem, és kértem Istent, hogy fedje fel, mennyire szereti őt, egy kép jutott eszembe. Láttam egy alakot, akiről tudtam, hogy Jézus, amint egy öt év körüli kislánnyal kéz a kézben sétál a réten. Valahogy tudtam, hogy ez a nő az a kislány volt. Imádkoztam, hogy segítsen neki felfedezni a szellemi gyermeki mivoltát, amely lehetővé teszi, hogy vele együtt ugráljon a réten.

Amikor befejeztem az imádkozást, felnéztem a szemébe, amely tele volt könnyel.

"Azt mondtad, hogy 'rét'?" - kérdezte.

Bólintottam, és furcsállottam, hogy erre a szóra összpontosított. Azonnal sírni kezdett. Amikor meg tudott szólalni, azt

mondta: "Nem voltam biztos benne, hogy el akarom mondani neked. Ötéves koromban egy idősebb fiú molesztált egy réten. Valahányszor

SZÁZSZORSZÉP SZIROM KERESZTÉNYSÉG

Istenre gondolok, eszembe jut az a szörnyű esemény, és azon tűnődöm, hogy ha annyira szeretett engem, miért nem akadályozta meg, hogy ez megtörténjen?"

Nincs egyedül. Sok ember hordoz olyan sebeket és csalódásokat, amelyek meggyőző bizonyítéknak tűnhetnek arra, hogy a szeretet Istene talán nem is létezik, vagy ha létezik is, biztonságos távolságot tart tőlük, és rá hagy bennünket mások bűneinek szeszélyére.

Nincs kész válaszom az ilyen pillanatokra, mintha bármi is hatékony lenne ilyen fájdalom közepette. Azt mondtam neki, hogy Isten nyilvánvalóan azt akarta, hogy tudja, hogy ott volt velem, és bár nem úgy cselekedett, ahogyan ő az igaz szerelmet érti, mégis szerette őt. Azt akarta, hogy végigkísérje őt azon a bemocskolt réten, és megváltsa azt az életében. Örömet akart neki adni élete legtraumatikusabb eseménye ellenére, és azt, aminek el kellett volna pusztítania, a kegyelem felé vezető ugródeszkává akarta változtatni. Tudom, hogy ez szinte elcsépeltnek hangozhat egy ilyen hihetetlen fájdalom láttán, de a folyamat elkezdődött számára. Remélem, hogy ezek a szavak bátorítani fogják ezt a folyamatot benned is.

ÉRZÉKELÉS KONTRA VALÓSÁG

Mert Isten valóban soha nem cselekedett velünk szemben másként, mint az emberi megértést meghaladó mélységes szeretettel. Tudom, hogy ez időnként talán nem így tűnik. Amikor úgy tűnik, hogy kegyetlenül figyelmen kívül hagyja legnemesebb imáinkat, könnyen megrendülhet a belé vetett bizalmunk, és elgondolkodunk azon, hogy vajon törődik-e velünk. Még saját hibáink listáját is összeállíthatjuk, amelyek látszólag igazolhatják Isten közömbösségét, és az önutálat sötét örvényébe csalóghatnak bennünket.

Amikor az ő-szeret - nem szeret engem - ő-szeret engem - nem szeret játékot játszunk, az Isten elleni bizonyítékok elsöprőnek tűnhetnek. Mert, mint ezen oldalakon látni fogjuk, Isten gyakran nem teszi meg azokat a dolgokat, amelyekről azt gondoljuk, hogy a szeretete arra kényszerítené, hogy megtegye értünk. Gyakran úgy tűnik, hogy közömbösen nézi, ahogy szenvedünk. Milyen gyakran tűnik úgy, hogy csalódást okoz a legnemesebb elvárásainkban?

De az érzékelés nem feltétlenül a valóság. Ha Istent csak a saját körülményeink korlátozott értelmezésében határozzuk meg, akkor

Ő SZERET ENGEM!

soha nem fogod megtudni, hogy ki is Ő valójában.

Ő azonban egy sokkal jobb utat kínál, ahol a keresztyénységhez való százsorszépszirmos hozzáállásunkat elnyeli az irántunk érzett szeretetének tagadhatatlan bizonyítéka a golgotai kereszten. Ez a keresztenek az az oldala, amelyet az elmúlt évtizedekben szinte teljesen figyelmen kívül hagytak. Nem láttuk, hogy mi történt ott valójában az Atya és Fia között, ami megnyitja az ajtót az Ő szeretete előtt, amely olyan hatalmas és olyan biztos, hogy még a legsötétebb napjaidban sem lehet megkérdőjelezni.

Ezen az ajtón keresztül ismerhetjük meg igazán, hogy kicsoda Isten, és fogadhatjuk el a vele való kapcsolatot, amelyre szívünk legmélyebb része már régóta vágyik. Ott fogjuk kezdeni, mert csak az Istennek velünk való kapcsolatában kezdhetjük el felfedezni szeretetének teljes dicsőségét.

Ő valóban mélyebben szeret téged, mint ahogyan azt valaha is elképzelted; és ezt tette egész életedben. Ha egyszer elfogadod ezt az igazságot, a gondjaid soha többé nem fognak arra késztetni, hogy megkérdőjelezd Isten irántad érzett szeretetét, vagy azt, hogy eleget tettél-e ahhoz, hogy kiérdemeld. Ahelyett, hogy attól félnél, hogy hátat fordított neked, képes leszel bízni a szeretetében azokban a pillanatokban, amikor a legnagyobb szükséged van rá. Még azt is meglátod majd a legkülönösebb módokon, hogy ez a szeretet hogyan áradhat ki belőled, hogy megérintsen egy olyan világot, amely ki van éhezve Rá.

Azt, hogy megtanuljunk így bízni benne, egyikünk sem tudja egy pillanat alatt megoldani; hanem olyasvalami, amit egész életünk során egyre jobban meg fogunk ismerni. Isten tudja, milyen nehéz számunkra elfogadni az Ő szeretetét, és több türelemmel tanít minket, mint amennyit valaha is ismertünk. Minden körülményen keresztül és a legmeglepőbb módokon keresztül teszi számunkra érthető módon ismerté szeretetét.

Talán itt az ideje, hogy félredobd a százsorszépeket, és felfedezd, hogy nem az Isten szeretetének elvesztésétől való félelem tart meg az Ő útján, hanem az egyszerű öröm, hogy minden nap Benne élhatsz.

Azon a napon, amikor ezt felfedezed, akkor kezdesz el igazán élni!

*Milyen nagy az a szeretet, amellyel az Atya elhalmozott minket,
hogy Isten gyermekeinek nevezzenek bennünket! És azok is
vagyunk!*

-1 JÁNOS 3:1

A Te személyes utazásodhoz

Milyen gyakran kapod magad azon, hogy kételkedsz Isten irántad való szeretetében? Mikor tapasztalod, hogy a leginkább megkérdőjelezed az Ő szeretetét? Mennyire vagy biztos abban, hogy Isten ugyanolyan mélyen szeret téged, mint bárki más a világon? Amikor nehézségek merülnek fel, azon kapod magad, hogy kételkedsz Isten irántad való szeretetében, vagy megpróbálsz igazabb lenni, hogy jobban szeressen téged? Kérd Istent az elkövetkező napokban, hogy tárja fel előtted az irántad való szeretetének mélységét.

Amit Jézus tanítványai nem tudtak

*Isten nem néma: az Ige nem forgószélből, hanem egy
palesztinai zsidó emberi gégéjéből szólt.*

PHILIP YANCEY, *A JÉZUS, akít sosem ismertem*

El tudjátok képzelni, milyen lehetett Jézus számára az első pillanat, amikor leült a tanítványai körébe, miután végre barátokká váltak?

Mindannyian tudjuk, milyen az új emberekkel való ismerkedés, a kínos szünetek és a kimért szavak, ahogy az emberek megismerik egymást. Bizonyára a tanítványok is átélték ezt Jézussal. Ki volt ez a Tanító és csodatevő, és kik voltak ezek a többi emberek, akik úgy döntöttek, hogy követik Őt?

Ez történhetett egy étkezés utáni beszélgetés során, vagy amikor együtt sétáltak az úton, amikor már elég biztonságban érezték magukat vele és egymással ahhoz, hogy leengedjék az álarcukat. Már nem méregették a szavakat, és nem próbálták lenyűgözni e g y m á s t, hanem belefeledkeztek a kibontakozóban lévő

Ő SZERET ENGEM!

barátságba - a szabadságba, hogy őszinték legyünk, hogy ne vessünk, hogy feltegyük a látszólag hülye kérdéseket, és hogy ellazuljunk egymás jelenlétében.

Milyen érzés lehetett ez Jézus számára? Mindig is ezt akarta volna?

Az édeni kegyetlen nap óta először ült le Isten az általa szeretett emberekkel, és ők nem félelemben gubbasztottak.

Évszázadokon át a férfiak és nők nagy távolságban álltak Istentől, szégyenkezve bűneik miatt és megfélemlítve az Ő szentségétől. Az emberek - néhány jelentős kivételtől eltekintve - nem akartak s e m m i t sem kezdeni Isten közvetlen jelenlétével. Amikor a Sínai-hegy mennydörgéssel és földrengésekkel rengett, az emberek könyörögtek Mózesnek, hogy menjen el helyettük Istenhez. Isten félelmetes alak volt, és elképzelhetetlen volt, hogy biztonságban érezzék magukat mellette.

De Isten soha nem akarta ezt. Az Ő terve, hogy helyreállítsa az emberiséggel való kapcsolatát, amelyet Ádám és Éva a bukásukkor elvesztett, kibontakozóban volt. Jézusban le tudott ülni azok társaságában, akiket szeretett, és ők elég kényelmesek voltak ahhoz, hogy valódi beszélgetésbe elegyedjenek vele. Milyen hihetetlen pillanat lehetett ez Jézus számára, hogy olyan emberek között lehetett, akik nem voltak annyira elborzadva tőle, hogy ne tudták volna élvezni a jelenlétét.

Persze ez csak azért történt, mert fogalmuk sem volt arról, hogy Isten volt az, aki szította a tüzet, miközben körbeültek és nevettek. Mert bár ma már tudjuk, hogy Jézus a földön megtestesült Isten volt, nekik fogalmuk sem volt róla, és ez jelentette a különbséget.

ISTEN ÁLRUHÁBAN

Szeretek korán megérkezni azokra a helyekre, ahol beszélnem kell, hogy találkozhasak azokkal, akik meghívtak, és még legyen időm elvegyülni az összegyűlő tömegben. Csak a keresztnevemen mutakozom be, és soha nem árurom el, hogy én vagyok az előadó. Meglepően kevesen jönnek rá erre, és így valódi beszélgetésbe tudok elegyedni az emberekkel, mielőtt előadnék.

Megtanultam, hogy az emberek másképp bánnak velem, mielőtt megtudnák, hogy én vagyok az előadó vagy a városon kívüli szerző. Sokkal inkább önmaguk, és hajlandóak szabadon beszélni az életükről és a törekvéseikről. Amint megtudják, h o g y ki vagyok, mindez megváltozik. Sokkal öntudatosabbak és

AMIT JÉZUS TANÍTVÁNYAI NEM TUDTAK

gátlásosabbak, inkább rám és a munkámra összpontosítják a kérdéseket. Ha kiderül, hogy ki vagyok, az tönkreteszi azt a közösséget, amelyet a legjobban élvezek az emberekkel.

Igaz, ez egy kicsit félrevezető lehet. Láttam, ahogy a mellettem lévő emberek zavartan összerezzenek, amikor végre bemutatkozom. Néhányan még utána is odajöttek, és bocsánatot kértek, amiért nem vették észre, hogy ki vagyok, és hogy a gyerekeikről vagy a munkájukról "beszéltek", mintha ezek a dolgok csak azért váltak volna jelentéktelenné, mert én valaki vagyok. De emlékeztetem őket, hogy én voltam az, aki megkérdezte, és nem tettem volna, ha nem érdekel.

Ha az emberek egyszer betesznek a vendégszónoki dobozba, nehéz kimászni belőle. Általában hosszú időbe telik, amíg az emberek megnyugszanak, és hagyják, hogy az legyek, aki valójában vagyok. Amilyen korlátozó lehet számomra a vendégszónoki szerep, gyanítom, hogy az Isten-doboz, amelybe az emberek Istent helyezik, sokkal rosszabb számára. Ezért megértem, hogy miért kellett álruhát öltönie ahhoz, hogy az emberekkel olyan kapcsolatban legyen, amilyenre mindig is vágyott.

A tanítványok Isten fizikai jelenlétében voltak, és egyáltalán nem tudtak róla. Természetesen tudták, hogy Isten embere. Ki tudná úgy nézni a csodáit és hallgatni a bölcsességét, hogy ezt ne tudná?

Legalább egy alkalommal a Messiásként azonosították őt, de az első századi zsidók Messiásról alkotott reményében nem volt semmi olyan, ami azt mondta volna, hogy Ő lesz a megtestesült Isten. Arra számítottak, hogy ember lesz, akit Isten hatalmazott meg, mint Mózeszt, Dávidot vagy Illést. De az a gondolat, hogy Isten emberi testet öltson és így éljen a földön, elképzelhetetlen volt.

Hogyan élhetne a szent Isten a bűnös emberek között, és hogyan érintkezhetne velük szemtől-szembe? Történelmük beszámolt ilyen pillanatokról, amikor Isten jelenléte eljött a népéhez. Még a legszentebbek is arca borultak félelmükben, és a leggonoszabbak közül néhányan meghaltak. Azt hitték, hogy Isten ezt akarja, de mint látni fogjuk, válaszuknak sokkal több köze volt ahhoz, hogy a bűn hogyan reagált Istenre, mint ahhoz, hogy Isten hogyan akarta, hogy megismerjék.

A LELEPLEZÉS

Isten tehát álruhába öltözött, ~~elször~~ csecsemőnek a jászolban, majd Názáretben felnövő kisfiúnak, végül pedig fiatal férfinak,

Ő SZERET ENGEM!

Galilea dombjain járva. Senkinek sem volt fogalma arról, hogy Isten eljött, hogy közöttük éljen; és ezért senki sem félt vagy viselkedett kínosan a társaságában.

Először azóta, hogy Ádámmal és Évával a kertben járt, Isten úgy volt az emberek között, ahogyan mindig is szeretett volna. Megtört életek vonzódtak hozzá, nem pedig taszították. Követői eléggé biztonságban érezték magukat a jelenlétében ahhoz, hogy őszinték legyenek, még akkor is, amikor ez felfedte hatalomvágyukat vagy másokkal szembeni arroganciájukat. Isten most megtapasztalhatta azt a kapcsolatot, amelyre mindig is vágyott a népével.

A tanítványok még életének utolsó napján, a keresztre feszítése előtt sem jöttek rá, hogy ki is Jézus valójában. Jézus ezt mondta a velük együtt elfogyasztott utolsó vacsora során. "Ha igazán ismernétek engem, akkor az én Atyámat is ismernétek". Amikor a tanítványok kérdőre vonták erről, mivel biztosak voltak benne, hogy fogalmuk sincs, ki az Atyja, még világosabbá vált: "Nem ismertek engem még akkor sem, amikor már olyan régóta köztetek vagyok? Aki engem látott, az az Atyát látta. Hogyan mondhatjátok: 'Mutasd meg nekünk az Atyát?'. (János 14:7-9).

De most azt akarta, hogy tudják. Az álca hamarosan lehullik. "Nem hiszitek, hogy én az Atyában vagyok, és hogy az Atya bennem van?" Néhány órán belül elvették tőlük, bíróság elé állították, megkínozták és kivégezték. Amikor a tanítványok legközelebb látják Őt, Ő a feltámadt Krisztus. Nem lehetett eltitkolni, hogy ki is Ő valójában.

Hogyan bánnának vele akkor a tanítványok? Elhúzódnának a fenségétől való rettegésben? Jézus nem azt akarta, hogy ez a felismerés tönkregye a velük kialakított kapcsolatot, hanem azt, hogy még erősebbé tegye azt.

A felső szobában mondott szavai arra irányultak, hogy segítsen nekik abban, hogy a Jézussal testben megtapasztalt kapcsolatukat átvigyék az általuk még nem ismert Atyára, a feltámadás utáni Krisztusra és a Szent Szellemre. Ahelyett azonban, hogy testben lenne velük, Isten eljön és bennük lakozik. De nemcsak, hogy a kapcsolat ott folytatódhat, hanem Jézus azt mondta nekik, hogy ez még jobb lesz, mint amit eddig megtapasztaltak vele.

*"Azon a napon rájöttek majd, hogy én Atyában
vagyok, és ti bennem vagytok, és én bennetek vagyok."*

-JÁNOS 14:20

AMIT JÉZUS TANÍTVÁNYAI NEM TUDTAK

Olvasd el újra ezeket a szavakat. Miután az imént azt mondta nekik, hogy Ő és az Atya egyek, mert az Atya őbenne van, most meghívja őket ugyanebbe a kapcsolatba. Ti Bennem lesztok, és Én bennetek leszek.

Ezekben az egyszerű szavakban Jézus feltárja, hogy mi volt Isten vágya a teremtés első napjától fogva: meghívni a férfiakat és a nőket abba a kapcsolatba, amelyet Isten az örökkévalóság óta akar. Mintha nem tudnák többé magukban tartani azt az örömet, szeretetet, dicsőséget és bizalmat, amelyet mindig is megosztottak egymással. A világ megteremtésének célja az volt, hogy meghívjanak minket, mint pusztá teremtményeket, hogy osztozzunk e kapcsolat csodájában.

PÁLYÁZATI KÉPEK

A barátság, amelyet Jézus a tanítványaival osztott meg, a modellje annak a kapcsolatnak, amelyet Ő kínál neked. Ő akar lenni a hang, amely minden helyzeten átvezet téged, a béke, amely megnyugtatja a szívedet a bajban, és az erő, amely megtart a viharban. Közelebb akar lenni hozzád, mint a legkedvesebb barátod, és hűségesebb, mint bármely más ember, akit valaha ismertél.

Tudom, hogy ez abszurdnak hangzik. Hogyan élvezhetnének egyszerű emberek ilyen barátságot a Mindenható Istennel, aki egy szóval teremtette mindazt, amit látunk? Merem-e azt gondolni, hogy Ő ismeri és Őt érdeklik az életem részletei? Nem merész dolog még csak elképzelni is, hogy ez az Isten örömét lelné bennem, még akkor is, ha még mindig a testiesség hibáival küzdök?

Az lenne, ha ez nem az Ő ötlete lett volna. Ő az, aki felajánlotta, hogy szerető Atyád leszel, megosztva veled az életet úgy, ahogy egyetlen földi apa sem tudná.

Ne helyeztétek ezt a meghívást egy absztrakt szellemi síkra. Amikor a Szentírás arról a kapcsolatról beszél, amelyet Isten akar

v e l ü n k , akkor a mi világunk leggyengédebb képeit veszi kölcsön. Kisgyermeknek nevez minket, akiket egy kegyelmes Atya szeret; egy várakozó vőlegény menyasszonyának; olyan barátoknak, akik elég kedvesek ahhoz, hogy meghaljon értünk, és kis csibéknek, akik egy tyúk védőszárnyai alatt szaladgálnak. Nyilvánvalóan komolyan gondolja a vele való kapcsolat intimitását és biztonságát, amely a szeretetre és bizalomra épül. Sokan visszariadnak

Ő SZERET ENGEM!

az ilyen gondolatoktól, mert úgy érzik, hogy lealacsonyítják a Mindenható Isten transzcendenciáját. Hogy őszinte legyek, félelmeik gyakran azokban teljesülnek be, akik olyan cimboraságot színlelnek Istennel, amely eltorzítja azt, aki Ő valójában.

De nem szabad hagynunk, hogy a mások visszaélése távol tartson minket attól, amit Isten kínál nekünk. Amint látni fogjuk, az élő Istennel való igazi barátság megtalálása soha nem alacsonyítja le azt, aki Ő maga. Nem alacsonyítja le Őt a mi szintünkre, és nem engedi meg, hogy trágárul bánjunk vele; ez csak egyre nagyobb mértékben határozza meg az Ő Atyaságát.

Az a tény, hogy földi apám kiterjeszti rám a barátságát, nem csökkenti az apaságát. Csak még világosabban meghatározza azt. Csak azért, mert a barátja vagyok, még nem jelenti azt, hogy ne adnék neki apai tiszteletet is. Azt akarja, hogy annyira bízunk a szeretetében, hogy biztonságban érezzük magunkat a jelenlétében. De ez még mindig az élő Isten jelenléte, ami még hihetlenebbé teszi ezt a barátságot.

Ahhoz azonban, hogy ezt megtapasztaljuk, meg kell becsülnünk, hogy mennyire szeretnek minket. Ez nem könnyű a hívők egy olyan nemzedéke számára, akik meghívást kaptak, hogy megismerjék őt, de nem azért, mert olyan túláradóan csodálatos, hanem mert halálra rémültünk a pokolban töltött örökkévalóság fenyegetésétől.

Többé nem hívlak benneteket szolgálóknak, mert a szolga nem tudja, mi az ura dolga. Ehelyett barátoknak neveztelek titeket, mert mindazt, amit Atyámtól tanultam, tudotokra adtam.

-JÁNOS 15:15

A Te személyes utazásodhoz

Tölts el néhány percet azzal, hogy elgondolkodsz az Istennel való kapcsolatodon. Látod, hogy egyre szorosabbá és érzékenyebbé válik, vagy elvontnak érzed? Valóságosabb, mint a legközelebbi barátod, vagy csak egy jelentéktelen jelenlét, amely ritkán tűnik úgy, hogy foglalkozna az életed valódi kérdéseivel? Ha a Vele való kapcsolatod nem olyan, mint amilyennek szeretnéd, kérd, hogy segítsen neked abban, hogy egyre jobban megismerd Őt, és minden nap felismerd a jelenlétét.

A pokollal fenyegetve

*"A sátáni feltételezés az, hogy a férfiak és nők
nem tudják Istent szeretni önmagáért."*

DAVID BOAN ÉS JOHN YATES AZ
EGY KIADATLAN KÉZIRAT

A kérdés kényszerítő erejű. "Tudod, hogy hol végeznéd, ha ma este autóbalesetben meghalnál?"

Az evangélista már megfestette a képeket. Találhatod magad egy gyönyörűséges szépségű örök kertben, amelyet aranyból készült kanyargós ösvények fűznek össze; vagy pedig kínok között vergődve a pokol ugráló kénköves lángjai között.

Ha valaha is volt olyan választás, amely meghatározta a "végzetes választás" fogalmát, akkor ez az. Ha egyszer meggyőzől valakit arról, hogy a pokol és a mennyország létezik, könnyű megtérni. Végül is, a bocsánatért való imádkozás és "Jézus elfogadása" kis árnak tűnik egy "Szabadulj a pokolból kártyáért"!

Olyan hatékony ez a felhívás az emberek legrosszabb félelmeire és

Ő SZERET ENGEM!

bizonytalanságaira hogy a pokol lett a legnépszerűbb meghívó Isten országába. Amit nem vizsgáltunk meg ilyen kritikusan, az az, hogy a pokollal való fenyegetés bevonja-e az embereket abba a kapcsolatba, amelyet Isten mindig is akart velük.

Mert olyan napot élünk, amikor emberek milliói kötelezték el magukat Krisztus mellett, és mégis oly kevés életet alakít át igazán az Ő ereje. Erről a nemzedékről azt mondják, hogy kereszténységünk egy mérföld széles, de csak egy centi mély. Mindenütt ennek hatásait látjuk. Az emberek azt állítják, hogy ismerik Istent, de mindennapi életükben nem mutatják az átalakulás jeleit. Kihívjuk őket, mint képmutatókat, és megpróbáljuk őket rábírní egy szigorúbb életmódra, de végül a legtöbb hívó ugyanúgy a világ szokásaihoz csatlakozik, mint nem hívó szomszédjaik.

Bár a pokol fenyegetése azonnali elkötelezettséget kelthet, nem nevel hosszú távú tanítványokat. Ha csak azért vagy ebben az országban, mert félsz az alternatívától, akkor lemaradtál arról, hogy mit jelent Istent megismerni.

MIÉRT A FENYEGETÉS?

Soha senki nem fenyegetett meg, hogy olyasmit tegyek, amit nem volt szabad megtennem. A szüleim nem fenyegettek büntetéssel, hogy elmenjek Disneylandbe. De hogy fogorvoshoz menjek vagy a szőlőskertben dolgozzak, az már más tészta volt.

Ha tehát azt mondják nekem, hogy szeretnem kell Istent, különben a pokolra küld, akkor talán meggondolom, hogy szeressem-e Őt - vagy legalábbis úgy teszek, mintha szeretném. De ha az egyetlen ok, amiért egyáltalán válaszolok neki, az az, hogy a saját önös érdekeimet szolgáljam, és megmeneküljek a pokol tüzes örökkévalóságától, akkor vajon tényleg Őt vagy magamat szeretem?

Kibontakozhat-e egy igaz barátság ilyen súlyos fenyegetés alatt? Tegyük fel, hogy megkeresem egy friss ismerősömet, abban a reményben, hogy elmélyíthetjük a barátságunkat. Azt mondom neki: "Nagyon értékelem azt az időt, amit együtt tölthettünk. Sőt, szeretném, ha a kapcsolatunk elmélyülne, és talán még legjobb barátok is lehetnénk. Mit szólnál hozzá, ha a következő néhány hónapban együtt töltenénk egy kis időt, és megnéznénk, hogy kialakul-e a barátság?".

Eddig minden rendben! De mi lenne, ha még egy mondatot hozzátennék? "Remélem, hogy megteszed, mert ha nem, akkor levadászlak, és életed végéig kínozni foglak." Lehet, hogy a meghívás

A POKOLLAL FENYEGETVE

baljós fordulatot vett? Még ha a velem való barátság lehetőségét akarta is feltárni, ez most a fenyegetésem miatt kicsavarodott. Mit árul el ez rólam, és hogyan fogja valaha is biztonságban érezni magát egy olyan barátságban, amelyet a félelem tart fenn?

Akár tudatában vagyunk ennek, akár nem, a pokol fenyegetése belső disszonanciát okozhat a szeretetünket kereső Istenről alkotott képünkben. Hogyan érezhetnénk magunkat biztonságban egy olyan Isten mellett, aki látszólag alig várja, hogy a pokol lángjai fölé lógassanak minket? Ha semmi mást nem tud találni, ami arra hívna minket, hogy eljőjjünk hozzá, akkor milyen Isten lehet Ő? És ha nem találunk jobb okot arra, hogy szerezsük Őt, akkor milyen sekélyes lehet a hitünk?

Egy népszerű keresztény vezetői folyóiratban nemrégiben megjelent egész oldalas hirdetés az Evangelism Explosion számára egy népszerű televíziós prédikátort idézett: "Ha Isten az összes lelkipásztort a másodperc töredékére a pokolba mártaná, majd az inszegélyénél fogva felrántaná őket - miközben ott állnak parázslóan, ruhájuk és bőrük tele van fekete korommal, cipőjük pedig félig leolvadt -, azt hiszem, jelentősen megnőne a Nagy Misszió iránti elkötelezettségük".

Sajnos, valószínűleg igaza van, de ez talán inkább a mi gyengeségünkre utal, mint Isten szándékára. A pokol fenyegetése talán ráveszi az embereket, hogy többet evangelizáljanak, hogy elismételjék a bűnösök imáját, vagy akár csatlakozzanak egy gyülekezethez, de ezáltal egy mocskos képet ad Istenről, mint aki élvezettel égeti a cipőtálpontokat, hogy rávegyen minket, hogy az Ő akarata szerint cselekedjünk. Egy ilyen kép róla nem fog meghívni bennünket szeretetének mélységeibe.

ELLENTMONDÁSOS PORTRÉK?

Itt van a probléma, nem igaz? Úgy tűnik, hogy a Szentírás két egymásnak ellentmondó képet fest az Élő Istenről - egy szörnyű bíró és egy szerető Atya. Melyik az igazi? Lehet mindkettő?

Nemcsak azt olvassuk, hogy Isten poklot készített a hitetleneknek, hanem azt is, hogy megparancsolta Józsuénak, hogy etnikai tisztogatást végezzen Kánaánban, tüzet öntött az égből, hogy Szodomát és Gomorrát

elpusztítsa, és megnyitotta a földet, hogy elnyelje azokat, akik Mózesnek ellenálltak. A tisztaságában megközelíthetetlen, még a legigazabbak is arcra estek a jelenléte közelében, megbénítva a méltatlanságuktól. Megkérdőjelezhetetlen engedelmisséget követelt és

Ő SZERET ENGEM!

kimondhatatlan kínokkal büntette azokat, akik nem engedelmeskedtek.

Nem csoda, hogy legalább egy kicsit összezavarodunk, amikor megjelenik az Újszövetségben, hogy elmondja nekünk, mennyire szeret minket, és meghív minket, hogy a gyermekei legyünk. Látjuk Jézust, amint meggyógyítja a betegeket, megbocsát a prostituáltaknak és a gyilkosoknak, bemegy a bűnösök házába. Gyermekeket hívott az ölébe, és Atyját olyan gyengédnek ábrázolta, hogy a legönfejtűbb bűnös is teljes biztonságban futhatott hozzá.

Mi történt tehát Istennel? Megváltotta magát valahol Malakiás és Máté között? Újra feltalálta magát egy szebb, szelídebb Istenné? Természetesen nem! Ő változatlan, ugyanaz az egész örökkévalóságban.

Akkor tehát mindkettő? Kedves és szelíd azokhoz, akik tetszenek neki, és bosszúálló a gonoszokkal szemben? Sokunkat erre tanítottak, és ez az, ami miatt végül is ő-szeret-nem szeret-ő-szeret-nem szeret játékokat játszunk. Minden eseményt átszűrünk, hogy megpróbáljuk kitalálni, hogy az Ő kegyében vagyunk-e vagy nem. Ha azt hisszük, hogy benne vagyunk, akkor megnyugodhatunk és nyugodtan átvészelvehetjük az életet. Ha azonban úgy gondoljuk, hogy a nehézségeink azt bizonyítják, hogy kiestünk a kegyeiből, akkor keményebben kell próbálkoznunk, hogy a kedvében járjunk; ettől az eljárástól Pál óva int minket. Az igazi megigazultság nem származhat emberi erőfeszítésből.

Ez a probléma. Nem tudok neki megfelelni, amíg nem vagyok biztos abban, hogy szeret engem, de Ő nem fog szeretni, ha nem tudok neki megfelelni. Ez egy végtelen kör, amely nem kínál feloldást. Hogyan lehet az egyik pillanatban gonosz és bosszúálló Isten, a másikban pedig jóságos és gyengéd. Ezek a portrék nem ugyanazt az Istent ábrázolják különböző körülmények között, hanem egymásnak ellentmondó portrékat, amelyek zavart és bizonytalanságot hagynak bennünk Isten valódi természetét illetően.

Hacsak nem tudunk a Szentírásból egységes képet kapni Isten természetéről, soha nem fogjuk tudni, hogy ki is Ő valójában, és nem lesz elég bizalmunk ahhoz, hogy elfogadjuk a velünk való kapcsolatát, amire Ő vágyik. Isten nem változott Malakiás és Máté között. A róla alkotott képünk azonban drasztikusan megváltozott.

Mielőtt Jézus eljött, csak Isten cselekedeteit láthattuk, és feltételezhettük, hogy a miénkhez hasonló motivációk mozgatják. A bűn elleni cselekedetei azt a látszatot keltették, mintha nem törődne az emberekkel. Az Ő próbálkozásait, hogy megtanítsa népét bízni benne, félreértették bosszúálló büntetésként. Jézus mindezt megváltoztatta. Azzal, hogy hallgatunk a szavaira és

figyelve, hogyan élt, hirtelen meglátjuk Isten motivációit. Teljesen visszatükrözi az Atya dicsőségét, hogy megismerjük Őt olyannak, amilyen valójában, és ne legyünk többé a saját félreértelmezéseink áldozatai. A szeretet lakozik Isten lényének középpontjában, és az Ószövetség több száz képet tartalmaz egy olyan Istenről, aki gazdag irgalmasságban, kész megbocsátani, és szenvedélyesen törekszik arra, hogy megszabadítson minket a bűntől, amely kicsinyíti és felemészti azt az életet, amelyet Ő szeretne, hogy megtapasztaljunk benne.

Nem azért engedi meg nekünk a bűn következményeit, mert gyönyörködik a gyötrődésünkben, hanem azért, hogy lássuk annak pusztító hatásait, és az egyetlenhez fussunk a világegyetemben, aki megszabadíthat minket tőlük. A bűn elleni haragja nem az, hogy haragjában elutasít bennünket, hanem csak szeretetének mélységét tükrözi, amely nem nézheti közömbösen, ahogy a bűn elpusztít bennünket.

Ezek nem pusztán filozófiai kérdések. Ha nem vagyunk biztosak Isten irántunk való indítékaiban, akkor soha nem lesz bizalmunk, hogy jelenlétét életünk valóságába is bevonjuk. Biztonságos távolságban fogjuk tartani Őt, és lemaradunk arról, amire a legjobban vágyik számunkra - a Vele való barátságról, amely valóságosabb és erősebb, mint bármelyik, amit eddig ismertünk.

"MUSZÁJ?"

Azok, akik csak azért akarják követni Istent, mert nem akarnak a pokolba kerülni, soha nem fedezik fel, hogy milyen hihetetlen Atya Ő valójában. A kereszténységet tnehéz tehernek tekintik, és egy cseppet sem akarnak többet tenni, mint amennyit feltétlenül muszáj.

Szó szerint százszor hallottam már a kérdést. A bűnnel küszködve, vagy olyasmire vágyva, amit a Szentírás tiltottnak jelöl meg a hívő számára, megkérdezik, hogy szerintem mit kellene tenniük. Amikor elmondom nekik, hogy mit mond a Szentírás, látom a tekintetüket, ahogy elfordulnak, remélve, hogy találnak egy kiskaput, hogy mégis megkaphassák, amire vágnak, és ne a pokolban végezzék.

Egy olyan nő szájából, aki olyan férfihoz akar hozzámenni, aki nem osztja a hitét: "Muszáj, hogy megmeneküljek?"

A dühös embertől, aki nem akar megbocsátani annak, aki becsapta: "Muszáj, hogy megmeneküljek?"

Attól a személytől, aki igazolni akarja azt a szokását, amelytől Isten meg akarja szabadítani: "Muszáj-e, hogy üdvözüljek?"

Ő SZERET ENGEM!

Hogyan lehet erre a kérdésre válaszolni? Ha azt mondd, hogy igen, akkor a keresztet kiürítetted az erejéből azzal, hogy emberi erőfeszítéssel helyettesítetted. Ha nemet mondasz, akkor ezt ürügyként fogják használni arra, hogy egy hamis elképzelésnek engedjenek maguknak arról, hogy mit jelent Istenben élni.

Végül rájöttem, hogy maga a kérdés igazságtalan, és azt mutatja, hogy a kereszténység mennyire eltávolodott a központi céljától. Ahelyett, hogy barátságban akarnánk vele járni, csak azzal vagyunk elfoglalva, hogy megszerezzük a javait. Az Ő áldását akarjuk, nem Őt! Milyen fájdalmas lehet ez számára.

Ez olyan lenne, mintha meghívnám a felnőtt fiamat vacsorára valamelyik péntek este. Egy pillanatig habozik. Nyilvánvaló, hogy inkább nem jönne el, de mielőtt válaszolna, egy dolgot szeretne tudni: "Apa, azt hiszem, el tudnék jönni, de más dolgom van, amit szeretnék csinálni. Kiírsz a végrendeletedből, ha nem jövök?"

Milyen választ adhat egy apa erre a kérdésre? Egyik sem lenne elégséges, mivel a kérdés nem veszi figyelembe a kapcsolat lényegét. Igaz, hogy Istennek vannak a legjobb áldásai az egész világegyetemben, de az a személy, aki ezeket keresi anélkül, hogy meg akarná ismerni Őt, lemarad az országa igazi életéről.

Ezt mondják azok az emberek, akik azon gondolkodnak, hogy kell-e tenniük valamit, vagy kockáztatják, hogy elveszítik az üdvösségüket. Egy cseppet sem akarnak többet Isten életéből, mint amennyi minimálisan szükséges ahhoz, hogy megmeneküljenek a pokoltól. Milyen tragikus! Nem csoda, hogy elszalasztották a legjobb ajándékot, amit Isten adhat nekik, és hogy Jézus miért akarta olyan kétségbeesetten megszabadítani őket attól a zsarnokságtól, hogy saját vallásos erőfeszítéseikkel próbálják kiérdemelni az örök életet.

Mindez nem jelenti azt, hogy a pokol nem létezik, sem azt, hogy azok, akik megtagadják Istent, nem fogják ott végezni. A Szentírás ebben a kérdésben rendkívül egyértelmű. Azt mondom, hogy amikor a pokol fenyegetését arra használjuk, hogy az embereket arra motiváljuk, hogy Istenhez jöjjenek, akkor ezt olyan módon használjuk, ahogyan Jézus soha nem tette, és ahogyan ő soha nem is akarta. Ezzel az embereket távolabb toljuk Isten legnagyobb vágyától, nem pedig közelebb hívjuk őket Hozzá.

Az üzenete nem az volt, hogy gyere Istenhez, vagy a pokolban fogsz égni. Az Ő üzenete az volt, hogy Isten országa közel jött hozzád, és te is részese lehetsz. Van egy Atyád, aki úgy szeret téged, mint egyetlen más apa sem, akit életedben valaha is ismertél, és most felfedezheted, mit jelent a vele való mindennapi kapcsolat. Ha nem, akkor a saját bűnöd teljesen és végérvényesen el fog pusztítani téged.

A POKOLLAL FENYEGETVE

Jézus ezt az életet egy mezőn felfedezett kincshez hasonlította, ami olyan értékes, hogy bármit megadnál érte. Az Ő élete nem olyasmi, amit követned kell. Őt már csak azért is érdemes megismerni, mert hihetetlenül csodálatos. Ha csak az ajándékait akarod, anélkül, hogy Őt akarnád, megfosztod magad a legjobb résztől.

Itt a pokoltól való félelem egyáltalán nem használ nekünk. Az általa keltett bizonytalanság csak távolabb visz minket Tőle, és elbizonytalanít bennünket abban, hogy ki is Ő valójában. Jézus azt akarta, hogy nagyon is tisztában legyünk azzal, hogy ki az Ő Atyja, mert csak olyan mértékben növekedünk benne, amilyen mértékben bízunk az irántunk való szeretetében.

Nem lesz senki a pokolban, akit ne szeretett volna teljes szívéből. Szeretete minden embert elér, minden bűnt és kudarcot átítelve, remélve, hogy egy adott pillanatban megtudják, mennyire szeretik őket.

Nincs ennél fontosabb dolog, amit tudnod kellene.

A mennyek országa olyan, mint a mezőn elrejtett kincs. Amikor az ember megtalálta, újra elrejtette, majd örömeiben elment, eladta mindenét, amije volt, és megvásárolta azt a mezőt.

-MÁTÉ 13:44

A Te személyes utazásodhoz

Csak azért jöttél Istenhez, mert féltél az alternatívától, vagy a szeretete vonzott? Úgy tekintesz rá, mint szigorú bíróra, vagy mint szerető Atyára? Ha az előbbi, kérd meg Istent, hogy mutassa meg magát neked olyannak, amilyen valójában. A következő hetekben keress olyan módokat, amelyekkel Isten segít neked elengedni a félelmeidet, és hagyni, hogy szeretete megragadja a szívedet, mint egyetlen motivációd arra, hogy kövesd Őt.

Egy apa, mint senki más

Ha a valaha élt legjobb anyák és apák minden jóságát, bölcsességét és könyörületességét vesszük, akkor is csak halvány árnyéka lenne a megváltó Isten szívében lévő szeretetnek és irgalomnak.

-BRENNAN MANNING A *THE SIGNATURE of Jesus (JÉZUS ALÁÍRÁSA)* CÍMŰ KÖNYVÉBEN.

"Az öregember egy bolond! És a bátyám is az.
Jó szórakozást mindannyiótoknak!"

Ha nem is ezek voltak a szavai, legalább a hozzáállását kifejezik. Mennyire vihoghatott örömeiben, hogy az apja valóban odaadta neki a részét az örökségből, amit követelt. Végre megszabadult az apjától és a családi gazdaság nehéz munkájától is. Több pénzzel, mint amennyit egy életben el tudott volna képzelni, elsétált, hogy egy lehetőségekkel teli világban találja magát.

Nem minden úgy alakult, ahogyan eltervezte. Milyen gyorsan felemésztette a pénzét a túlzott költekezése. Aztán amikor egy súlyos éhínség söpört végig

Ő SZERET ENGEM!

fogadott hazájában, azt kellett felhasználnia, ami megmaradt, hogy túléljen. De végül még ez is elfogyott, és el kellett adnia magát rabszolgának egy olyan gazdának, aki jobban etette a jószágait, mint a szolgáit.

Egy nap azon kapta magát, hogy megkívánja a disznóknak dobott moslékot, és csak ekkor gondolt újra az otthonra. Ezúttal nem utálta, hanem vágyott rá. Jobb volt neki otthon. Azon tűnődött, vajon vissza lehet-e még egyszer menni oda.

Ezt a történetet hagyományosan "A tékozló fiú példázatának" nevezik, és Jézus egyik legmegrendítőbb története. Azért mesélték és mesélik újra és újra, mert olyan könnyű azonosulni a fiúval és a kegyelemmel, amelyet arroganciája és ostobasága ellenére kapott.

Azzal azonban, hogy a tékozló fiúnak nevezzük, elveszítjük a példabeszéd központi témáját. Ő csak az egyik volt a két testvér közül, akik mindketten az apjuktól való elidegenedéssel küzdenek, bár nagyon különböző módon.

A központi szereplő maga az apa, és ezért azt kívánom, bárcsak "A hihetetlen apa példázata" lenne a címe. Jézus ugyanis ezt a történetet arra használta, hogy megrajzolja az Atya portréját, és higgyétek el, ez az apa nem hasonlít egyetlen olyanra sem, amelyet ti valaha ismertetek.

MIFÉLE APA EZ?

Bárki, aki először hallja Jézus történetét, megdöbbenne ennek az apának a tettein. Gőgös fia megbecsteleníti őt azzal, hogy az örökségét kéri, miközben az apa még él, és aki minden jel szerint még közel sincs a halál kapujához. Miféle fiú követeli az apja örökségét, amíg az még él? Hogy merészeli egyáltalán kérni!

Bármilyen durva is a fiú kérése, legalább megértjük. Mindannyian tudjuk, milyen érzés, ha apu pénzét akarjuk megszerezni, még ha a legtöbben túlságosan civilizáltak is vagyunk ahhoz, hogy ezt így csináljuk. De ez az apa az, akit nem lehet megérteni.

Mit tesz az apa válaszul erre a felháborító kérésre? *Megadja neki.*

Ez még megdöbbenőbb, mint az, hogy a fiú kérte.

Felosztja az örökséget a két fia között, és elengedi. Hány apa tenne ilyet, különösen, ha tudná, hogy a kisebbik fiú rosszban sántikál?

Egy apa, MINT senki más

Miféle apa ez?

A fiú a saját öröme pazarolja az örökségét, ahelyett, hogy a jövőre fordítaná. De az apa nem megy oda és nem nyaggatja. Végül mindent elveszít, és nincstelenül végzi. De az apa nem próbálja megmenteni.

Hol van az apa? A farmon várokozik. Nem megy a fia után, hogy megmondja neki, hogy bolond, és nem is rohan, hogy vacsorát vegyen neki, amikor éhínség támad. Vár.

Miféle apa ez?

Közömbös a fia helyzete iránt? Minden szülő, aki valaha is végignézte, hogy fia vagy lánya rossz döntéseket hoz, tudja, hogy a várokozás sokkal nehezebb, mint a bökdösés vagy a nyaggatás. De várni kell, mert csodálatos dolog történik - hagyni, hogy a fiú észhez térjen.

Hamarosan kiderül azonban, hogy ez a várokozás mennyire volt várva várt. Évekkel később, amikor visszatér, az apa kiszúrja őt, miközben még messze van. Ez csak akkor történhetett meg, ha az apa folyamatosan kereste. Valószínűleg soha nem ment el az út mellett anélkül, hogy ne nézett volna végig rajta, reménykedve, hogy ma lesz az a nap, amikor a fia hazajön. Látom magam előtt, ahogy egyik szemével a munkájára figyel, a másikkal pedig az útra koncentrálnak, szeretett fia ismerős járását keresi. Egy nap meglátja őt, még ha az éhségtől ki is fáradt, és megalázottan görnyed. "Ez ő! Ez az én fiam!"

Mit csinál most? Áll a verandán keresztbe tett karokkal, és várja, hogy a fia megalázva gyalogoljon el egészen a házig, majd a földre borulva kuncsorogjon ételért? Talán én ezt tettem volna. Még a Remélem, megtanultad a leckét beszédemet is gyakoroltam volna. De nem ez az apa. Az apa habozás nélkül leugrik a tornácról és elszalad az úton. Ez még elképesztőbb, ha eszünkbe jut, hogyan öltözött akkor ez az apa. Nem nadrágot vagy futónadrágot viselt, hanem hosszú, nehézkes köntöst. Abban az időben egy idősebb férfiszámára becstelenség volt futni, és közben felfedni a lábát. De ez az apa ismét bizonyítja a szeretetét azzal, hogy feláldozza a

saját méltóságát a fia iránti tiszteletből. Felhúzta a köntösét, és elé futott... olyan gyorsan száguldott az úton, ahogy csak tudott.

Ő SZERET ENGEM!

Miféle apa ez?

El tudjátok képzelni, mit gondolhatott a fia, amikor végre felnézett, és meglátta az apját, amint feléje tart? Meg tudta volna mondani, hogy örül-e vagy dühös? Bizonyára az utóbbira gondolt, mert még az apja érkezése előtt belekezdett az előkészített beszédébe. "Nem vagyok többé méltó arra, hogy fiadnak nevezzenek; tégy engem is olyanná, mint a béreseid."

De szavait az apa még csak nem is veszi tudomásul, hiszen a fiához érve elnyomja a szavakat örömteli ölelésekkel és csókokkal. Az apából egy csepp harag sem árad, és egy pillanatig sem beszélne arról, hogy felajánlja neki, hogy legyen a szolgája. Túlságosan eluralkodott rajta az öröm; a fiú, akire mindig is vágyott, hazatalált.

Pillanatokkal később megérkeznek az apa szolgálói. Bizonyára látták, hogy a fiúhoz rohan az úton, és utána eredtek, kíváncsian várva, mit tesz az apa az önző fiával. Micsoda sok lehetett számukra, hogy egy ilyen ünnepi napra találtak. Az apa feléjük fordul. "Hozzatok egy köntöst, egy gyűrűt és egy új pár szandált. Gyűjtsátok fel a tüzet, és készüljünk az ünneplésre".

Egy parti? A fiúnak, aki a családi örökséget saját önző élvezetére pazarolta? Hogy lehet ez? A fiú büntetést érdemel, nem pedig egy partit!

Miféle apa ez?

AMIT AZ APA A LEGJOBBAN AKART

Hát nem elképesztő, hogy a történet minden egyes pontján ez az apa teljesen ellentétesen viselkedik, mint ahogyan azt egy szerető apától elvárnánk?

Soha nem lett volna szabad korai örökséget adnia neki, különösen nem egy ilyen felelőtlen fiúnak. Nem lett volna szabad tétlenül néznie, hogy a fia elpazarolja a vagyonát. És főleg nem kellett volna ilyen pazarul hazavárnia anélkül, hogy megfizetné vele az ostobaságát. A tetteinek egyáltalán nincs értelme, hacsak nem akart a fiának valami többet a puszta felelősségteljes viselkedésnél.

Bár úgy tűnhet, hogy ezt a történetet az vezérelte, amit a fiú akart, egy közelebbi pillantás mást mutat. Amit az Atya akart.

Egy apa, MINT senki más

A kulcs itt a "akart", és ő olyan kétségbeesetten akarta, hogy semmit sem sajnált volna érte. Mit gondolsz, mi volt ez?

Azért, hogy a fiaival legyen, vagy azért, hogy a földjein dolgozzanak? Nem, a történet ott kezdődött, és könnyen ott tarthatta volna a fiatalabbik fiát, ha visszautasítja a kérését, és nem ad neki lehetőséget arra, hogy ilyen pusztítást végezzen. Ennek az apának ez nem volt elég. Valami többet akart.

Nem volt szeretetteljes kapcsolata egyik fiával sem. A fiatalabbik fiú csak úgy tekintett rá, mint a saját élvezetének csatornájára, az idősebbik pedig úgy, mint egy munkafelügyelőre, aki a földeken kell kiszolgálnia. Mindketten a házban voltak, de egyikük sem volt otthon a szeretetében. Lehet, hogy az apa ezért engedte el a fiatalabbik fiút? Ahelyett, hogy kényszerítette volna, hogy maradjon, és elmélyítse az ellenségeskedést, inkább elengedte, hogy a saját önállósága végére jusson, és megtudja, ki is az apja valójában.

Mert abban a pillanatban, amikor vágyakozva nézi a disznóknak adott ételt, rájön, hogy az apja sokkal kedvesebb ember, mint a gazda, akinek most dolgozik. Ekkor tér észhez, és úgy dönt, hogy hazamegy. De még mindig nem tudja, milyen apával fog találkozni. Félve a haragjától, szégyenkezve a zűrzavar miatt, amit az életéből csinált, beszédet készít, amelyben bevallja, hogy nem méltó arra, hogy fiának tekintse.

Még akkor sem tudta, hogy mennyire szeretik, és hogy az eltelt évek alatt semmi, amit tett, nem veszélyeztette ezt a szeretetet.

Ez az apa bensőséges barátságot akart mindkét gyermekével. Azt akarta, hogy tudják, milyen mélyen szereti őket, és hogy viszonzásul megtapasztalja a szeretetüket. Nem a fiai engedelmességét akarta, hanem a szívüket. Mivel tudta, hogy ez csak akkor fog bekövetkezni, ha a fiú igazán megérti, hogy ki is az apja valójában, mindent kockára tett azzal, hogy hagyta, hogy a fiú megkapja, amit akar. Csak azért, hogy eljutott önmaga végére, ismerhette fel, hogy mi volt mindvégig fontos az apjának. Felnőtt gyermekek szülőjeként ezt könnyen megértem.

Semmit sem becslök meg jobban a gyermekeimmel, mint azokat a pillanatokot, amikor megosztjuk egymással a barátság őszinteségét és intimitását. Amikor tudják, hogy szeretem őket, és ők is ugyanígy válaszolnak nekem, nincs ennél jobb. Ez a lényege Jézus történetének. Az apa nem volt manipulatív

Ő SZERET ENGEM!

a fia bármit tett. Csak a lehető legmélyebb szinten szerette a fiát. Ez a szeretet megmagyarázza, hogy az apa miért engedte el őt egyáltalán, és miért sietett annyira, hogy magához ölelje. Tudta, hogy a fia bűne elég büntetés volt. Azért rohant, mert nem akarta, hogy a fia egy másodperccel is tovább szenvedjen, mint ameddig feltétlenül szükséges. Az Ő fájdalma hozta őt haza. Semmi más nem számított.

Isten ugyanígy érez veled kapcsolatban. Őt nem érdekli a szolgálato-d vagy az áldozatod. Ő csak azt akarja, hogy tudd, mennyire szeret téged, remélve, hogy te is úgy döntesz, hogy viszonszereted Őt. Értsd meg ezt, és minden más a helyére kerül az életedben; ha ezt elmulasztod, semmi más nem fog változni.

KEVÉSBÉ SZERETETT ÉLET

Ebben a hihetetlen történetben mit gondolsz, mikor szerette az apa a fiát a legjobban?

Minden alkalommal, amikor megosztom ezt a történetet, felteszem ezt a kérdést az embereknek. Az első válaszok szinte mindig azt a pillanatot választják, amikor az apa találkozik a fiával az úton. Kicsit tovább gondolkodva azonban néhányan azt gondolják, hogy lehet, amikor az apa átadja a fiúnak az örökségét, és elengedi. Csak ekkor válik világossá: nincs olyan pontja a történetnek, ahol az apa jobban szerette volna a fiát, mint bármely más ponton. Az egész folyamat során teljesen szerette őt. Ez az egyetlen állandó a történetben.

A történet eseményei nem magyarázhatók az apa változó szeretetével - csak a fiú eltérő elfogadásával. Bár a történet egyetlen pontján sem volt kevésbé szeretve, a történet nagy részében mégis úgy él, mintha így lenne.

Amikor elvette a pénzt az apjától, és elviharzott a farmról, hálásan, hogy kikerült a karmai közül, és szabadon járhatja a saját útját, kevésbé szeretve élt.

Amikor ezt a pénzt egy idegen országban elköltötte, saját élvezeteire pazarolta, és azt hitte, hogy végre becsapta az apját, kevésbé szeretve élt.

Még akkor is, amikor hazafelé indult

a bűnbánó könyörgést gyakorolva, csak szolgálja akart lenni a fiát kereső apának, kevésbé szeretve élt.

De végül, amikor otthon van a köntösben, a szandálban és a

Egy Apa, MINT senki más

gyűrűvel, az apja asztalánál ülve, fogait a finom sültetekbe mélyesztve, végre beletörődik. Őt szeretik. De mindig is szerették! Csak most már nem kell úgy élnie, mintha nem így lenne.

Életünk nagy részét azzal töltjük, hogy kevésbé szeretve élünk.

Ha aggódunk, hogy Isten valami szörnyű áldozatot fog kérni tőlünk, akkor kevésbé szeretve élünk.

Amikor engedünk a bűnnek, kevésbé szeretve élünk. Amikor a körülményeink szorításában a szorongásnak engedünk, kevésbé szeretve élünk.

Amikor saját erőfeszítéseinkkel próbáljuk kiérdemelni Isten kegyelmét, kevésbé szeretve élünk.

Még akkor is, amikor vallási kötelességekbe bonyolódunk, hogy elfogadhatóvá tegyük magunkat számára, kevésbé szeretve élünk.

Ez az idősebb testvér története. A történet végén annyira dühös az apjára, amiért az haza fogadja önféjú testvérét, hogy nem hajlandó bejönni a házba, és részt venni az ünneplésben. Az apjával maradt, soha nem szökött el, hogy saját céljait kövesse, mégis kimaradt abból a kapcsolatból, amit az apja szeretett volna vele. Bár fiú volt, csak rabszolgának tekintette magát, és apja minden kérését terhes feladatnak.

Az első fiú azokat jelképezi, akik elmenekülnek Isten elől azzal, hogy saját önző törekvéseiknek hódolnak; az idősebb fiú azokat jelképezi, akik keményen dolgoznak, hogy elkötelezettségükkel lenyűgözzék Istent. Mivel félnek a következményektől, ha nem így tesznek, ezért dolgoznak érte. De soha nem jutnak el a kapcsolatnak ahhoz a mélységéhez, amelyet az Atya szeretne velük. Jézus korában a farizeusok ilyenek voltak, ahogyan ma is sokan vannak, akiket rengeteg vallásos tevékenység foglal el, de nem veszik észre, hogy mit jelent valójában az Atya szeretetében élni.

Hosszú távon nem számít, hogy a lázadás vagy a vallás

tart-e vissza az Atyával való élnék kapcsolattól, az eredmény ugyanaz. Őt megfosztják attól a kapcsolattól, amit szeretne veled, és te soha nem jössz rá, hogyan érez irántad. Jézus egy érdekes ponton fejezi be a történetet. A kisebbik fiú a házban van, és élvezzi az apjával való újdonsült kapcsolatát. Az idősebb fiú még mindig kint van, és mérlegeli

a lehetőségeit. Vajon ráébred-e arra, hogy mennyire szeretik, és csatlakozik-e az ünnepléshez, vagy továbbra is meg van győződve apja igazságtalanságáról, és dühösen és egyedül marad odakint?

Ő SZERET ENGEM!

A választás az övé - és a tiéd! Minden az életedben egyetlen egyszerű kérdésre adott válaszon múlik.

Tudod, mennyire szeretnek téged valójában?

Nem lenne itt az ideje, hogy megtudd?

És imádkozom, hogy a szeretetben meggyökerezve és megerősödve legyen erőtök, hogy minden szenttel együtt felfogjátok, milyen széles, hosszú, magas és mély a Krisztus szeretete, és megismerjétek ezt a minden ismeretet felülmúló szeretetet - hogy beteljesedjete Isten egész teljességének mértékéig.

-EFÉZUS 3:17-19

A Te személyes utazásodhoz

Kérd meg Istent, hogy mutassa meg, hol élsz kevésbé szeretve. Mire készíted, hogy a saját utadat járd, mint a fiatalabb testvér, vagy még keményebben dolgozz, mint az idősebb? Isten azt szeretné, ha tudnád, hogy ma semmit sem tehetsz azért, hogy jobban szeressen, és semmit sem tehetsz azért, hogy kevésbé szeressen. Ő egyszerűen csak szeret téged. Kérd meg Őt, hogy tanítsa meg neked, mennyire igaz ez, hogy szabadságban élhess.

Isten hozott otthon

*"A mindannyiunk előtt álló nagy veszély... az, hogy
egy nap talán arra ébredünk, hogy az élet burkával
és kellékeivel voltunk elfoglalva, és valójában a
magát életet hiányoltuk..."*

*Ez az, amiért az ember imádkozik, hogy a barátai megkíméljék -
elégedettség egy olyan élettal, amiben... nincs
bizsergés vagy izgalom...
ami az Atyával való barátságból fakad."*

PHILLIPS BROOKS (1835-1893) PRÉDIKÁCIÓK

Legalább egy tucatszor láttam már ezt a nézést. Bizzak vagy ne bizzak?

Jól ismerem a harcot, amely tizenöt méterre tőlem dül, amikor a legújabb kóbor kiskutyá próbálja eldönteni, hogy biztonságban van-e vagy sem. A gyötrelem elviselhetetlen. Néhány tétova lépést tesz a nyitott kapu felé, aztán jobb belátásra tér, és elfordítja a fejét, mintha meg akarná törni a rajta elhatalmasodni készülő varázslatot. Legszívesebben odarohannék, lekaptam a lábáról, és meggyőzném arról, hogy milyen biztonságban van, de ha csak egy kicsit is előrehajolok, még jobban beleveszik a sötétségbe. Jelenleg a velem szemben álló kutyának fogalma sincs, mi vár rá, ha le tudja győzni a félelmét.

A házam minden előnye az övé, ha jön, és ezek jelentősek.

A kóbor vagy elhagyott kiskutyák hosszú listája, amelyek az előkertünkben bukkantak fel, elgondolkodtat, hogy vajon a mi

Ő SZERET ENGEM!

címünk nincs-e valahol egytűzcsapra karcolva, mert a feleségem lehet a legbefogadóbb a városban, ha egy otthon nélküli kutyáról van szó.

Itt a kóbor állatok királyi bánásmódban részesülnek - bolhafürdetéssel, szeretetteljes odafigyeléssel, valamint rengeteg élelemmel és vízzel. A következő héten a feleségem mindent megtesz, hogy megtalálja a gazdáját, ha elveszett. Ha ez nem sikerül, akkor hirdetést ad fel az újságban, amelyben ingyen kiskutyát ígér egy jó otthonba, és csak akkor engedi el, ha meggyőződött róla, hogy az új család jól fog bánni a kiskutyával.

Sokan rögtön megszeretik a figyelmet, mások viszont úgy viselkednek, mintha minden ember, akit valaha ismertek, megverte volna őket. Ahelyett, hogy a nyitott kapu, a kivilágított bejárat és minden szeretet felé szaladnának, amit csak el tudnának viselni, visszahúzódnak az árnyékba, bizonytalanul, hogy biztonságos-e.

A legújabb kiskutyája is egy ilyen. Kinyújtom a kezem, és ételt kínálok neki. Tudom, hogy egy ideje nem evett, mert a bundáján keresztül minden bordáját meg tudom számolni. Szerelmesen hízelgek neki, lágy hangon beszélek, és megpróbálom a szavaimmal megsimogatni. Ez nem lesz könnyű. Nem fogom erőszakkal az otthonomba kényszeríteni, és nem fogom hagyni, hogy a félelmei veszélyt jelentsenek a gyerekeimre és a kutyáimra. Ha jön, akkor önként kell jönnie.

A játék még egy darabig tart, és most még akárhogy is alakulhat. Gondoskodom-e róla és segítek-e neki, vagy olyan leszek, mint a többiek, akik megbántották vagy elhagyták? Nem akar több fájdalmat, inkább most elmegy, ha a meghívásom csak még több bánatot okozna.

Pontosan tudom, hogy mit érez. Minden alkalommal, amikor ezt a játékot játszom, nem tudok nem arra gondolni, hogy ez mennyire tükrözi Isten hozzám intézett könyörgését, és azt a nehéz időszakot, amikor megtanulok bízni benne. A bizalom választása soha nem könnyű - sem a kóbor kutyáknak, sem a kóbor fiúknak és lányoknak.

EGY ELŐKÉSZÍTETT HELY

"Az én Atyám házában sok hely van; ha nem így lenne, elmondtam volna nektek. Elmegyek, hogy helyet készítsék nektek. És ha elmegyek és helyet készítek nektek, visszajövök és magammal viszlek titeket, hogy velem legyetek, hogy ti is

ISTEN HOZOTT OTTHON

ott legyetek, ahol én vagyok."

-JÁNOS 14:2-3

Lehetne ennél egyértelműbb a meghívás? Jézus egy házról beszélt követőinek, egy Atyáról, aki várja őket, hogy eljőjenek és elfoglalják helyüket az otthonában. Ismerősen hangzik ez?

Olyan könnyen elszalasztjuk szavainak lényegét, amikor tévesen a távoli jövőbe helyezzük őket, a második eljövétel és a mennyei emberábrázolások távoli jövőjébe. Itt Jézus még mindig az első "elmúlásáról" - a kereszthaláláról - és az első "visszatéréséről" - a feltámadásról - beszélt. Ezek az események a következő napokban fognak kibontakozni, és Jézus azt akarta, hogy megértsék, mennyire fontosak. A kereszt a sarkalatos esemény, amely megnyitja számunkra az ajtót, hogy az Atya szeretetében lakhassunk. Pál apostol azt mondta nekünk, hogy amikor igazán megértjük, hogy mi történt ott az Atya és a Fiú között, akkor biztosan és örökre tudni fogjuk, hogy milyen mély az Ő szeretetük irántunk. Később megnézzük ezt a kilátás a kereszt erejére.

Egy ajtót akart kinyitni, és a feltámadás után visszatérni, hogy megmutassa nekik, hogyan éljenek az Atyja házában - a helyet az Atya szívében, amelyet mindannyiuk számára előkészített.

A tanítványok azonban nem tudták értelmezni a szavait. Amikor azt mondta nekik, hogy tudják az utat, ahová megy, Tamás számon kérte Őt. "Mi nem tudjuk, hová mész, akkor honnan tudhatnánk az utat?"

"Te ismersz engem, Fülöp, én vagyok az út."

Tudta, hogy összezavarodtak. Tudta, hogy nem értették meg azt az új kapcsolatot, amelyet a feltámadás után vele és az Atyjával létesíthetnek. De Ő egyszerűen azt mondja - ti ismertek engem! Én elviszlek titeket oda. Figyeljék meg, hogy itt nem arra a folyamatra összpontosít, amit követniük kell, hanem arra a személyre, akit meg kell ismerniük. Ismét visszavezeti a kapcsolatot. "Maradjatok velem; mindent meg fogtok tudni, amit tudnotok kell".

EGY APA, AKIBEN MEGBÍZHATSZ

Ahhoz, hogy olyan kapcsolatod legyen, amilyenre Isten vágyik veled, és amiért a szíved kiált, különben még mindig nem olvasnád ezt a könyvet, egyszerűen meg kell tanulnod bízni benne.

Ő SZERET ENGEM!

Tudom, hogy erről sokkal könnyebb beszélni, mint megtenni. Egész életünkben megtanultuk, hogy ha bízunk másokban, akkor csak csalódottak és frusztráltak leszünk. Még azok az emberek is, akik talán a legjobban szerettek minket, valószínűleg egyszer cserbenhagytak minket. A lecke, amit a testünk már nagyon fiatal korunktól kezdve megtanít nekünk, hogy vigyázz magadra, mert senki más nem fog.

Talán mint néhány kóborló, aki hozzánk jön, mindenki, akiben valaha is bíztál, elárulta ezt a bizalmat. Talán még azt is érzed, hogy Isten is elárulta a bizalmadat, amikor nem tett meg érted olyan dolgokat, amiről azt gondoltad, hogy egy szerető apa megtenné. Ha az igazat megvalljuk, sokunkat kihasználtak már olyan emberek, akik Isten nevében jöttek hozzánk, azt állítva, hogy ismerik Isten akaratát rólunk, akik csak ki akartak használni minket, hogy saját szükségleteiket kielégítsék.

A szívem leginkább azokkal van, akiknek földi apjuk elárulta a bizalmukat, és akiknek a múltját kudarcok és összetörtségek szegélyezik. Tudom, hogy néhányan közületek, akik olvassák ezt a könyvet, továbbra is ezt teszik, mert az üzenet felkavar. De minden alkalommal, amikor az *Atya* szót olvassátok, valami összerezzen bennetek. Ez nem egy szeretetre méltó kifejezés számotokra, hanem egy olyan, amely régi sebeket kapargat. Számodra az Atya csak a bántalmazás vagy az elhagyatottság

képeit idézi fel. Meglep, hogy oly sokaknak, akik éheznek arra, hogy megismerjék Istent, olyan apjuk volt, aki annyira megtört, hogy még a szeretetének legapróbb jelét sem tudták visszatükrözni saját gyermekeiknek. Vagy önző módon a saját örömeiket keresték, vagy bokszsákként használtak téged a saját fájdalomukhoz, olyan sérült gyermekeket hagytak maguk után, akik nem tudják, milyen az, ha az embernek apja van.

Az árusítás azoktól az emberektől, akikről a legjobban szeretnénk, hogy szeressenek minket, mély sebeket hagyhat. De még ezek sincsenek Isten gyógyító és megváltó képességén kívül. Valójában azért fájnak ezek a sebek olyan mélyen, mert Isten arra teremtett minket, hogy olyan Atya szeressen minket, aki még a legjobb földi példákat is megszégyeníti.

Még azok is, akiknek közülünk jó apjuk volt, el sem tudják képzelni, mennyivel nagyobb apa Ő valójában. Még a legjobb apák sem tudják megközelíteni azt a szeretetet, amelyet az Örökkévaló Atya a szívében érez irántad. Lehet, hogy eltart egy ideig, de Isten segíthet nekünk, hogy ne a megtört emberiség kudarcos rekordja alapján határozzuk meg az atyaságát, hanem hagyjuk, hogy az Ő atyasága határozza meg, hogy mit is jelent valójában az, hogy a világegyetem legcsodálatosabb Atyja szeret. Tehát még ha az apa szó nem is a leggyengédebbet képet közvetíti is

ISTEN HOZOTT OTTHON

neked, kérlek, ne írd ki magad a házából. Megtanulni bízni benne a legnehezebb dolog, amit bármelyikünk valaha is megtanul. Ha én meg tudom érteni ezt egy kóbor kiskutya esetében, aki az előkertemben kuporog, mennyivel inkább megérti a mi sebeinket és bizonytalanságainkat a menny és a föld Atyja.

Hihetetlen türelemmel és szeretettel rávesz bennünket, hogy félelmeinkből kibontakozva átöleljük Őt. Várja azt a pillanatot, amikor hirtelen tudjuk, hogy benne nagyobb biztonságban vagyunk, mint bárhol máshol. Lehet, hogy először félénken, de forduljatok felé, és adjátok át magatokat, hogy a legkisebb módon is kezdjétek bízni Benne.

Megérti, mennyire félsz attól, hogy megint elveszted a fonalat. De ő még mindig ott van, türelmesen nyújtja a kezét neked. Megpróbál közelebb kerülni, amíg te félelmedben el nem húzódsz. Aztán visszahúzódik, hogy ne növelje a fájdalmadat, remélve, hogy a szelídsége egy nap majd megnyer téged.

CSAK BÍZZ BENNE

Bizalom. Erről olyan könnyű beszélni, de olyan nehéz a gyakorlatba átültetni. Teológiailag semmi sem biztosabb, mint hogy Isten hűséges és megbízható. De megtanulni, hogyan éljünk ebben a bizalomban életünk fordulataiban, a legnehezebb kihívás, amellyel szembe kell néznünk.

Istennek majdnem Ábrahám egész életébe került, hogy megtanítsa Ábrahámot a bizalom örömére. De megtette. Még akkor is, amikor arra kérték, hogy mondjon le egyetlen fiáról és örököséről, eléggé bízott Isten tervében és Isten természetében ahhoz, hogy nekilásson a feladatnak. Mindezt attól, aki kockáztatta a felesége erényét azzal, hogy azt hazudta a fáraónak, hogy nem a felesége. Ezt attól, aki teherbe ejtette a felesége szolgálóját, amikor nem úgy tűnt, hogy Isten megadja Sárának az ígért gyermeket.

Ennek érdekében Isten rendkívüli dolgokat tett Ábrahámval. Nyugodt lehetsz, Isten tudja, milyen nehéz neked bízni Benne. Őt ez nem ijeszti, és nem is haragszik rád. Egyszerűen csak azt akarja, hogy tarsd rajta a szemed és tanulj. Tudja, hogy csak ha bízol benne, akkor vehetsz részt a vele való kapcsolatban, és élvezheted az élet teljességét az Ő házában.

Azt is tudja, hogy csak olyan mértékben fogsz bízni benne, amilyen mértékben biztos vagy az irántad való szeretetében.

Ő SZERET ENGEM!

Ezért teremtett meg téged, és ezért dolgozott ki egy olyan rendkívüli tervet, amely pontosan megtanít arra, hogyan tedd félre a félelmeidet, és sétálj a karjaiba. Akkor felkaphat téged, szorosan magához ölelhet, és beteljesítheti azt, ami a világ teremtése előtt a szívében elkezdődött irántad.

Ez egy életre szóló utazás - hogy életünk hátralévő részében napról napra jobban bízunk benne. Minél jobban bízunk benne, annál többet tapasztalhatunk meg az életéből. De ne próbáljuk meg ezt egyedül megtenni. Nincs meg benned ez a képesség. Ő kézen foghat téged, és megtaníthat arra, hogy mennyire szeret, hogy ne kelljen többé a saját utadat járnod, és olyan módon védened magad, ami csak visszafelé sül el, ártva neked és a körülötted lévőknek.

KEDVES ISTEN VAGY GONOSZ ISTEN?

Éppen akkor fejeztünk be egy lendületes beszélgetést Isten kegyelméről Pál apostolnak a galatákhöz írt leveléből egy férfi lelkigyakorlaton a Sierra Nevada hegységben. Egy fiatalember már jó ideje várt arra, hogy beszélhessen velem, amíg eléggé ki nem ürül a terem, hogy négy szemközt beszélhessünk.

"Ebben a két napban hallgattam, ahogyan Istenről, mint szerető Atyáról beszéltél. Amióta keresztény lettem, csak egy gonosz Istent szolgáltam, minden nap attól félve, hogy nem teljesítem az akaratát, és elutasít. Nagyon szeretném elhinni, hogy Ő az a hihetetlen Atya, akiről beszélsz, de úgy döntöttem, hogy nem fogom."

"Tényleg?" Kérdeztem. "Miért?"

"Csak nem vagyok biztos benne, hogy igazad van. Az elmúlt napokban sokat gondolkodtam ezen, és meghoztam egy döntést. Továbbra is a gonosz Istent fogom szolgálni." Mindent kigondolt. "Ahogy én gondolom, ha igazam van, és a gonosz Istent szolgálom, akkor az ítélet napján nem lesz bajom. Ha tévedek, és Ő az az Atya, akiről beszélsz, akkor meg fogja érteni, miért tettem, amit tettem."

"De ha most megváltozom és ezt a szerető Atyát szolgálom, mi lesz, ha kiderül, hogy ő az a gonosz Isten, akinek mindig is gondoltam? Akkor bajban vagyok."

"Természetesen, ez a te döntésed" - mondtam neki. "De mielőtt megteszed, kérdezhetek valamit?"

"Mi az?"

"Vajon az Isten, akit szolgálsz, elcserélné-e az életét egy keresztre..."

a tiédért?"

Felnézett rám, és megrázta a fejét. "Szó sem lehet róla!" "Akkor hogyan lehet ő a Biblia Istene?"

Isten tudta, hogy nem lesz könnyű elfogadnunk egy ilyen hihetetlen baráti ajánlatot, ezért tett meg mindent, hogy meggyőzzön minket."

Csak egy hétvégét töltöttem vele, és nem tudom, hogy azóta hogyan járta végig, mint olyan sokan mások, akikkel az út során találkoztam. Az Istenről alkotott disszonáns portrékból úgy döntöttek, hogy biztonságosabb úgy kezelni őt, mint a gonosz Istent.

Fogalmuk sincs arról, hogy mennyire tévednek.

És nem tudják, hogy egy követelőző Istentől való félelem soha nem fogja őket bevinni a házba. Soha nem lesznek képesek eleget tenni ahhoz, hogy kiérdemeljék, amit adni akar nekik.

Ahhoz, hogy beléphessünk a házba, a tőle való félelmünket egy sokkal erősebb szeretetre kell cserélnünk.

Jöjjetek hozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és meg vagytok terhelve, és én megnyugvást adok nektek. Vegyétek magatokra az én igámat, és tanuljatok tőlem, mert szelíd vagyok és alázatos szívű, és megnyugvást találtok lelketeknek.

-MÁTÉ 11:29

A Te személyes utazásodhoz

Milyen fenntartásaid vannak azzal kapcsolatban, hogy teljesen Istenre bízod magad? Ismerd fel, hogy a bizalom növekedésének egyetlen módja az, ha növekszel az Ő szeretetének ismeretében. Kérd Őt minden nap, hogy tárja fel előtted szeretetének mélységét, és ezáltal tanítson meg arra, hogyan bíz benne jobban.

Amit a félelem soha nem érhet el

A szeretetben nincs félelem.

*De a tökéletes szeretet elűzi a félelmet, mert
a félelemnek köze van a büntetéshez. Aki fél, az
nem válik tökéletessé a szeretetben.*

-1 János 4:18

A kegyelmi vonal zsarnoksága

"Isten jó. Te rossz vagy. Próbáld meg jobban!"

EGY TIZENÖT ÉVES LÁNY MEGFIGYELÉSEI, AKI EGY
IFJÚSÁGI CSOPORTJÁVAL TÖLTÖTT ESTÉT ÖSSZEGEZETT.

Ki hibáztatná a fiatal anyát? Én biztosan nem?

A harmincas éveim elején járt, két gyermek édesanyja volt. Én nem is emlékszem, milyen veleszületett betegsége volt a legkisebb gyermekének, de hatéves korában már kerekesszékhez volt kötve. Gyakran szülei olyan kritikus állapotban vitték kórházba, hogy sosem voltak biztosak abban, hogy hazavihetik-e még egyszer.

Minden alkalommal, amikor velük voltam, nemcsak a szükségük mélysége érintett meg, hanem az a kedvesség is, amellyel látszólag elviselték azt. Keresztény családban nőttek fel, és felnőtt korukban is igyekeztek hűségesen követni Istent. Gyakran imádkoztam értük és a gyermekükért, remélve, hogy egy napon meggyógyul.

Ő SZERET ENGEM!

Arról azonban fogalmam sem volt, hogy a betegségéből eredő stressz a házasságukat is tönkretette, amíg egy reggel, miután néhány hétig nem láttam őket, fel nem hívtam őket. Egy összetört anyát találtam a telefon másik végén. A férje két héttel korábban hagyta el, és most egyedül ő volt felelős a beteg fiukért.

A fájdalomtól elárasztva elmondta nekem, hogy már abban sem volt biztos, hogy Isten egyáltalán létezik, vagy ha létezik is, nem az az Isten, akinek gondolta. Nemcsak a fia gyógyulásáért való hatéves imádkozás bizonyult eredménytelennek, hanem a szükség a házasságát is tönkretette. Egyedül volt, kiábrándult és dühös.

Próbáltam elmondani neki, hogy Isten még mindig szereti őt, és törődik a szükségleteivel, de visszautasította a bátorításomat. "Van fogalmad róla, milyen az, amikor soha nem tudsz csak úgy lazítani és élvezni a saját gyerekedet, mert soha nem vagy biztos benne, hogy holnap is ott lesz?".

Őszintén megmondtam neki, hogy nem. Csak egy rövid ízelítőt kaptam valami hasonlóból. Az elsőszülött lányunk súlyos sárgaságban szenvedett, és emlékszem, mennyire nehezteltem, hogy naponta vérvételre kellett vinnem, és végignéznem, ahogy a kisbabám sikoltozik a fájdalomtól, miközben a lábujjaiból vesznek vért. Ez csak egy hétig tartott, és az élete soha nem volt veszélyben. Hogyan szorozzam meg ezt hat évvel, amikor a kisfiával a halál kapujában áll?

Felajánlottam neki, hogy segítek neki minden erőforrással, amink van, hogy átvészelje az előttük álló napokat, de ő visszautasította. "Egyszerűen nem tudok így tovább élni" - zokogta. "Bármit is várjon tőlem Isten, egyszerűen nem tudom megadni."

Életemben ritkán éreztem magam annyira alkalmatlannak, mint abban a pillanatban, amikor visszatettem a telefont a helyére. Közel tizenöt évnyi lelkipásztori szolgálat után nem tudtam a válaszokat, amelyekre szüksége volt. Csak később tudtam meg, hogy miért. Akkoriban én is ugyanabba a csapdába estem, mint ő, csak éppen a másik oldalon. Ő azt hitte, hogy túlságosan nagy szükségletei a hitetlenségére és Isten kegyelmének elvesztésére utalnak, míg én azt gondoltam, hogy a kellemesebb körülményeim azt bizonyítják, hogy

hűséges voltam, és így kiérdekeltem az Ő kegyelmét.

Mindketten a kegyelmi vonal zsarnoksága alatt éltünk. Ő már fizetett érte, én pedig most fogok.

A KEGYELMI VONAL ZSARNOKSÁGA

A KEDVEZMÉNYSZÍN

Mi a kegyelmi vonal? Ez az a láthatatlan vonal, amely megmutatja, hogy eleget tettünk-e valakinek az elvárásainak ahhoz, hogy megérdemeljük a jóváhagyását. Lehetetlen úgy élni ebben a világban, hogy ne ismerjük fel a hatását az élet minden területére.

A szüleinknek volt egy. Tudtuk, hogy mi az, amikor büszkék voltak ránk, és mi az, ami nem tetszést vagy akár haragot váltott ki belőlük. Ha a szüleid elvárásai méltányosak voltak, játszhattad a szívesség vonalát, különösen kedvesen viselkedhettél, ha akartál tőlük valamit, vagy elrejthetted a hátuk mögött azt, amiről tudtad, hogy büntetést érdemel. Ha a szüleid elvárásai ésszerűtlenek voltak, akkor talán mindenféle jóváhagyás nélkül nőttél fel.

Ugyanezt a kegyelmi vonalat találtuk, amikor iskolába jártunk, bár ott fokozatosan létezett. Minél magasabb elvárásoknak feleltünk meg, annál jobb osztályzatot kaptunk, és annál nagyobb elismerést a tanárok és a szülők részéről.

Nem tartott sokáig, mire rájöttünk, hogy barátainknak is vannak szívességi vonalaik, hogy a barátságuk előnyeit élvezhessük. Ha azonban csalódást okozunk nekik, az úgynevezett barátaink egy szempillantás alatt ellenünk fordulhatnak; ahogy mi is ellenük. Ugyanezt a vonalat találtuk a munka világában is. Azok, akik teljesítették vagy túlteljesítették az elvárásokat, a főnökeik kegyeibe kerültek, a kegyelemmel járó összes kedvezménnyel együtt.

Megtanultuk, hogy ebben a világban úgy maradunk életben, hogy kegyeket szereztünk ott, ahol szükségünk volt rá, így természetes, hogy feltételezzük, hogy Istennek is van egy kegyelmi vonala.

Amíg a körülményeink kellemesek, sőt elviselhetőek, addig talán nem sokat gondolunk Isten kegyelmére. De ha a baj vagy a csalódás betolakszik nyugodt létünkbe, akkor elkezdünk azon gondolkodni, hogy vajon mit gondol rólunk Isten. Vajon szeret engem? Megsértettem őt? Eleget teszek azért, hogy kedveljen engem? Az ezekkel a kérdésekkel való küszködés visszavisz minket a kegyelmi vonalra, miközben keressük a módját, hogy visszakérüljünk Isten előtt a jó oldalra.

Dávid király olyan ékesszólóan fejezte ki, hogy a kegyelmi vonal hogyan illeszkedik Isten utáni törekvésünkhöz:

"Uram, ki lakhat a te szentélyedben? Ki lakhat szent hegyeden? Akinek a járása feddhetetlen és

Ő SZERET ENGEM!

aki azt teszi, ami igaz, aki szívből mondja az igazságot, és nincs rágalom a nyelvéén...".

-ZSOLT 15:1-3A

A továbbiakban felsorolja azokat a tulajdonságokat, amelyek alkalmassá teszik az embereket arra, hogy a Szent Isten elé járuljanak. A Szentírás más listái is alátámasztani látszanak állítását - a Tízparancsolat, a Nagy Parancsolat, a Szellem gyümölcsei, hogy csak néhányat említsünk. Könnyen érthető, hogy az Istent komolyan kereső emberek miért jutnak el oda, hogy egy kegyelmi vonalat húznak az életükre, és miért gondolják, hogy bármelyik pillanatban felmérhetik, hogy Isten hogyan vélekedik róluk az alapján, hogy a vonal felett vagy alatt élnek-e éppen.

Úgy tűnik, hogy a Biblia olvasása, az imádság, a gyülekezetben való részvétel és mások segítése a vonal fölé helyez minket. Önző indítékok vagy bűnös cselekedetek alá tolnak minket. Ez elég egyszerűnek tűnne, csakhogy sosem vagyunk biztosak abban, hogy ezek közül a dolgok közül valójában mennyit számítanak.

A világ minden táján megkérdeztem a közönséget: "Hányan gondoljátok, hogy eleget imádkoztok? Eléggé olvassátok a Bibliát? Vagy eléggé szellemiek vagytok?" Soha egyetlen ember sem emelte fel a kezét a kérdésemre.

Tudom, mire gondolnak, mert én is gondoltam már erre. Végül is mennyi az elég? Ha naponta egy órát imádkozom, nem tudnék akár kettőt is? Ha naponta két fejezetet olvasok, nem kellene négyet is olvasnom? Kell-e havonta egyszer, hetente egyszer tanúságot tennem minden idegen előtt, akivel találkozom?

Ugyanígy tudjuk őszintébb pillanatainkban, hogy nem vagyunk teljesen mentesek a bűntől. Lehet, hogy elég jól el tudjuk rejteni, de a gondolatok, az indítékok és a rejtett tettek mind-mind leleplezik a bűnnel és a kétségekkel való folyamatos küzdelmünket. Lehetünk-e valaha is biztosak abban, hogy Isten mennyit hajlandó elnézni a hibáinkból az érési folyamatunk részeként?

Ezért nevezem én ezt a kegyelmi vonal zsarnokságának. Ha megpróbálnánk Dávid vagy bárki más listájának súlya alatt élni, az mindannyiunkat kizárna Isten jelenlétéből és kegyéből.

Ha próbáltad már, tudod, milyen nehéz mindent megtenni, amit szerinted Ő megkövetel. Csak akkor érzed jól magad, ha úgy gondolod, hogy legalább többet teszel, mint a körülötted lévő többi hívő. De belülről tudod, hogy soha nem leszel elég jó.

A KEGYELMI VONAL ZSARNOKSÁGA

Ez a probléma csak fokozódik, amikor nehéz vagy fájdalmas körülményekkel találkozunk. Ki ne gondolkodna ilyenkor azon, hogy vajon büntetést kapunk-e azért, mert nem vagyunk elég jók? A legtriviálisabb dolgokon viccelődünk, például azon, hogy megállítanak minket egymás után a stopotabláknál. "Hú, biztos nem élsz jól" - jegyzi meg valaki óhatatlanul.

De az sem tréfa, ha hirtelen elveszítjük a munkánkat, vagy életveszélyes betegséggel kell szembenéznünk. A kegyelmi vonal zsarnoksága nem engedi, hogy biztosak legyünk abban, hogy Isten mit gondol rólunk. Így hát marad, hogy a körülményeink között válogassunk: *Ő szeret engem! Nem szeret engem!*

EGY SOKKAL JOBB TERV

Csoda hát, hogy fiatal barátnőm így foglalta össze ifjúsági csoportjának szolgálatát: "Ugyanaz a régi dolog. Az Atya Isten jó. Te rossz vagy. Próbáld meg jobban!" Sajnos túl sokan gondolják azt, hogy ez az evangélium lényege, pedig ezen az alapon egyikünk sem állhatna meg előtte.

Ezt még Dávid is tudta kétségbeesettebb pillanataiban. Amikor egy barlangban rejtőzött el azok elől, akik meg akarták ölni, Isten kegyelméért kiáltott. "Ne vidd szolgádat ítéletre, mert egy élő sem igaz előtted" (Zsoltárok 143:2). Saját gyengeségeinek tudatában nem volt hajlandó Isten kegyelmét teljesítményére bízni.

Később, amikor leborult házasságtörésének nyilvános leleplezése és a megcsalt férj meggyilkolása miatt, és amikor meggyászolta a viszonyából született fiú elvesztését, ismét más mércét keres. "Isten áldozata a megtört lélek; a töredelmes és bűnbánó szívet, Istenem, nem veted meg" (Zsoltárok 51:17).

Az igazság az, hogy ugyanaz a Szentírás, amely felsorolja azokat a képesítéseket, amelyekkel kiérdemelhetjük Isten kegyelmét, világosan kimondja azt is, hogy egyikünkben sincs elég jóság ahhoz, hogy teljesítsük ezeket a követelményeket. Erre egyedül Jézus volt képes. Bármennyire is próbáljuk kiérdemelni az Ő kegyelmét, mindig alulmaradunk. Minél több erőfeszítést teszünk, annál távolabbinak fog tűnni. Miért? Mert a kegyelmi vonal miatt az önsajnálát és az önigazultság időszakai között ingadozunk. Amikor felismerjük...

Ő SZERET ENGEM!

Ha nem vesszük észre a hiányosságainkat, akkor kétségbeesetten feladjuk. De még ha jól is érezzük magunkat az erőfeszítéseinkkel kapcsolatban, nem értjük, hogy Isten miért nem teszi magát olyan valóságossá számunkra, mint ahogy a Szentírás szerint Ő szeretné. Az öngazultság sokkal nagyobb visszatartó erő lehet az Isten által velünk kívánt kapcsolat előtt, mint a kudarcaink és hibáink.

Amikor a legjobb szándékú erőfeszítéseink nem találnak viszonzásra, kiábrándulhatunk és eltávolodhatunk. Hosszú időre elszigetelve találjuk magunkat attól, hogy egyáltalán gondoljunk az Istennel való kapcsolatunkra, és éhségünket egy csomó más dologgal próbáljuk csillapítani - a munkánkkal, más emberekkel, vallási szertartásokkal vagy akár új dolgok vásárlásával. Bár ezek egy ideig működhetnek, de az éhség egy idő után visszatér. Ezek közül a dolgok közül egyik sem fogja soha kielégíteni azt az éhséget, amely az Élő Isten megismerésére vágyik.

Ezért van az, hogy ha megpróbálsz a kegyelmi vonaláig élni, akkor egy ponton reménytelenségbe rekedsz. Vagy Péterhez hasonlóan, miután megtagadta Jézust azon az éjszakán, amikor a legnagyobb szüksége volt rá, te is csalódní fogsz a saját kudarcod miatt, hogy nem tudod megtenni azt a jót, amit tudod, hogy meg kell tenned; vagy Jóhhoz hasonlóan megkérdőjelezed, hogy Isten egyáltalán szeret-e téged, vagy igazságosan bánik-e veled.

Isten soha nem akarta, hogy bármelyik helyen is végezzük. Ehelyett arra hív minket, hogy ne a kegyelmi vonal kötélrancát járjuk, hanem egy sokkal jobb módját fedezzük fel annak, hogy megismerjük őt.

HIHETETLEN MEGLEPETÉS

Fiatalon már jóval társai fölé emelkedett. A legjobb iskolákban tanult, és a világ egyik legismertebb városának egyik legbefolyásosabb vallási vezetőjeként ismerték el. Erkölcsi kifogástalanok voltak, és bölcsessége nem ismerte párját.

De belül nem volt minden olyan jó, mint amilyennek kívülről látszott. Minden szorgalma és bölcsessége ellenére valami mélyen belülről marta. Dühös ember volt.

Ritkán mutatta ki ezt, kivéve az igaz felháborodás elfogadható pillanataiban, de olyankor tudta, hogy ott van, és feketíti a lelkét.

Az a buzgalma, hogy nemzedékében Isten legjobb szolgája legyen, nem a szerető Atya ölébe vezette, hanem saját egója kegyetlen zsarnokságába. Azzal a vággyal indult, hogy Istent szolgálja,

A KEGYELMI VONAL ZSARNOKSÁGA

de ezt a szenvedélyt hamar felemészttette a vallási státusz iránti vágya. Szerette a csodálatot és az elismerés pillantásait, amelyeket barátai és mentorai szemében látott.

Aztán egy napon, egy távoli városba tartó útja során szemtől szembe került az Élő Istennel. Találkozása sokkal drámaibb volt, mint a legtöbb emberé. A semmiből egy ragyogó fény jelent meg, amely ledöntötte őt a lováról és elvakította a szemét. Ahogy ott feküdt a földön, egy hang dübörgött a teste fölött. "Saul, Saul, miért üldözöl Engem?"

A következő szavai igen árulkodóak. "Ki vagy te, Uram?"

Tudta, hogy szemtől szembe került az élő Istennel, és most nem volt biztos benne, hogy ki is Ő. De várjatok! Nem azt mondta a hang, hogy Saul üldözte Őt? Bizonyára Saul is elgondolkodott azokban a rövid másodpercekben: "Lehet, hogy ez Jézus?".

Mi van, ha mégis? Saul oly sok követőjét megölte, és úton volt, hogy még többeket megöljön. Eretneknek tekintette őket, és igyekezett eltiporni őket és tanításaikat, mielőtt azok elpusztíthatnák azt a hitet, amelyet ő ifjúkora óta magáénak vallott.

Végül a hang ismét megszólalt: "Én vagyok Jézus, akit ti üldöztök."

Legrosszabb félelmei valóra váltak. Az emberek, akiket Isten nevében megölt, valójában Isten népe voltak. Mi lesz most vele? Milyen büntetés várt rá vak tehetetlenségében? Mint az az ember, aki behunyja a szemét, és összerezzen, mert várja, hogy egy felemelt ökölcsapás érje, lassan rájön, hogy nem jön ütés. Nem volt harag, nem volt bosszú.

Saul, akiből később Pál apostol lett, szemtől szembe került azzal az Istennel, aki ellen aktívan harcolt, és abban a pillanatban csak szeretetet talált. Az a Jézus, akit üldözött, szerette Őt. Nem azért jött, hogy megbüntesse őt, hanem hogy felnyissa lelki szemét, hogy ne úgy lássa Istent, ahogyan ő képzelte, hanem olyannak, amilyen valójában.

Abban a pillanatban Saul felfedezte Isten kegyelmét, holott egyáltalán nem tett semmit, hogy kiérdemlje azt. Ahelyett, hogy megbüntették volna, meghívást kapott, hogy belépjen abba a családba, amelyet olyan keményen próbált elpusztítani. Ahelyett a halál helyett, amit másoknak okozott, olyan életet kapott, amiről nem is tudta, hogy létezik.

Saulnak egy megkerülhetetlen tény maradt. Semmit sem tett azért, hogy a kegyelmi vonal fölé kerüljön, de ott találta magát.

Ő SZERET ENGEM!

Mindazonáltal. Rájött, hogy Jézus akkor is szerette őt, amikor még fogalma sem volt arról, hogy kicsoda. Jézus ugyanis szétzúzta a kegyelmi vonalat, hogy megszabadítsa Sault annak zsarnokságából. Ez jobban megváltoztatta őt, mint minden, amit korábban Istentől tanult.

Itt kezdődik az Istennel való kapcsolat. Lehetetlenül hangozhat, különösen, ha a múltban reménykedtél ebben, és mint a fiatal anya, aki ezt a fejezetet kezdte, csak csalódtál abban, hogy mennyire távolinak tűnt, amikor a legnagyobb szükséged volt rá. Csak annyit tudtál tenni, hogy még jobban próbáltál elég jó lenni ahhoz, hogy elnyerd a szeretetét.

De az ilyen gondolkodás soha nem fog közelebb vinni hozzá. Ahelyett, hogy megtanítana szeretni őt, csak még jobban bebetonozza a tőle való félelmedet. Ezt a kört az egyetlen lehetséges módon akarja megtörni - azzal, hogy a kegyét ajándékká teszi, ahelyett, hogy kiérdemelhetnéd.

Már régen elvesztettem a kapcsolatot azzal az anyával. Ha ma beszélhetnék vele, azt szeretném, ha tudná, hogy Isten kegyének megtalálása nem attól függ, hogy mit teszünk érte, hanem attól, hogy mit tett már értünk.

Könyörülj rajtam, Istenem, kegyelmed szerint, a te kimeríthetetlen szereteted szerint; nagy könyörületeséged szerint töröld el vétkeimet. Mosd el minden vétkeimet, és tisztíts meg bűneimtől.

-ZSOLZ 51:3-4

A Te személyes utad

Vannak-e olyan események a múltadban, amelyek miatt csalódtál Isten irántad való szeretetében, vagy amelyek miatt saját kudarcaiddal voltál elfoglalva? Ha igen, akkor keress egy kis időt Istennel kettesben, hogy átbeszéljétek vele ezeket a pillanatokot. Kérd meg, hogy mutassa meg neked, hogyan torzíthatta el a szemléletedet arról, hogy mi történt valójában, ha azt gondoltad, hogy ki kell érdemelned a kegyelmét. Imádságaid rendszeres részeként kérd Istent, hogy mutassa meg, hol próbálsz kiérdemelni a kegyét, és kérd, hogy segítsen meglátnod, mennyire örül neked, mint szerető Atya.

Mit adjak Istennek?

*"Mivel járuljak az Úr elé és boruljak le a
magasztos Isten előtt?"... "Elszülöttemet
áldozzam fel vétkemért,
testem gyümölcseit lelkem bűnéért?"*

-MIKEÁS PRÓFÉTA (6:6-7)

Néha egyszerűen nem lehet elajándékozni dolgokat. Egy garázs vásáron, amit a feleségemmel tartottunk a közelmúltbeli költözés előtt, megpillantottam egy férfit, aki egy tekercs elektromos vezetékét nézegetett. Épp lefelé tartottunk, és én biztosan nem akartam... ki akartam dobni. Amikor letette, és elindult, mondtam neki, hogy elviheti a drótot, ha akarja. Ő akarta, de nem akarta ingyen elvenni. Odajött hozzám, hogy átadjon egy dollárt. Visszautasítottam. Ragaszkodott hozzá. Kompromisszumot kötöttünk, és ötven centet visszaadtam neki aprópénzben.

Gyakran mi is így bánunk Istennel. Amikor rájövünk, hogy nem tudjuk kiérdemelni a szeretetét, akkor az a reakciónk, hogy megpróbáljuk kompenzálni őt. Különösen akkor, amikor arra van szükségünk, hogy tegyen meg értünk valamit, amit szeretnénk.

Ő SZERET ENGEM!

Gyakran azon fogjuk magunkat kapni, hogy azon tűnődünk, mit adhatunk neki, vagy miről mondhatunk le érte, ami bizonyítja őszinteségünket.

De mi az, amit adhatunk, hogy kiérdemeljük a szeretetét? Elég a tizedfizetés? Mi van, ha mindenemet akarja, ami az enyém? Elég lehet az is, elvégre az élet több, mint a vagyon? Talán az összes időmet is akarja, megtagadva magamtól minden élvezetet vagy kikapcsolódást. Vagy ami még rosszabb, mi van, ha azt akarja, hogy elmenjek valami távoli országba, és életem hátralévő részét az evangélium terjesztésével töltssem? Hányszor ígérték ezt azok, akik a halál küszöbén álltak, remélve, hogy ez meggyőzi Istent, hogy megkíméli őket?

De hová vezet ez a gondolkodás? Mikeás próféta a nyilvánvalóan végére ért. Saját bűnösségének tudatában pontosan ezt a kérdést teszi fel: "Mivel jöjtek Istenhez?"

"Jöjtek-e eléje égőáldozatokkal, egyéves borjakkal?" Lehet, hogy ez megfelel a törvény előírásainak, de vajon elég-e ahhoz, hogy megtisztítsa Mikeás lelkét? Nem egészen.

"Vajon megelégszik-e az Úr ezernyi kossal, tízezernyi olajfolyóval?" Itt már komolyan megemelte a tétet, de még mindig nem gondolja, hogy ez elég, amint azt a következő ajánlata is bizonyítja. "Elsőszülöttemet áldozzam fel vétkemért?" Az Istennel való kereskedés mindig az elképzelhetetlenhez vezet, mint ahogyan ez Mikeással is történt. Ő azt kérdi, hogy az elsőszülött fia felajánlása elegendő lenne-e ahhoz, hogy jóvá tegye a hibáit, és elnyerje Isten kegyelmét. Ahogyan ő oly költőien megfogalmazta: adjam-e "testem gyümölcsét lelkem bűnéért"?

Az emberi történelem során megdöbbentő, hogy hány kultúra jutott erre a következtetésre. Amikor Ábrahám Kánaánba érkezett, az emberáldozatok Baálnak, Moloknak és sok más kánaáni istenségnek ez volt a mindennapok rendje. Másutt a világon mindenütt a törzsi rituálékban bőven akadtak gyermekáldozatok, amelyekkel az istenek kegyét keresték. Az elsőszülött fiúkat oltárokhhoz kötötték, a szűz leányokat pedig tüzes vulkánoknak ajánlották fel. Ha megpróbáljuk büntudatunkat egy ajándék felajánlásával megtisztítani, mindig azt fogjuk felajánlani, ami a legértékesebb számunkra. De lehet, hogy még ez sem elég.

Ha megpróbáljuk Istent kárpótolni az irgalmáért, az ugyanolyan hiábavalósághoz vezet, mintha ki akarnánk érdemelni, és mindig azon fogunk tűnődni, hogy "szeret-e engem, vagy nem szeret".

MIT ADJAK ISTENNEK?

"MIÉRT NEM ÁLLÍTOTTÁL MEG?"

Már régen túl vagyunk azokon az időkön, amikor még a gyermekáldozatot is fontolóra vettük, de ez nem jelenti azt, hogy ne keressünk más módokat arra, hogy szívességet cseréljünk Istennel. Pénzzel, idővel és energiával próbálhatjuk meg behízelegni magunkat Istennél, hogy elfogadjon minket, vagy hogy a mi érdekünkben cselekedjen. És ezek szélsőséges esetben ugyanolyan biztosan tönkretelhetnek minket és a körülöttünk élőket, mint bármely bálvány imádása.

Janice-nél (nem az igazi neve) jobban senki sem példázta, mit jelent gyülekezetünk elkötelezett tagjának lenni. Amikor szükségünk volt valakire, aki főz egy ételt, aki beugrik a gyerekekkel foglalkozó szolgálatunkban, vagy aki segít egy sérült nőnek, mindig ő volt az első, aki önként jelentkezett. Soha nem mondott nemet.

Ez annyira nyilvánvalóvá vált, hogy olyan bejelentéseket tettünk, amelyek kizárták őt: "Janice-en kívül lenne valaki más, aki ma hajlandó lenne segíteni a bölcsődében? Akinek ott kellett volna lennie, beteget jelentett". Mindannyian nevtünk, aztán vártuk, hogy valaki más jelentkezzen.

Szolgálatáért cserébe dicsérettel halmoztuk el. Elmondtuk neki, hogy milyen ajándék a gyülekezet számára, és hogy milyen különleges Isten számára. Elmondtuk másoknak is, az ő hallatára, hogy Janice milyen példa arra, hogy minden tag kiveszi a részét a szolgálatból. Ha csak száz Janice lenne, a gyülekezetünk átalakítaná a várost, legalábbis így gondoltuk.

Persze mindannyiunk számára voltak jelek arra, hogy túlságosan is túlfeszítette a húrt. Tudtunk a családjában folyó küzdelmekről, és arról, hogy az otthoni kötelességeket figyelmen kívül hagyta, mivel ő másnak segített. De őszintén szólva szükségünk volt rá, mert mások közel sem voltak ilyen készségesek.

Egy nap úgy omlott össze, mint egy homokvár az emelkedő hullámokban. Amiről sokan azt hitték, hogy az ellenség megpróbálja elpusztítani, kiderült, hogy Isten munkálkodik azon, hogy felszabadítsa. Janice szolgálata ugyanis nem teljesen az Isten szeretett gyermekeként való szabadságából fakadt.

Bár Isten adta szenvedélye volt a gyermekek iránt, és szíve a szolgálatra, valahol a folyamat során ezek is arra szolgáltak, hogy kiérdemelje mások, és ami még fontosabb, Isten elfogadását.

Ő SZERET ENGEM!

Végül elhagytam azt a gyülekezetet, és később megtudtam, hogy ő is elhagyta, amikor néhány hónappal később kapcsolatba kerültem a családjával. Elmesélte a történetét. Egy jelentős szükséghelyzet a családjában arra készítette, hogy végül feladja azt a szolgálatot, amit mások elvártak tőle. A házassága tönkrement, és elkezdte feltenni a nehéz kérdéseket az Istenben való életéről. Azok az emberek, akiket megáldott a szolgálata, hamarosan eltávolodtak a küzdelmétől.

Isten azonban másokat is hozott az életébe, hogy segítsenek neki. Emlékeztette őt az egyszerűbb időkre, amikor még élvezte a bizalmat, hogy Isten szereti őt, és elfogadja őt lányának. Valahogy minden szolgálata ellopta tőle ezt az egyszerű igazságot. Olyan lett, mint egy kislány, akinek az apja túlságosan elfoglalt volt hozzá, és arra kényszerült, hogy találjon egy elég nagy ajándékot ahhoz, hogy felkelte a figyelmét.

Bármennyi ajándékot is hozott, sosem tűnt elégnek, de egészen más okokból, mint ahogyan azt akkor gondolta. Félve attól, hogy soha többé nem fogja megismerni az Atya szeretetét úgy, ahogyan eddig, hagyta, hogy a szívében lévő üres helyet a szorgalmas szolgálat és az ezzel járó figyelem töltse ki. Ahelyett, hogy bátorítottuk volna a hűségét, ahogy mi gondoltuk, csak tápláltuk a bizonytalanságát, és még távolabb vezettük őt az Istennel való kapcsolattól, amire vágyott. Ez a bizonytalanság, valamint a saját otthonában felmerülő szükségletek a személyes és érzelmi csőd szélére sodorták.

De a szerető Atya nem vette le róla a szemét. Engedte, hogy a lány erőfeszítéseinek végére érjen, hogy megtudja, mennyire szereti. Az események fájdalmasak voltak, de átformálták őt. Aztán könnyes szemmel nézett rám, és a hangja nem volt dühös, egyszerűen csak könyörgött valamiféle megértésért. "Te voltál a lelkészem, miért nem állítottál meg?"

A szavai áthatoltak rajtam, ahogy a figyelem hirtelen a gyógyulásáról a rabságában való bűnrészességre terelődött. Lehet, hogy ő hajtotta le az autót az útról, de én segítettem megtölteni benzinnel. Mit mondhattam volna? Mentegetőzés nélkül kértem tőle bocsánatot. Egyszerűen cserbenhagytam őt. De az ok, amiért nem állítottam meg, nem azért volt, mert nem tudtam,

MIT ADJAK ISTENNEK?

azért volt, mert ugyanarra a tanfolyamra jártam, mint ő, és akkor még nem tudtam, hogy valami baj van vele.

MINDEZEK UTÁN...

Soha nem voltam az a kiszolgáló, aki Janice volt, és otthon sem kellett szembenéznem ugyanazokkal a feltételekkel, így a végén közel sem törtem meg ennyire. De hozzá hasonlóan én is vágytam arra, hogy elcseréljem az ajándékaimat Atyám szeretetére, és hozzá hasonlóan én is rájöttem, hogy ezek soha nem lesznek elégségesek.

Az Istennel kapcsolatos tapasztalataim nagyon fiatalon kezdődtek. Éhségemet, hogy megismerjem őt, az ébresztette fel, hogy hallottam, hogyan avatkozik bele Isten a hétköznapi emberek életébe. Abban a fiatal korban azt is tudtam, hogy messze nem vagyok büntelen, és az irgalom és a megbocsátás Isteneben találtam vigaszt. Arra is gondoltam, hogy valamit meg kell tennem, amivel bebizonyíthatom neki, hogy mennyire komolyan veszem az Ő követését. Visszatekintve ma már tudom, hogy a lelki szenvedélyemmel és azzal a készséggel, hogy legjobb tudásom szerint engedelmességek neki, a jóváhagyását kerestem.

Ez alatt az idő alatt hihetetlen pillanatokat éltem át az Istennel való közösségben. Láttam, hogy olyan módon avatkozott be az életembe, amiről tudtam, hogy csakis ő lehetett. Hallottam a hangját, amint a lényem mélyén szólt hozzám, és vezetett a kritikus döntéseimben. Tévesen azt hittem, hogy megjutalmazza a neki tett felajánlásaimat, és továbbra is a lábai elé tettem mindent, amit találtam, amiről azt gondoltam, hogy tetszeni fog neki.

De belül sosem voltam biztos abban, hogy szeretett és elfogadott engem - talán az ajándékaimat és az áldozatomat, de nem engem. Minél többet adtam, úgy tűnt, annál többet akart, és a legjobb, amit bármelyik pillanatban tehettem, az volt, hogy igyekeztem kiegyenlíteni tartozásomat. Soha nem tudtam, hogy Isten egyszerűen örül nekem, mint gyermekének.

-35 év után sem, amikor a lelki tanítványok különböző keverékekben és intenzitásban hűségesen részt vettek a képzésekben.

-Húsz év hivatásos szolgálat után sem, amelyet helyi gyülekezeti lelkészként végeztem.

-Még azután sem, hogy személyes költséggel és kockázattal utaztam, hogy segítsek Isten népének a harmadik világ országaiban.

Egy adott pillanatban soha nem voltam biztos abban, hogy Isten mélyen szeret engem. Ha megkérdeztél volna, azt mondtam volna, hogy szeret,

Ő SZERET ENGEM!

és ezt többnyire el is hittem. Elvégre a Szentírás egyértelműen ezt a pontot hangsúlyozza, és én nyugodtan beszélhetek ilyen kifejezésekkel. De ez még mindig nem válaszolt a mélyebb aggodalmamra. Hogyan érzett irántam egy adott napon?

GYÖNYÖRKÖDIK BENNED

Az ószövetségi próféta szavai csak álomnak tűntek: "Nagy örömet szerez neked, szeretetével lecsendesít téged, énekszóval örvendez rajtad". A röpké, ritka pillanatokon kívül el sem tudtam képzelni, hogy Isten így érez irántam. Hogyan is tehetne volna azokkal a bizonytalanságokkal, amelyekkel küzdöttem?

Nem hiszem, hogy bármelyikünknek, aki őszintén megvizsgálja az ilyen kérdéseket, sokáig tartana, hogy elég kudarcot és elvesztegetett időt lásson, ami elegendő indokot adna Istennek arra, hogy félreállítson minket, és figyelmen kívül hagyja a hozzá intézett kéréseinket.

Jézus figyelmeztetett minket, hogy lesznek emberek, akik prófétálnak, démonokat űznek ki és sok csodát tesznek az ő nevében, akiktől az ítéletkor el fog fordulni. "Soha nem ismertelek titeket. Távozzatok tőlem." Ha ez nem egy nagyszerű példa arra, hogy a rossz falnak támasztott létrán másszunk fel, akkor nem tudom, mi az. Nem akartam, hogy én is ehhez a csoporthoz tartozzak.

A bizonytalanság e pillanatai térdre kényszerítettek bűnbánattal, és arra készítettek, hogy megkettőzzem erőfeszítéseimet, hogy jobban odaszánjam magamat Istennek. Bár néhány hétig vagy hónapig el tudtam viselni a megnövekedett terheket, soha nem voltam biztos abban, hogy amit teszek, az elég ahhoz, hogy Ő örüljön nekem. Végül visszacsúsztam oda, ahol korábban voltam. Soha nem fogom elfelejteni, amikor mindez megváltozott. Néhány évvel ezelőtt, egy fájdalmas áruulás és Isten értünk végzett kereszthalálának friss felismerése révén kezdtem látni, hogy Atyám mennyire szeret engem, és megértettem, hogy mennyire örül a g y e r m e k e i n e k . Ez gyökeresen megváltoztatta az életemet, és remélem, hogy a következő oldalakon elmesélt történetek segítenek majd átalakítani a tiédet is. Istennek nincs szüksége arra, hogy szolgáljuk őt, hogy elnyerjük szeretetét vagy ragaszkodását. Azt akarja, hogy abból a szeretetből és ragaszkodásból szolgáljuk őt, amelyet már a szívében tart irántunk. Ha még soha nem kóstoltad meg ezt a valóságot, el sem tudod képzelni, milyen szabadságot kapsz.

MIT ADJAK ISTENNEK?

Atyám elvitt oda, ahol rájöttem, hogy még ha soha többé nem is prédikálok, nem adok tanácsot senkinek, és soha többé nem vezetek valakit Krisztushoz, ő akkor is örül nekem, mint gyermekének.

Ez nem jelenti azt, hogy mindent helyesel, amit teszek, de felszabadított a tudat, hogy szeret engem - teljesen és maradéktalanul. 34 éven át úgy szolgáltam Istent, hogy mindig úgy éreztem, hogy ki akarom érdemelni a kegyelmét. Csak az elmúlt négy évben tanultam meg ebben a kegyelemben élni, és soha többé nem megyek vissza.

Ekkor vált világossá. Nem az Isten kegyelmének elvesztésétől való félelem az, ami a vele való közösség mélységébe visz bennünket, és az Ő szentségével alakítja át életünket. Az a bizonyosságunk, hogy ismerjük ezt a kegyelmet, még gyengeségünk és kudarcaink közepette is, az, ami az Ő életének teljességébe vezet bennünket.

A félelem soha nem vitt el életének vagy átalakító erejének mélységeibe; az örömeinek felfedezése viszont igen. Most már tudom, hogy Isten kegyelmének kulcsa nem azon múlik, hogy mit adhatnék neki, hanem azon, amit Ő már adott nekem.

Ő gyönyörködik benned is. Látod-e őt így fölötted, amint örömmel magasztosul és táncol?

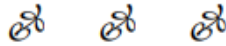
Nem? Azt hiszed, hogy a kudarcok és kétségek csökkentik az Ő irántad érzett szeretetét? Attól félsz, hogy nem tudsz eleget tenni ahhoz, hogy észrevegye?

Akkor gyere velem, és hadd mutassak neked valamit. Ő nem a tetteid vagy az ajándékaid miatt gyönyörködik benned. Ő egyszerűen azért gyönyörködik benned, mert az Övé vagy.

Az Úr, a te Istened veled van... nagy örömét leli benned, szeretetével lecsendesít téged, énekszóval örvendez rajtad.

-SOFÓNIA 3:17

Ő SZERET ENGEM!

A Te személyes utazásodhoz

Vess egy őszinte pillantást azokra a szellemi dolgokra, amelyeknek az életedet adod. Vajon Isten irántad való nagy szeretetének biztonságából fakadnak-e, vagy pedig abból a kísérle**te**ből, hogy kiérdemeld a szeretetét? Azzal élsz, hogy megpróbálsz Istennek visszafizetni a megváltását, vagy valamilyen más cselekedetét, amit érted tett? Kérd Istent, hogy kezdje el átrendezni a gondolkodásodat, és segítsen megértened, hogy az Ő szeretete messze túlmutat minden ajándékon, amit te hozhatsz neki.

Az üzletember és a koldus

Amikor vállaljuk tehetetlenségünket és erőtlenségünket, amikor elismerjük, hogy koldusok vagyunk Isten kegyelmének kapujában, akkor Isten valami szépet tud belőlünk csinálni.

BRENNAN MANNING A *THE RAGAMUFFIN GOSPEL*BEN

Kiderült, hogy ez két ember története. Ez a két találkozás, amelyet Márk fontosnak tartott feljegyezni Jézus utolsó jeruzsálemi útjáról és közelgő haláláról. Az egyik az utazás kezdetén, Galilea közelében. A másik az út utolsó szakaszán, Jerikó városában történt, mielőtt felment volna Jeruzsálembe.

Két férfi, akik mindketten nagy szükségben voltak, segítségért fordultak Jézushoz. Jézus nyilvánvalóan mindkettőjüknek nyújtotta kegyelmét, de mint látni fogjuk, csak az egyikük kapta meg. A másik elment a Jézussal töltött pillanat után, arca megtört, szomorú volt, mert félreértette Jézus ajánlatát.

Ő SZERET ENGEM!

Figyeljük meg mindegyiket alaposan. Miért kap az egyik, a másik pedig miért nem? Ha olyan vagy, mint én, mindkettőben magadat látod majd életed különböző időszakában. De most már tudni fogod, melyik példa mutatja meg, hogyan reagálsz Istenre, és melyik fogja a legjobb szándékaidat, és fordítja ellened.

A válasz meglephet, mert ez az ellentéte mindannak, amit a legtöbben úgy tanultunk, hogy gondolkodjunk Istenről és arról, hogyan működik bennünk.

A TETTEK MARTALÉKÁVÁ VÁLT

Jézus még el sem indult Jeruzsálembe, amikor egy férfi futott oda hozzá, megállította, és letérdelt előtte a földre. "Jó Mester, mit kell tennem, hogy örök életet örököljek?" Mind a járása, mind a testtartása tanúskodik a kérésében rejlő kétségbeesésről. Tudta, hogy Jézusnak van valamije, ami hiányzik neki, és meg akarta tudni a titkát, mielőtt elhagyja a várost.

A kérdés minden bizonnyal elég őszintének, sőt alázatosnak hangzik. Jézus válaszul a parancsolatokra hivatkozik.

Az üzletember válasza sokat elárul róla. "Mindezeket ifjúkoromtól kezdve megtartottam."

Tényleg? Természetesen ma már tudjuk, és Jézus is tudta akkoriban, hogy ez a válasz nem lehetséges. Pál azt mondta, hogy senki sem tartotta meg Isten összes törvényét, és ha akár csak egy ember is ki tudta volna érdemelni az örök életet a törvény által, akkor Krisztus hiába halt volna meg. Ha ez az ember őszinte lett volna, akkor ezt tudta volna. Az Atya csak azért adta a törvényt, hogy mi magunk is a végünkre jussunk és felismerjük, hogy szükségünk van valakire, aki megment minket. A törvény minden őszinte követése ugyanerre a következtetésre vezette volna ezt az embert.

Ez azt jelenti, hogy hazudott? Nem feltétlenül. Bár nem tartotta be a törvényt, a legkritikusabb ebben a beszélgetésben az volt, hogy őszintén azt hitte, hogy betartotta. Kisgyermekkorától keményen dolgozott a törvény megtartásán, abban a reményben, hogy elnyeri helyét Isten országában.

Ahhoz azonban, hogy azt higgye, megtartotta a törvényt, azt a saját képére kellett átformálnia. Más szavakkal, a saját fejében kiskapukat teremtett, hogy igazolja azokat a részeket, amelyeket nem tartott be, talán csak a törvény főbb részeire összpontosítva, mint például a gyilkosságra,

AZ ÜZLETEMBER ÉS A KOLDUS

és a házasságtörésre, és a saját gyűlöletét, bujaságát vagy önzését mentegeti.

Saját kétségbeeséséből tudjuk, hogy nem értette a lényegét. Az a tény, hogy még mindig az örök életet kereste, világossá tette, hogy még nem találta meg, és abban sem volt biztos, hogy a jelenlegi útja el fogja érni azt. Valami másra vágyott, amivel foglalkozhatott volna.

Ez az ember elmerült a saját műveiben. Ez nyilvánvaló volt az elején feltett kérdéséből. Az "én" és a "teszem" elárulta őt - "Mit kell tennem...?". Önmagára, a képességeire és az erőforrásaira összpontosított; nagyon keményen próbálta kiérdemelni azt, amit Jézus adni akart neki.

Jézus mennyire szerette volna, ha ezt megérti! Márk külön megemlíti, hogy Jézus mély szeretettel tekintett rá. Mit látott? Egy kisfiút látott, aki megpróbált tökéletes lenni, mert ez volt az egyetlen módja annak, hogy kiérdemelje az apja elismerését? Látta-e azt az évekig tartó eredménytelen munkát, amit ez az ember elszenvedett? Vajon látta-e azokat az eltorzult indítékokat, amelyekkel igazolta magát, és fenntartotta az igazságosság illúzióját? Látta-e a fiatalember gyomrában való görcsöt, amely a tökéletességre való megszállott törekvéséből fakadt, és amely belülről pusztította őt?

Valószínűleg látta mindezt, és még annál is többet, és Jézus azt akarta, hogy ő is lássa. A következő válasza a felszínen Jézus e g y i k legérzékletlenebb megjegyzésének tűnik: "Egy dolog hiányzik belőled: menj, add el mindenedet, amid van, és add a szegényeknek, és kincsed lesz a mennyben; és gyere, kövess engem!". A szavak hallatán az üzletember ála leesett. Mivel képtelen volt erre, bánatában elsétált.

Hányszor tanítottam már ezt a példázatot, és akaratlanul is arroganciával szidalmaztam a gazdag ember képtelenségét arra, hogy megtegye, amit Jézus kért tőle. Túl kapzsi volt ahhoz, hogy Jézust kövesse, mondtam. Jobban szerette a pénzt, mint Istent, és most fizetni fog érte.

De őszintén, ez volt a lényeg? Ki jött volna ebbe a királyságba, ha ezek a feltételek? Amikor először mentem előre egy Billy Graham evangelizáción, csak annyit kértek tőlem, hogy térjek meg és higgyek benne. Ha arra kért volna, hogy adjam el mindenemet, és adjam a szegényeknek,

kétlem, hogy megtettem volna. Kétlem, hogy bárki más is így tett volna. Valójában egyetlen olyan emberrel sem találkoztam, aki ilyen feltételek mellett jött volna Krisztushoz, és nem is sokan maradtak volna, ha ma ezt követelné tőlük!

Elítélni az embert, amiért nem így tesz, nem csak arrogáns...

Ő SZERET ENGEM!

de teljesen figyelmen kívül hagyja Jézus lényegét. Nem azt ajánlotta fel az embernek, hogy megvásárolhatja az üdvösségét. Csak azt akarta, hogy felfedezze azt, amit a törvény betartására tett kísérleteiből már meg kellett volna tanulnia, hogy nincs benne elég ahhoz, hogy megfeleljen az Isten örökéletére való alkalmasság bármilyen mércéjének.

A MÉRCE EMELÉSE

Az edzők nem úgy edzik a fiatal magasugrókat, hogy világrekordmagasságba teszik a rudat, és kihívják őket, hogy próbálják meg átugrani. Olyan magasságba teszik a lécet, amelyet a védencek sikeresen elérhetnek, majd az idő múlásával lassan emelik a rudat, így a kifinomult technika, a gyakorlat és a kondíció segít nekik magasabbra ugrani.

De Jézus itt nem ezt teszi. A gazdag ember kérésére válaszolva Jézus negyven láb magasra emeli a lécet. Ugorja át azt! A gazdag üzletember pedig pontosan azt tette, amit minden sportoló tenne: csüggedten távozott, mert tudta, hogy a feladat lehetetlen.

A férfi megértette a leckét, de nem értette a lényegét. Jézus nem akart gonosz lenni vele. Éppen azért emelte magasabbra a lécet, mint amennyire a férfi képes volt, hogy túllépjen rajta, mert Jézus azt akarta, hogy ne próbálkozzon tovább. Az ajándék, amit felajánlott az embernek, az volt, hogy megszabaduljon attól a hihetetlen tehertől, hogy saját erőfeszítéseivel kell kiérdemelnie Isten szeretetét. A férfi a saját tettei fogságába esett, és Jézus megpróbálta megszabadítani őt.

Remélte, hogy a fiatalember a szemébe néz, és azt mondja: "Ezt nem tehetem!". Erre Jézus talán azt válaszolta volna: "Jó, akkor hagyd abba az összes többi ostoba dolgot, amivel Isten kegyét akarod elnyerni. Hagyd abba a törekvést, hagyd abba a színlelést, hagyd abba, hogy megpróbáld kiérdemelni azt, amit soha nem érdemelhetsz ki!"

Jézus nem akarta, hogy tovább éljen a kegyelmi vonal zsarnoksága alatt, de tudta, milyen nehéz a nagy erőforrásokkal rendelkező embereknek utat találni az Ő országába. Az ilyen emberek mindig úgy érzik, hogy kiérdemelhetik vagy megfizethetnek érte. Túlságosan a saját erőfeszítéseikre és erőforrásaikra összpontosítanak ahhoz, hogy egyszerűen elfogadják Isten ajándékát.

A saját erőforrásaitól való függősége megfosztotta őt attól az élettől, amire vágyott. Bármennyit is tudott volna tenni, ezek az erőfeszítések soha nem fedték volna el a szívében lévő üres helyet, amely Isten jóváhagyását keresi. Mert csak ebben a felismerésben van az, hogy

AZ ÜZLETEMBER ÉS A KOLDUS

felfedezhetjük, hogy mit jelent valójában Isten gyermekeként elfogadva lenni, és biztonságot találhatunk az Ő irántunk való szeretetében.

Ez nem jelenti azt, hogy ahogyan szeretjük őt, nem fog nagyobb szabadságot adni nekünk a tulajdonainktól, és nem fogja megmutatni nekünk a nagylelkűség örömét, mert meg fogja. De ez nem abból fog fakadni, hogy megpróbáljuk kiérdemelni a kegyelmét, hanem hálás válaszként arra a kegyelemre, amit már felajánlott nekünk.

Még akkor is, amikor Péter dicsekedni kezdett, hogy ő és a többiek mindent elhagytak, hogy kövessék Őt, Jézus emlékezteti őt, hogy egyikük sem hagyott el semmit, amit Ő ne pótolna sokkal többel és sokkal jobbal. Tény, hogy nem azért hagyták el a vagyonukat, hogy örök életet szerezzenek, hanem azért, mert a Jézussal való kapcsolat megragadta a szívüket.

Sajnos nem látjuk a fiatal üzletember történetének végét. Remélem, hogy Jézus szavai végül átjárták a szívét. De akár így volt, akár nem, Jézus még mindig hihetetlen ajándékot ajánlott neki - Isten kegyelmének titkát.

"URAM, IRGALMAZZI!"

Amikor Jézus néhány nap múlva elhagyta Jerikót, hogy a kopár magaslatokon végigsétáljon Jeruzsálem városába, egy másik férfi kérte a segítségét. Ez az ember egy vak koldus volt, aki az út szélén ült. Nagy zajt hallott maga körül, és tudni akarta, mi az. Valaki azt mondta neki, hogy a názáreti Jézus éppen erre jár, útban Jeruzsálembé, az ünnepre.

Bartimaius már eleget hallott erről a galileai tanítóról ahhoz, hogy tudja, hogy van hatalma segíteni rajta. Elkezdett kiáltozni: "Jézus, Dávid Fia, könyörülj rajtam!"

A közelben tartózkodó emberek zavarba jöttek a kiabálástól, és szigorúan felszólították, hogy maradjon csendben. Végül is csak egy koldus volt, miért törődne vele Jézus? De ez csak arra készítette Bartimeust, hogy még hangosabban kiáltson, és minden más zaj fölött Jézus meghallotta őt. Odahívatta magához Bartimaeust, és elmondta a kérését. "Szeretném visszanyerni a látásomat".

Figyeljük meg, hogy nem kérdezte meg, mit kell tennie ahhoz, hogy újra lásson. Nem alkudozott semmilyen képzettség alapján, ami méltóvá tenné őt. Egyszerűen minden bizalmát a

Ő SZERET ENGEM!

Istent kegyelmébe helyezte.

És ez elég volt.

Jézus nem azt kérte tőle, hogy adja el mindenét, amije van. Jézus meggyógyította őt, és megjegyezte, hogy Bartimeus egyszerű összpontosítása volt minden, amire szükség volt. "Menj el az utadon; a hited megmentett téged". Nemcsak gyógyulást, hanem üdvösséget is kapott.

Jézus nem szerette jobban a koldust, mint az üzletembert, és nem is adott az egyiknek és a másiknak nem. Mert mindkettőjüknek kegyesen adott. Csak az egyik felismerte, a másik nem, és a kettő közötti különbségben benne van mindaz, amit tudnunk kell, hogy megtaláljuk az életet Istenben.

Jézus nem akarta, hogy a tanítványok ezt elfelejtsék. Még mielőtt elindult volna erre az útra, elmondott nekik egy példázatot, amelyet ezek a találkozások tökéletesen illusztráltak. Egy farizeusról és egy vámszedőről mesélt, akik bementek a templomba. A farizeus gyönyörködött az igazságosságában, hogy ő mennyivel elkötelezettebb, mint bárki más, akit ismert. Még a közelben imádkozó vámszedő rovására is felfuvalkodott: "Istenem, köszönöm neked, hogy nem vagyok olyan, mint a többi ember... még olyan sem, mint ez a vámszedő".

Ez az, amit a saját cselekedeteinkből élve produkálunk. Mivel magunktól sosem leszünk elég jók, ezért megpróbáljuk magunkat azzal igazolni, hogy jobbak vagyunk, mint a körülöttünk lévő legtöbb hívő. Ahhoz, hogy ezt a látszatot megteremtsük, a gyengeségeikre kell összpontosítanunk, és megvetéssel kell őket illetnünk. Bármikor, amikor mások fölé helyezzük magunkat, csak azt bizonyítjuk, hogy milyen kevésbé értjük Isten kegyelmét.

Az adószedő viszont még csak fel sem volt hajlandó nézni az égre, hanem a mellét verte, és így imádkozott: "Istenem, légy irgalmas hozzám, bűnőshöz!". Ekkor Jézus megkérdezte, hogy melyikük ment haza megigazulva? A válasz nyilvánvaló volt, olyan nyilvánvaló, mint Jézus találkozása az üzletemberrel és a koldussal. Amikor kísértésbe esel, hogy az Istennel való kapcsolatodat a saját jóságodra vagy áldozatodra alapozd, meg se próbáld. épzeld el a lécet olyan magasra, hogy soha nem fogod megtalálni a módját, hogy átugord, ha a saját erőfeszítéseid alapján közelítéd meg Istent, mindig csalódottan és kiábrándultan fogsz távozni. De ez nem rossz hír. Ez azt jelenti, hogy Isten önmagában teljesítette mindazt, amit valaha is megkövetel tőlünk. Az evangélium erejének középpontjában az áll, hogy lemondunk a saját méltóságunk megalapozására tett kísérleteinkről. Tanuld meg ezt, és egy ajtó áll előtted, amely elvezet majd

AZ ÜZLETEMBER ÉS A KOLDUS

a szerető Atya szívéhez. Így tudhatod, hogy örömmel gyönyörködik benned, és képes átalakítani téged dicsőségének teljességévé.

Teljesen, feltétel nélkül szeret téged. Ha felfedezed, hogy mennyire, az forradalmasítani fogja a Vele való kapcsolatodat és az életedet ezen a világon.

*De menjetek és tanuljátok meg, mit jelent ez:
"Irgalmasságot akarok, nem áldozatot." Mert nem azért
jöttem, hogy az igazakat hívjam, hanem a bűnösöket.*

-MÁTÉ 9:13

A Te személyes utazásodhoz

Töltsünk el egy kis időt Istennel, és gondoljuk át a saját kapcsolatunkat Vele. Az Istenhez intézett kéréseid inkább az üzletemberre vagy a koldusra hasonlítanak? Minden napot a teljesítményed tudatában kezdesz, vagy hajlandó vagy Isten kegyelmére támaszkodni? Mindannyiunkat megtanítottak arra, hogy az Istenben való életet szorgalmas erőfeszítéssel érdemeljük ki, ezért ezt nem könnyű elsajátítani. Kérd meg, hogy segítsen megérteni az Ő kegyelmét, és azt, hogyan hagyhatod abba, hogy megpróbálj átugrani egy olyan lécezt, amelyet soha nem fogsz felérni.

Az Isten, akitől szeretünk félni

*A keresztény eszményt nem próbálták ki és nem találták hiányosnak.
Nehéznek találták, és ki se próbálták.*

G.K. CHESTERTON

Ez egy furcsa játék volt, amit kisgyerekként játszottunk. Félholtra ijesztgettük magunkat, pusztán a játék öröme.

Valaki házának udvarán ültünk, amikor egyikünk hirtelen az utcára mutatott, mondván, hogy egy emberrablót látott felénk osonni. A többiek gúnyosan úgy tettek, mintha félnének.

"Nem viccelek", mondta, "tudom, hogy láttam, ahogy errefelé nézett". Egy ideig folytatta ezt a trükköt, és mi nem hittünk neki. Végül valaki más is csatlakozott a történethez, és rámutatott valamire, ami szerinte gyanúsnak tűnt, egy pillantásra, amit valaki az utcán felénk vetett, vagy egy túl lassan elhaladó autóra. Aztán kezdődött a játék. Mindenki hozzájárult a történethez abban a reményben, hogy elijeszti a

Ő SZERET ENGEM!

többieket a verandáról. Aki utoljára futott, az volt a győztes. De fiatalok voltunk, és általában nem tartott sokáig. A folyamat egy bizonyos pontján a valóság eltorzult, és mindannyian elhittük a saját történeteinket. Hirtelen lerohantunk a tornácról, és a hátsó udvarra, le a biztonságos pincébe.

Egy idő után a félelmünk alábbhagyott, és nevetve meséltük el, hogy mennyire megijedtünk. Aztán kimentünk az utcára, hogy megnézzük, nem látunk-e még emberrablókat. Az egész folyamat megismétlődött, amíg ismét a pincébe nem menekültünk a biztonságba.

Ez csak egy játék volt, de lehetővé tette számunkra, hogy megízleljük a félelem erejét. Még ha mi magunk találtuk is ki, és mertünk ellenállni neki, akkor is győzni tudott felettünk.

EGY HATALMAS ERŐ

Ha valaha is próbáltál már úgy elaludni, hogy a félelem a fejedben zakatolt, akkor te is ismered a félelem hihetetlen erejét. Még akkor is, ha racionálisan le tudjuk zárni, a félelem mégis ránk kényszeríti akarátát, mint egy könyörtelenül emelkedő áradat.

Azok, akik motiválják az embereket, tudják, hogy semmi sem működik jobban. Ezt látom a munkám során, amikor az állami iskoláknak segíték eligazodni azokon a veszélyes vizeken, ahol az egyházi és állami kérdések összeütköznek. A jobb- és baloldali érdekvédelmi csoportok által kiküldött levelek mindegyike kizárólag a félelemre apellál, hogy a másik oldal mit tesz azért, hogy tönkretegye "a mindannyiunk számára kedves Amerikát". Tudják, hogy semmi sem működik jobban, hogy az emberek pénzt küldjenek, vagy önkéntes munkát és energiát áldozzanak rájuk.

A félelem áthatja az életet ebben a korban. Ez késztet arra, hogy reggel munkába menjünk, hogy este bezárjuk az ajtót, és ez az, ami megdobogtatja a szívünket, amikor egy rendőr áll le mögöttünk. A reklámozók is ezt használják, és a barátok és a családtagok is, amikor azt akarják, hogy azt tedd, amit ők a legjobbnak tartanak.

És annyi mindentől kell félni -

Félünk az ismeretlentől.

Félünk attól, hogy ismeretlenek vagyunk.

Félünk attól, hogy nincs elég.

Félünk, hogy elkapnak.

Félünk, hogy soha nem találjuk meg az igazit, akit feleségül vehetünk.

AZ ISTEN, AKITŐL SZERETÜNK FÉLNI

Félünk a legyengítő vagy életveszélyes betegségektől.

Féltjük gyermekeink biztonságát.

Félünk attól, hogy mások mit gondolnak rólunk.

Félünk a bűnözéstől.

Félünk attól, hogy elveszítünk egy szerettünket.

Félünk a hatalomtól.

Attól félünk, hogy nem kapjuk meg azokat a dolgokat, amelyekre a legjobban vágyunk.

Félünk attól, hogy mások mit tehetnek velünk.

Félünk az elutasítástól.

Félünk a kudarctól.

Félünk attól, hogy kihasználnak minket.

Félünk attól, hogy egyedül maradunk.

Attól félünk, hogy elveszítjük a munkánkat.

Félünk attól, hogy az emberek rájönnek, hogy nem azok vagyunk, akiknek állítjuk magunkat.

Félünk, hogy valami rossz történik velünk.

Félünk, hogy nem illünk be.

Félünk a haláltól.

Nem csoda, hogy egyes éjszakákon nem könnyű aludni, és nem csoda, hogy a stressz tüneteivel bombáznak minket, a fejfájástól a depresszióig. A félelem olyan erős, hogy szinte minden emberi intézményünk használja a különböző formáit arra, hogy kordában tartsa az embereket. A jutalmak és büntetések megfelelő kombinációját kínálva könnyen ki tudják használni az emberek félelmét, hogy rávegyék őket arra, amit egyébként nem választanának.

Könnyebb lenne itt a lényegre térni, ha a félelem mindig káros és romboló dolgokra készítetne bennünket, de ez egyszerűen nem igaz. Néha a félelem körültekintő döntésekhez vezet bennünket. A lebukástól való félelem győzhet a kísértésünk felett, hogy valami rosszat tegyünk.

Az állásunk elvesztésétől való félelem arra készítet bennünket, hogy keményebben dolgozzunk, mint egyébként tennénk.

Egy bukott világban a félelem az egyetlen módja annak, hogy a társadalmat kordában tartsuk. A saját érdekünkön kívül semmi mással nem törődve, a fájdalmas következményektől való félelem az alapja minden törvénynek és tekintélynek. Mielőtt Jézus meghalt a kereszten, semmi más nem volt. Még Isten is a félelmet használta, hogy segítsen kordában tartani a bűnt a népe körében.

Ő SZERET ENGEM!

"Az Úr félelme a bölcsesség kezdete" - írta a zsoltáros. Arra a sajnálatos következtetésre jutunk, hogy nem a félelem a mi problémánk - csak az, amitől félünk. Ha a félelmetes, szent Istentől jobban tudunk félni, mint bármi mástól az életünkben, akkor az a helyes útra vezet bennünket, legalábbis így gondoljuk.

Így a félelemre ambivalens módon tekintünk. A mások véleményétől való félelem rossz útra terelhet bennünket, de az Istentől való félelem segíthet a szentségre ösztönözni bennünket. Úgy gondoljuk, nem az számít, hogy *mitől* félünk, hanem *az, hogy kitől* félünk.

A FÉLELEM NYERT

Nézzük csak meg a kereszténység történetét. Az embereket arra tanítani, hogy féljenek Istentől és az Ő ítéleteitől, minden más indítéknál jobban felhasználták arra, hogy a hívőket sakkban tartsák. Ma már könnyen elfogadják, hogy ez a legjobb módja annak, hogy az embereket rávegyék Isten követésére.

A Saint Cecile-székesegyház magasan a dél-franciaországi Albi település minden más épülete fölött áll. A vatikáni Sixtus-kápolnához hasonlóan a csodálatos épület mennyezetét és falait bibliai jelenetekkel festették meg.

A teljes bibliai történetet a mennyezetre festették, ragyogó kék háttérrel. A katedrális hátsó részén a teremtéssel kezdődik az Édenkertben, és elől az utolsó ítélettel végződik. Ott, az oltár mögött, amely puszta méretével lenyűgözővé teszi azt, található a világ egyik legnagyobb, majdnem negyven láb magas és harminc láb széles, színes képmáshozát. Eredeti formájában a festmény közepén trónoló Istent ábrázolta, aki a juhok és kecskék között ítélkezik.

Az utóbbiak a pokol kínjaiba kerülnek, amit hét különálló, a kompozíció teljes alját elfoglaló panelben gyötrelmesen ábrázolnak. Mindegyik tizenöt láb magas, és azt mutatja be, hogy a hét halálos bűn mindegyikében bűnösök hogyan fognak kínlódni a pokolban. A kapzsiakat például megkötözve ábrázolják, miközben démonok olvadt aranyat öntenek le a torkukon.

A XIV. században épült jelenet azt ábrázolja, amit a tervezők határozottan a hívek fejében akartak látni, amikor a székesegyházban összegyűltek. Isten szörnyű bíró, és szörnyű dolgok történnek azokkal, akik nem azt teszik, amit mond. Ez a refrén gyakran elhangzik a keresztény történelemben - még napjainkban is.

AZ ISTEN, AKITŐL SZERETÜNK FÉLNI

Nemrégiben a feleségemmel egy Celine Dion-koncertre várakoztunk, és egy csomó táblával szembesültünk, amelyek a pokolba való küszöbön álló küldésünket hirdették. "Nem érdekel, hogy a pokolba tartasz?" - kiabálta valaki az arcomba alig néhány lépésnyire tőlem. "Térjete meg, vagy örökké kínok között fogtok égni!" - kiáltotta valaki más a tömegben.

Nincs kétségem afelől, hogy ezek az emberek jó szándékúak voltak, és ezt tekintették a legjobb módnak arra, hogy az embereket Istenhez vezessék. Nyilvánvaló volt azonban, hogy a körülöttük lévő tömeget nem győzték meg. A legtöbben figyelmen kívül hagyták őket, nehezményezve, hogy üzenetüket egy fogságban lévő közönségre erőltetik.

A kereszténység történelmének legnagyobb részében a kereszténység elválaszthatatlan volt az ítélet Istenétől. Az Alibi katedrálisban található táblák, Jonathan Edwards *Bűnösök egy haragos Isten kezében* című műve, vagy a meghívás, hogy fogadjátok be Krisztust, "mert ma este meghalhattok és a pokolra kerülhettek", mind erre a félelem-alapra igyekeznek építeni. Bár hatékony arra ösztönözi az embereket, hogy helyben elkötelezzék magukat Krisztus mellett, ritkán vezetett lelki szenvedélyhez és növekedéshez.

Nem furcsa, hogy a legnyomósabb érv Isten megismerése mellett az a borzalom, hogy nem ismerjük meg? Jézus szolgálatában nem találok ilyen aggodalmat azok számára, akik követték Őt. Természetesen Ő és az Újszövetség írói figyelmeztettek bennünket a bűn pusztító erejére és azokra a következményekre, amelyek azokat sújtják, akik elhanyagolják az üdvösségre vonatkozó ajánlatát. De nem használta ezt a félelmet arra, hogy az embereket arra ösztönözze, hogy kövessék Őt.

Az Ő meghívása egy olyan Istenhez szólt, aki teljesen szerette őket, és egy olyan országba, amely értékesebb, mint bármi, amit valaha is ismertek. Nem használta ki a félelmeiket, mert tudta, hogy a félelem a probléma része, még az Istentől való félelmük is. Bár könnyen manipulálható lenne, hogy időleges választ biztosítson, de soha nem lenne elég ahhoz, hogy az Atyja dicsőségének teljességébe juttassa őket.

AMIKOR A FÉLELEM NEM ELÉG

Azt hittem, hogy lemaradtam az elragadtatásról, és ez egy tizenkét éves fiú számára elég idegesítő lehet.

A középiskolában elkövetett hibák tragikus komédiája miatt nem kaptam meg a szüleim által küldött üzenetet, hogy

Ő SZERET ENGEM!

nehogy iskola után felszálljak a buszra. Ők jönnek értem.

Szóval szokás szerint felszálltam a buszra. Csakhogy ez a nap más volt. Először is, a bátyáim, akik mindig elsőként szálltak fel a gimnáziumban, nem voltak ott. Néhány perccel később, amikor megérkeztünk az útvonalon lévő általánosiskolához, a legkisebb testvérem sem állt ott a sorban. Hogy lehet ez, tűnődtem?

Azonnal eszembe jutottak a szavak, amelyeket a lelkész mondott az előző vasárnap a templomban. Krisztus második eljövételéről beszélt, és két emberről mesélt, akik egy mezőn voltak. Az egyiket elvitték, a másikat otthagyták, hogy szembenézzen a nagy nyomorúság kínjaival. "Ha csak egy be nem vallott bűn áll közetek és Isten közé, amikor Jézus visszajön, akkor ti is ott maradtok". Nem kellett sokáig ülnöm azon a buszon a családom többi tagja nélkül, hogy előálljak egy egész listával azokról a dolgokról, amelyek miatt kimaradhattam volna az elragadtatásból.

Az a buszút hazafelé volt életem leghosszabb útja. Mire a megállóhoz értem, a fantáziám elszabadult. Most már biztos voltam benne, hogy lemaradtam az elragadtatásról. Felrohantam a negyedmérő föld hosszú kocsifelhajtónkon, reménykedve, hogy legalább az egyik szülőm még otthon lesz. De nem voltak.

Le voltam sújtva. Imádkoztam. Sírtam. Megbántam. Könyörögtem Istennek, hogy vigyen magával, még ha egy kicsit késve is, de mindhiába. Rettegtem az eljövendő nyomorúságtól, és tudtam, hogy a pokolra jutás még rosszabb lenne. Akkor és ott elhatároztam, hogy hűséges leszek Istenhez, bármit is próbáljon tenni velem az Antikrisztus. Bár az első esélyt elszúrtam, a másodikat nem fogom. A fiatalság gögijében felkészültem arra, hogy szembenézzek az Antikrisztussal.

Egy órával később a szüleim visszatértek a család többi tagjával, és a félreértés feloldódott. Mégsem maradtam le az elragadtatásról! Örültem a hírnek, de nem kockáztattam a jövőt illetően. Én akartam lenni a legjobb tizenkét éves, akit Isten valaha is látott.

A következő hónapban valószínűleg így is volt. Amennyire tudtam, büntelenül éltem, minden felbukkanó kísértést

kerülve, és minden nap időt töltöttem imádsággal és bibliaolvasással. De ez nem tartott sokáig. Ahogy teltek a napok, úgy változott a félelmem valósága, mígnem néhány hónap múlva ismét ott kötöttem ki, ahol elkezdtem.

Jézus tudta, hogy a félelem, mint a mankó a törött lábú embernek, csak ideiglenes megoldás. Bár rövid távon mámorító motiváció lehet, hosszú távon egyáltalán nem ér semmit.

AZ ISTEN, AKITŐL SZERETÜNK FÉLNI

Ez nem igazán változtat meg minket, csak addig irányít bennünket, amíg a félelmünket fel lehet szítani. Ezért olyan gyakoriak a keresztyénségben az Isten ítéletéről szóló prédikációk. Szembesítenek bennünket az Istentől való félelmünkkel, és arra próbálnak ösztönözni, hogy úgy éljünk, ahogy tudjuk, hogy élnünk kellene. Az ezt követő bűnbánat és az elhatározás, hogy újra Krisztus céljainak szenteljük magunkat, újra tisztának érezzük magunkat.

Az ilyen tapasztalatok valóban segítenek abban, hogy egy ideig jobban éljünk - de csak egy ideig. Végül az ilyen pillanatok szenvedélye elhalványul, és a régi énünk visszahatól az életünkbe. Végül ugyanabba a mintába ragadunk bele, amelyből indítottuk a bűnbánatot. Hamarosan a kör ismétli önmagát.

A félelem nem vezethet bennünket élethosszig tartó átalakuláshoz, csak a viselkedés pillanatnyi megváltozásához. Ahelyett, hogy meghívna bennünket az Élő Istennel való kapcsolatra, az alkalmatlanság és az ismétlődő kudarc érzésével taszít el bennünket.

Jézusnak volt egy sokkal jobb módja. Ő magának a félelemnek a rabságát akarta megtörni - még az Istentől való félelmünket is. Ő tudott egy sokkal erősebb erőről - egy olyanról, amely nem halványul el az idő múlásával, és amely meghív minket az Istennel való kapcsolat mélységeibe. Ő semmi mással nem érte volna be. Nekünk miért kellene?

Ne féljeteK, kicsiny nyáj, mert Atyátok örömmel adta nektek az országot.

-LUKÁCS 12:32

A Te személyes utazásodhoz

Gondolj vissza arra az időre, amikor először elkötelezted magad Krisztus mellett. Azért tetted, mert elárasztott a szeretete, vagy azért, mert féltél a büntetésétől? Ha most arra gondolsz, hogy Isten minden nap minden pillanatában figyel téged, megnyugtatónak vagy ijesztőnek találsz ezt?

Úgy látod, hogy a félelem tőle szükséges indíték, amely segít elkerülni a bűnöket, és megtenni azokat a dolgokat, amelyeket szerinted Isten akar, és ha igen, segített-e ez abban, hogy elkerüld az összes bűnt az életedben? Gondold végig ezeket a kérdéseket, miközben kérdezed

Ő SZERET ENGEM!

Isten mutassa meg neked, hogy a tőle való félelmed hogyan akadályoz meg abban, hogy biztonságban érezd magad az Ő jelenlétében.

Az Univerzum leghatalmasabb ereje

*Nem fog-e az a tudat, hogy Isten szeret
minket, bármi is legyen az, lelki lustasághoz és
erkölcsi lazasághoz vezetni? Elméletileg ez ésszerű
félelemnek tűnik, de a valóságban ennek az
ellenkezője igaz... Minél jobban gyökerezünk
Isten szeretetében,
annál nagylelkűbben fogjuk megélni a hitünket.*
BRENNAN MANNING AZ OROSLÁN ÉS BÁRÁNYBAN

Szeretsz engem?" Van ennél nehezebb kérdés, amit
feltehet valaki, akit szeretsz? Ez azt jelenti, hogy van
valami, ami mást sugall. Hogyan válaszolsz szavakkal, ha a
tetteid ennyire elmaradnak?

"Szeretsz engem?"

A szavak bizonyára Péter szíve mélyére hatoltak, amikor
Jézus megvizsgálta őt. Alig több mint egy hét telt el azóta,
hogy Péter elárulta Jézust a legnagyobb szükség
pillanatában. Az után, miután azt

Ő SZERET ENGEM!

ígérte, hogy Jézusért meg is halna, Pétert utolérték a félelmei. A pillanat hevében mindenki előtt bebizonyította, hogy a saját életét jobban szerette, mint a barátját.

Jézus már kétszer is feltette a kérdést, utalva a szeretet legnagyobb mélységére, amit egy ember a másíknak nyújthat. Péter egyik alkalommal sem tudta azt mondani, hogy igen. A verbális táncban, amelyet azon a reggelen a galileai parton folytattak, Péter a szeretetre más szóval válaszolt, mint amit Jézus használt. "Nagy szeretettel vagyok irántad, mint testvér" - válaszolta.

Nem tudjuk meg, hogy miért nem tudott azzal a szóval válaszolni, amit Jézus használt, de könnyen feltételezhetjük, hogy a kudarca is közrejátszhatott ebben. Péter tudta, hogy nem szerette Őt annyira, mint ahogyan azt gondolta, és talán a tagadásával szembesülve próbált olyan szót találni, amely őszintébben illeszkedik a tetteihez.

Amikor harmadszor is megkérdezi, Jézus átvált Péter szavára, a testvéri szeretetre. Bár Péter igenlő módon válaszol, bántja, hogy háromszor kérdezték meg. De figyeljük meg, hogy Jézust mennyire nem tántorítják el a válaszai. Mindháromszor meghívja Pétert a gyengeségén túl az Ő országában való szolgálatra. "Vigyázz az én juhaimra". Az üzenete világos. Te nem vagy selejt áru. A kudarcod nem változtatott meg semmit közöttünk. Még mindig a családban vagy.

Ez a párbeszéd több okból is lenyűgöző, de a leghihetlenebb talán nem is az a válasz, amit Pétertől kér, hanem az az egyszerű tény, hogy Jézus egyáltalán feltette a kérdést.

Milyen Istent érdeklí valaha is, hogy szeretve legyen?

AZ ISTEN, AKI AZT AKARJA, HOGY SZERESSÉK

"Szeretsz engem?"

Nem éppen olyan kérdés, amit Istentől várnánk, és János mégis feljegyezte, mint a feltámadt Jézus egyik jelentős beszélgetését az egyik tanítványával. Az, hogy többször is felteszi, még inkább ráirányítja a figyelmet.

Miért érdekelné, hogy szeretik-e? Ő a Mindenható Isten, aki imádó angyalok ezreinek jelenlétében trónol.

Engedelmisséget tud parancsolni egyszerűen azért, mert Ő a világegyetem legnagyobb hatalma. Miért keresné Péter szeretetét?

Úgy tűnik, sokkal jobban érezzük magunkat, ha az istenségeink...

AZ UNIVERZUM LEGHATALMASABB EREJE

iránt kötelező a félelem. Majdnem minden bálvány vagy hamis isten, amelyet az ember valaha is teremtett, pusztá rettegéssel akarja alattvalóinak behódolását elérni. De a szeretet? Melyik hamis isten akarta valaha is, hogy szeressék? Félni? Igen! Engedelmeskedni? Igen. De soha nem szeretett.

A kereszten végzett munkája után azonban Jézus szeretetet keres, mégpedig attól, aki az imént a leginkább cserbenhagyta őt. Lehet, hogy ezt akarta leginkább elérni a kereszttel a követőiben? Az Ő halála arra irányult, hogy túllépjen az Istentől való félelmünkön, és helyette a szeretet bensőségességén alapuló új kapcsolatot kezdjen velünk? Mi másról lehetett volna szó?

Az Ószövetségben Isten gyakran a szeretet és az irgalom Isteneként azonosította magát, de kevesen értették Őt így. Úgy tűnt, hogy csak fenyegetés vagy ítélet alatt képesek engedelmeskedni neki. Még az is, hogy megparancsolta nekik, hogy teljes szívükből szeressék Őt, úgy tűnt, hogy a célt az alkalmazott eszköz negligálja. Lehet-e valóban parancsolni az igaz szeretetet?

Amit Jézus Pétertől kér, az azt tükrözi, amit az Atya mindig is akart a népétől, de amit ők ritkán értettek meg. A szeretettel teli kapcsolat melegségét és gyengédségét kívánja. Mindez nem vész el Péter számára, még akkor sem, ha a válasza nem jött könnyen. Ha a kereszttel ereje képes túlmutatni ezen a kudarcon, akkor valóban valami új történt. Jézus meghívta Pétert, hogy a kudarcán túllépve megtapasztalja Isten szeretetének mélységeit - hogy a világegyetem leghatalmasabb erejét csapolja meg.

Isten természetének legmélyén a szeretet áll. Valójában, amikor János összefoglalja Isten lényegét, ezt egy nagyon egyszerű megállapítással teszi: "Isten a szeretet." Lehet, hogy nem tudjuk konkrétan megmagyarázni mindazt, ami Isten, és azt, hogy az Atya, a Fiú és a Szent Szellem hogyan viszonyulnak egymáshoz ilyen egységben, de azt tudjuk, hogy a szeretet tökéletes állapotában létezik.

Amikor ez a szeretet megérint téged, rájössz, hogy nincs ennél hatalmasabb dolog az egész világegyetemben. Hatalmasabb, mint a kudarcaid, a bűneid, a csalódásaid, az álmaid és még a félelmeid is. Isten tudta, hogy amikor megérinted szeretetének mélységeit, életed örökre megváltozik. Semmi sem győzhet fölötte; és semmi más nem vezethet oda, hogy megízleld az Ő fajta szentségét.

Ő SZERET ENGEM!

ERŐSEBB, MINT A FÉLELEM

Ezzel nem azt mondom, hogy az istenfélelem rossz, csak azt, hogy hiányos. Ez az első lépcsőfok azon a létrán, amely Isten teljes megismeréséhez vezet. Ő maga mondta, hogy ez a bölcsesség kezdete, de ez csak a kezdet. A szeretet a vége.

Ha nem szereted Istent, jól tennéd, ha félnél tőle. Ez legalább visszatarthatna téged olyan viselkedésformáktól, amelyek tönkretesznek téged és a körülötted élőket. De ha egyszer megtudod, mennyire szeret téged, soha többé nem kell félned tőle. Más szóval, ez az Atya nem csak az engedelmisségedet keresi, hanem a szeretetedet is. Megkaphatja az engedelmisségedet a szereteted nélkül is, de tudja, hogy ahol a szereteted megvan, ott az engedelmisségedet is meg fogja kapni.

"A szeretetben nincs félelem, mert a félelem a büntetéshez kapcsolódik" - írta János, amikor megpróbálta meggyőzni az efezusi gyülekezetet arról, hogy Isten szeretete a félelem régi rendjét felváltotta. Ez akkor is lázító volt, és sajnálatos módon ma is az. Úgy tűnik, jobban szeretjük Istent félni, mint szeretni.

De a félelem nem tartozik Isten természetéhez. Ő nem fél semmitől. Így az Ő szentségét nem a félelme, hanem a szeretete hozza létre. Valójában a félelem nem képes előidézni azt a szentséget, amelyet Isten velünk akar megosztani. Erre képtelen. Ahhoz, hogy Isten átformáljon minket, hogy olyanok legyünk, mint Ő, el kell űznie a félelmünket, és meg kell tanítania minket a szeretetében való élet csodájára.

János a félelmet és a szeretetet szöges ellentétként ábrázolja. Jézus eljövetele előtt Isten a félelmet arra használta, hogy kordában tartsa szenvedélyeinket, de ez senkit sem tett szentté. Krisztusban Isten a szeretet alapján szólított meg minket. Így nincs többé szüksége a félelmünkre, hiszen tudja, hogy soha nem fogjuk szeretni azt, amitől félünk.

Lehet, hogy őszintén hiszed, hogy az autópálya-rendőr mögötted a forgalomban a te biztonságodra ügyel, de ettől még nem leszel kedves hozzá. Sőt, a bűnságtól való félelem miatt még óvatosabb leszel minden mozdulatoddal kapcsolatban. Amíg ő a közeledben van a forgalomban, addig nagyobb biztonságban vagy, mint bármely más alkalommal az úton.

Nem csak te vezetsz biztonságosabban, hanem a körülötted lévő többi sofőr is.

De vajon ez megakadályozza, hogy megkönnyebbülj, amikor végül más irányba fordul? Még ha a jelenléte többet segített is neked, mint gondolnád.

AZ UNIVERZUM LEGHATALMASABB EREJE

A barátod akar lenni. A megfelelési motívumok nem teremtenek intimitást.

Ez az, amiben a szervezett vallás oly gyakran félreérti a dolgokat, és amiért oly sok ember a templomi padokban oly távol marad Istentől és oly változatlan a jelleme. Azt hisszük, hogy az Isten útjainak való megfelelés közelebb visz minket hozzá, holott ennek éppen az ellenkezője igaz. A vele való bensőséges kapcsolatunk az, ami átalakít minket.

Az istenfélelem kényszeríthet minket arra, hogy viselkedésünket az Ő kívánságaihoz igazítsuk, de ez nem lesz tartós. Mivel meggyőz minket, hogy akarataink ellenére cselekedjünk, még ha az igazságosságra is vezet, nem változtat meg minket. Az így kialakuló viselkedés csak addig tart, amíg maga a félelem tart, ezért azoknak, akik így közelítik meg a kérdést, nagyobb mértékű félelemre lesz szükségük ahhoz, hogy motiváltak maradjanak.

Tudja, hogy a szeretetére adott válasz sokkal messzebbre visz, mint a félelem valaha is tudna. Ezért a szeretetnek először a félelmeiddel kell foglalkoznia. "A tökéletes szeretet kiűzi a félelmet" - folytatja János. Bár a félelem lehet az ember által ismert legerősebb indíték, Isten szeretete még ennél is erősebb, és legnagyobb félelmeinket is elnyeli. A szeretet ugyanúgy kiszorítja a félelmet, ahogy a fény kiszorítja a sötétséget.

Semmi sem kritikusabb a lelki növekedés szempontjából, mint ennek az átmenetnek a megtétele. János így zárja: "Aki fél, az nem lett tökéletes a szeretetben" (1Jn 4:18). Amíg félelemben élünk, addig kizárjuk magunkat abból a folyamatból, amely teljessé tesz minket Istenben.

Azok az emberek, akik azért szolgálják Istent, mert félnek a büntetésétől, örökké próbálnak majd a lehető legjobbat nyújtva megfelelni neki, és azt fogják tapasztalni, hogy mindig alulmaradnak. A büntudat uralja őket, és a kudarcok miatt igazolniuk kell magukat, ezért soha nem fedezik fel, mit jelent valójában Isten barátjává válni.

Isten jobb dolgokat tartogat számodra. Azt akarja, hogy olyan tökéletesen megismerd a szeretetét, hogy a félelemnek ne legyen helye. Amikor teljesen meg vagy győződve arról, hogy Isten mennyire szeret téged, az minden félelmedet elűzi.

Nem kell majd félned a bizonytalan jövőtől, a barátok elutasításától, a vágyak hiányától, vagy akár magától Istentől. Az, hogy ismered a szívét irántad, felszabadít arra, hogy jobban bízz benne, mint valaha, és ez önmagában arra fog vezetni, hogy egyre nagyobb részben lépj az Ő szentségébe.

Ő SZERET ENGEM!

MILYEN SZERETET

Az ember azt gondolná, hogy az Úr félelmétől való szabadulás nagyszerű hír, de nem mindenki osztozik az izgatottságomban. Sokan úgy látják, hogy az Istentől való félelem vagy az örök ítélet az egyetlen dolog, ami visszatartja őket attól, hogy engedjenek a bűnnek. Enélkül annyira félnek, hogy engednének a testüknek, hogy úgy kapaszkodnak az istenfélelmükbe, mintha az egy mentőcsónak lenne a habzó tengeren.

Nehéz feladni az istenfélelmet, ha az olyan jól szolgálta az embert. Ez érthető. Nem gyakran gondolunk arra, hogy a szeretet eléggé kényszerítő indíték ahhoz, hogy kordában tartson bennünket. Mindannyian tudjuk, hogy szeretjük a szüleinket, de nem eléggé ahhoz, hogy visszatartsa minket attól, hogy olyan dolgokat tegyünk, amiket ők mondtak nekünk, hogy ne tegyünk. Csak a félelem attól, hogy elkapnak és megbüntetnek, volt elég ahhoz, hogy visszatartsa minket a rossz cselekedetektől. Sokan közülünk ugyanezt a gondolatot átültetjük Istenre, így nem csoda, hogy jobban bízunk a félelmünkben, mint az Ő szeretetében.

De az a szeretet, amelyet Isten nyújt nekünk és kér tőlünk, semmihez sem hasonlítható, amit eddig ismertünk. "Innen tudjuk, hogy mi a szeretet: Jézus Krisztus az életét adta értünk" (1Jn 3:16). János azért határozza meg Atyánk irántunk érzett szeretetét, mert tudta, hogy a mi földi utalásaink a szeretetre soha nem tudnának igazságot tenni Isten szeretetével kapcsolatban.

A földi értelemben vett szeretet mindig az önérdekhez kötődik. Ezért beszélnek az emberek szerelembe esésről, vagy szerelem nélküliségről. Arra gondolnak, hogy akkor éreznek vonzalmat valaki iránt, ha az valamilyen hasznot hoz nekik. Amikor azonban már nem nyújt többé hasznot, vagy inkább teherré válik, mint örömforrássá, már nem ugyanúgy érzünk iránta. Nem volt-e mindannyiunknak olyan, közeli barátunk hitt embere, aki ellenünk fordult abban a pillanatban, amikor már nem szolgáltuk az érdekeit? Nem tettük-e ugyanezt másokkal? Az önző "szeretet" csak a saját javát keresi. Csak a legritkább pillanatokban szólít fel valakit a másik iránti szeretet arra, hogy megtagadja önös érdekeit, és feláldozza magát a másikért. Valószínűleg az irodalom legnagyobb történetei játszanak erre a témára, és ezek azok, amelyek olyan mélyen megérintenek bennünket. Bepillantást engednek az örökkévalóba. Valóban ritkák azok a kapcsolatok ezen a világon, amelyek ilyen önfeláldozásig emelkednek.

De Jézus pontosan ezt tette érted. Ezzel a szeretet definícióját a feje tetejére állította. Isten szeretete nem

AZ UNIVERZUM LEGHATALMASABB EREJE

önzésen, hanem *önzetlenség*en alapul. Nem azért adta életét a kereszten, hogy önmagát szolgálja, hanem hogy minket szolgáljon, akik elvesztünk a bűneinkben. Ezzel olyan szeretetet mutatott nekünk, amelyet csak Benne találhatunk meg. Ez a szeretet lemond saját vágyairól a nagyobb jó érdekében. Nem a fikció tárgya, hanem az, ahogyan nap mint nap élünk.

Ez hihetetlenül távolinak tűnhet a Te életedtől. Nem vagyunk arra beállítva, hogy ilyen módon gondolkodjunk, hiszen már egészen fiatal korunktól kezdve megtanultuk, hogy ha túl akarsz élni ebben a világban, akkor magadról kell gondoskodnod. Fogalmunk sincs arról, hogyan kell önzetlenül szeretni, és nincs képességünk arra, hogy ezt saját elkötelezettségünkéből vagy odaadásunkból elővarázzsoljuk. János mondta a legjobban. "Azért szeretünk, mert ő szeretett minket először" (1Jn 4,19). Amíg nem tapasztaljuk meg Isten szeretetének teljes mélységét, és nem vagyunk képesek életünk minden részletét rábízni, addig nem fogunk kitörni az önzés hatalmából. Ezért olyan fontos, hogy megértsük Jézus kereszthalálát, mint az értünk való szeretet cselekedetét. Ezt a tanítást túl sokáig elhanyagolták Isten népe körében. Ha csak úgy tekintesz rá, mint Isten igazságosságának kielégítésére, akkor akaratlanul is kiüríted a kereszt erejét.

Az Atya szeretetébe vezető ajtó a keresztnél kezdődik. Látni, hogy mit vitt véghez az Atya és a Fiú együtt abban a csúcspontban, olyan módon határozza meg a szeretetet, amit csak Benne tapasztalhatunk meg. Ez az a szeretet, amely lehetővé teszi, hogy tökéletes biztonságban érezd magadat az Atya jelenlétében. Ez felszabadít arra, hogy pontosan az legyél, aki vagy, gyengeségeiddel együtt, és soha többé ne kelljen színlelned előtte.

Akkor felfedezed, hogy az Istenben való élet az Ő szeretetében való biztonságodból fakad, nem pedig abból a bizonytalanságodból, hogy nem szereted eléggé. Ezt a leckét akarta Jézus megtanítani Péternek azon a reggelen Galilea partján. Bár Péter nem tudta megválaszolni, hogy olyan mélységben szereti Jézust, ahogyan Jézus kérte, még többet kellett tanulnia a kereszt erejéről. Félt saját kudarcaitól, amelyeket még nem nyelt el Isten szeretete.

Ez egy átforgató pillanat volt Péter számára, és bár itt nem tudta jól csinálni, végül mégis sikerült. Amikor leveleit írta, az egyetlen szeretet, amiről Isten felé beszél, az a mélységes szeretet volt, amellyel Jézus hozzá fordult. Végül olyan mély szeretetet csapolt meg, hogy soha többé nem volt szüksége félelemre.

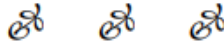
Ahogy neked se.

Ő SZERET ENGEM!

Menjünk a Golgotára, és nézzük meg, ahogy a valaha kitalált leghihetlenebb terv teljes pompájában kibontakozik.

Mert nem olyan Szellemet kaptatok, amely újra a félelem rabszolgájává tesz benneteket, hanem a fiúság Szellemét kaptatok. És általa kiáltjuk: "Abba, Atyám".

-RÓMAIAKHOZ 8:15

A Te személyes utazásodhoz

A legtöbb cselekedeted Istenről szól, az irántad való szeretetében való biztonságod motivál, vagy az a félelmed, hogy ha nem teszel eleget, Isten nem lesz elégedett veled? Kérd meg, hogy mutassa meg, milyen módon motiválnak félelmeid a mindennapi döntéseidben. Olvasd el néhány napon át minden reggel az 1 János 4:7-21-et, és elmélkedj János ottani szavain. Kérd Őt, hogy segítsen felfedezni, mennyire szeret téged, és ezáltal űzze el a félelmeket az életedből.

A tagadhatatlan bizonyíték

*Ha az Isten velünk, kicsoda ellenünk? Aki az ő
tulajdon Fiának nem kedvezett, hanem őt
mindnyájunkért odaadta, mimódon ne ajándékozna vele
együtt mindent minekünk?*

-Róma 8:31-32

Eléggé szeretett ahhoz, hogy elengedjen téged

Azzal, hogy a Teremtő megadja az embereknek az akarat szabadságát, úgy döntött, hogy korlátozza saját hatalmát. Megkockáztatta azt a merész kísérletet, hogy megadja nekünk a szabadságot, hogy jó vagy rossz döntéseket hozzunk, hogy tisztességes vagy rossz életet éljünk, mert Isten nem akarja a rabszolgák kényszerű engedelmisségét. Ehelyett az önkéntes szeretetre vágunk, és a fiak engedelmisségére, akik Őt önmagáért szeretik.

CATHERINE MARSHALL, *BEYOND Our SELVES*

"Ez az engedelmisségről szólt, tisztán és egyszerűen." A szavak egy élénk beszélgetésből szálltak át két asztallal arrébb az étteremben, ahol ebédeltem.

"Ennyit akart Isten Ádámtól és Évától, és ők nem tudták megadni." A többiek helyeslően bólogattak.

Mennyire szerettem volna megszakítani a beszélgetésemet, és csatlakozni hozzájuk. Régebben én is ezt gondoltam. Istennek csak az engedelmisségünk számít. Nem ezt tanították mindannyiunknak?

Ő SZERET ENGEM!

Azóta rájöttem, hogy ez nem így van. Isten természetesen azt akarja, hogy engedelmeskedjünk neki, és Ádám és Éva rengeteg bánattól megkímélt volna mindannyiunkat, ha engedelmeskednek neki. De Isten tudta, hogy engedetlenségük csak tünete volt valaminek, ami sokkal fontosabb volt számára.

Mivel azért teremtett minket, hogy részesülhessünk abban a kapcsolatban, amelyben az Atya, a Fiú és a Szent Szellem osztozik az örökkévalóság óta, ezért nekünk is ugyanúgy kell részt vennünk benne, ahogy Ők. Egységük abból a tényből fakad, hogy abszolút szeretik egymást és bíznak egymásban. Láthatjuk ezt abban, ahogyan beszélnek egymással, és ahogyan együtt cselekszenek. Érthető, hogy Isten meghívásának, hogy mi is részesüljünk ebben a kapcsolatban, ugyanezen a bizalmon kell alapulnia.

Az ember engedelmeskedhet Istennek, úgy is, hogy nem bízunk Benne, és ezáltal lemaradhat a vele való kapcsolatáról. Nem lehet azonban úgy bízni Istenben, hogy közben engedetlenek vagyunk vele szemben. Látni fogjuk ugyanis, hogy minden engedetlenség az Isten természetébe és a velünk kapcsolatos szándékaiba vetett bizalmatlanságból fakad.

A kertben szerzett tapasztalat tehát nem az engedelmisségük megkövetelése volt, hanem a bizalmuk megalapozása. Tudta, hogy az első lépés lehet, hogy az engedetlenségben eltávolodnak tőle. Tudta, hogy a lecke fájdalmas és költséges lesz - leginkább neki -, de azért választotta ezt, mert olyan emberekre vágyott, akik szeretetben kapcsolódnak hozzá, nem pedig félelemben engedelmeskednek neki. Sokkal könnyebb lett volna az utóbbit megvalósítani, de Isten tudta, hogy a szeretet csak ott tud virágozni, ahol bizalom van; és hogy valódi bizalom csak ott tud kialakulni, ahol az emberek szabadon elutasíthatják azt.

Bármennyire is bizarrnak tűnhet számunkra a tékozló fiú apjának cselekedete, Jézus számára tökéletesen érthető volt. Ő már látta, hogy ez már régen megtörtént az Édenkertben. Az Ő Atyja ugyanis mindent biztosított, amit Ádám és Éva valaha is akart, még azt a szabadságot is, hogy tőle függetlenül éljenek. Ezzel a lehető legnagyobb ajándékot adta

nekik - a lehetőséget, hogy szabad és szeretetteljes kapcsolatba léphessenek a világegyetem Istenével. Az, hogy először úgy döntöttek, hogy a saját bölcsességükben bíznak, és a teremtést a bűn gyötrelmeibe taszítják, kevésbé volt az ő gondolja, mint az, hogy hogyan fogja felhasználni ezt a kudarcot arra, hogy visszahívja őket magához.

ELÉGÉ SZERETETT AHHOZ, HOGY ELENGEDJEN TÉGED INKÁBB MAGAM CSINÁLOM.

Isten az Édenkertet mindenféle dús gyümölcsfákkal töltötte meg, de a közepére két különleges fát ültetett. Az Élet fája halhatatlanságot adna mindenkinek, aki eszik belőle. A tudás fája pedig megnyitotta volna a szemüket, hogy úgy lássák a jót és a rosszat, ahogyan Isten látja. Azt mondta nekik, hogy minden fáról szabadon ehetnek, kivéve a Tudás fájáról. Bár annak gyümölcse megvilágosítaná őket, de meg is ölné őket.

Nem lett volna jobb, ha soha nem teremtette volna meg, vagy le g a l á b b i s elrejtette volna a földgolyó valamelyik távoli szegletében? Bizonyára a jelenléte lehetőséget adott az emberiség legnagyobb kudarcára, és ezzel együtt a bűnben, fájdalomban, konfliktusban és betegségben szenvedés évezredeire. De Isten nem azért ültette el azt a fát, hogy a vesztünket előidézze, hanem azért, hogy lehetővé tegye számunkra a szabadságot, amely értelmessé teszi a vele való kapcsolatot.

Tudta, hogy akármelyik utat is választja Ádám és Éva, ez lesz az első lépés azon az úton, amelyen megtanulják, hogyan bízzanak az Ő csodálatos -szeretetében. Sajnálatos módon azonban, akárcsak a tékozló fiú, ők is csak úgy tanulnak meg bízni Istenben, hogy először önmagukban bíznának, és rájönnének, mennyire félrevezettek ebben.

"Olyanok lehettek, mint Isten" - ígérte nekik a kígyó azon a reggelen, amikor arra csábította őket, hogy megegyék azt, amit Isten megtiltott. Micsoda pusztító kísértés! Az ember rosszabb dolgokat is akarhatna, mint olyan lenni, mint Isten. Hát nem a saját képmására teremtette már őket Isten? Nem az volt-e a vágya, hogy olyan kapcsolatba hívja őket vele, amely hozzá hasonlóvá teszi őket? Nem az a vágy, hogy olyanok legyenek, mint Isten, a keresztény élet legmagasabb rendű eszménye?

Az, hogy egy ilyen nemes indítékot ilyen gonoszságra lehet használni, figyelmeztetés kell, hogy legyen számunkra. Mert itt a bűn egyértelműen lelepleződik. Gyakran csak a gonosz cselekedeteket tekintjük bűnnek, és nem látjuk magának a bűnnek a természetét. A gyökerénél fogva a bűn egyszerűen azt jelenti, hogy magunknak ragadjuk meg azt, amit Isten nem adott nekünk. Ezen a területen a legjobb szándékaink éppúgy rabságba sodorhatnak bennünket, mint a vágyaink.

Ádám és Éva bűne nem az volt, hogy *mit* akartak, hanem az, ahogyan azt megszerezték. Bizhattak volna Istenben, hogy olyanná teszi őket, mint Ő, vagy pedig kinyújtják a kezüket, és maguknak veszik el?

Vajon ezt értette Jézus, amikor hosszú böjtje után visszautasította a Sátán csábítását, hogy a köveket kenyérré változtassa? Tehát

Ő SZERET ENGEM!

magában a cselekményben semmi gonosz nincs. Mózes törvényében semmi sem tiltotta ezt, és ez nem lett volna más, mint a víz borrá változtatása, amit néhány nappal később meg is tett. Jézus azonban bízott abban, hogy az Atyja elhozza neki mindazt, amire szüksége van. A saját ambícióinak teljesítése, bármennyire is egészségesek voltak, ugyanarra az útra vitte volna, mint Ádámot és Évát.

Tudta, hogy Isten ajándékai mindig kétélűek. Használhatjuk őket az Ő dicsőségére, vagy visszaélhetünk velük a mi céljaink érdekében. Jézus az előbbit választotta, Ádám és Éva az utóbbit. A fa, amely előttük állt a kertben, nem szimbólum vagy hűségpróba volt. Gyümölcse valódi szellemi erőt hordozott. Akik ettek belőle, ugyanúgy látták a jót és a rosszat, ahogyan Isten látja; és pontosan ez történt Ádámmal és Évával. Amint a foguk belemart a gyümölcsbe, megnyílt a szemük, hogy lássák a jót és a rosszat; és az első dolog, amit észrevettek, az volt, hogy mennyire gonosszá váltak. Ez a felismerés szégyennel töltötte el őket, és összetörte az Istennel való kapcsolatukat.

EGY SZAKSZERŰEN ELHELYEZETT HAZUGSÁG

Az ellenségnek csak egy jól elhelyezett hazugság kellett ahhoz, hogy ilyen pusztítást végezzen Isten ártatlan teremtményében, hogy éket verjen Éva és Teremtője közé. Ha valaha is voltál már egy ilyen hazugság áldozata, tudod, milyen pusztító tud lenni.

"Sara már nem törődik ezzel a közösséggel." A hiteltelenítésemre tett kísérletként mondta ki a szavakat a feleségemről a gyülekezet egyik vezetője, akinek a lelkipásztora voltam. Távol álltak az igazságtól, hiszen mintegy 15 évvel korábban segítettünk a közösség alapításában, és kedves barátokként szerettük az embereket.

Ami hihetővé tette őket, az az igazság volt, amelybe a hazugság be volt ágyazva. "Wayne két vasárnap nem volt a városban, és a felesége egyik vasárnap reggeli istentiszteletre sem jött el." Bár igaz volt, hogy nem volt ott, ez azért volt, mert nem volt a városban, és segített anyámnak feldolgozni egy váratlan halálesetet a családban. Takarított, segített a temetésben és érzelmi támogatást nyújtott a távollétemben.

Semmi sem veszélyesebb, mint azt, ami nyilvánvalóan igaz, egy olyan érv bizonyítására használni, ami nem az. Egy kis hazugságot sok igazsággal keverni olyan, mintha ciánt rejtegetnénk a Kubu üdítőben. Nem lehet megmondani, hogy van-e benne

ELÉGGE SZERETETT AHHOZ, HOGY ELENGEDJEN TÉGED

amíg meg nem iszod, de addigra már késő lesz.

Ennyi kellett a kígyónak, hogy Ádámot és Évát rémálomba ringassa. "Bizonyára nem fogsz meghalni" - ez a hazugság elég volt ahhoz, hogy elterelje Éva gondolkodását. "Nem fogunk meghalni?" - gondolhatta. "Akkor miért mondta volna, hogy meg fogunk halni?" Az ellenségnek készen állt a válasza. "Mert Isten tudja, hogy amikor esztek belőle, megnyílik a szemetek, és olyanok lesztek, mint az Isten, és megismeritek a jót és a rosszat."

Ez az utolsó mondat igaz, minden szava. Isten tudta, hogy olyanok lesznek, mint Ő a jó és a rossz ismeretében, és ezt később meg is mondta. De figyeljük meg, milyen baljóslatúvá válnak ezek a szavak a hazugság kontextusában. Ha tényleg nem ártottak volna nekik a gyümölcs elfogyasztásával, akkor Isten csak azért tette, mert nem akarta, hogy olyanok legyenek, mint Ő maga. Más szavakkal, eltitkolta előlük.

Ott az ég. Az Istenben, aki teremtette őket, nem lehetett megbízni. Túlságosan bizonytalan volt, túlságosan fenyegetett ahhoz, hogy bárki más olyan legyen, mint Ő. Mivel már nem voltak biztosak Isten irántuk tanúsított indítékaiban, Ádám és Éva nem bízhattak benne. Az Istennel való kapcsolatuk most már gyanús volt; nem valami, amit értékelték, hanem valami, amiért meg kellett dolgozniuk, hogy megkapják azt, amit féltek, hogy Isten meg akar tőlük vonni. Más szóval, akarata ellen cselekedtek, ahelyett, hogy együttműködtek volna vele.

Mivel nem tudták, kinek higgyenek, azt tették, amit a legjobbnak gondoltak. Mivel látták, milyen finomnak tűnik a gyümölcs, és bölcsnek akartak látszani, ettek belőle. Minden bűn gyökerénél ugyanaz a kifogás áll: "Én tudom a legjobban. Meg tudom szerezni magamnak, amit akarok, és nem esik bántódásom. Kinek van szüksége végül is Istenre?"

Az ellenség győzött, legalábbis ideiglenesen. Megsértette Isten új teremtésének tisztaságát, és megszakította a kapcsolatot Isten és az általa szeretett emberek között. Ennek hatásait még évezredekkel később is elszenvedjük. De az utolsó szó nem a kígyóé lett.

VALAMI NAGYOBB, MINT AZ ENGEDELMESSÉG

Képzeld el, ha Éva elég jól ismerte volna Istent ahhoz, hogy bízson az iránta érzett szeretetében. Hogyan reagált volna a kígyó Isten elleni vádjaira?

Látom, ahogy az arca csodálkozva eltorzul, miközben próbálja visszatartani a nevetését. "A mi Istenünkről beszélsz? Aki..."

Ő SZERET ENGEM!

aki tegnap este velünk járt a kertben, és aki annyira szeret minket, hogy mindent a javunkra adott. Azt mondod, hogy hazudna nekünk, mert nem akarja, hogy olyanok legyünk, mint Ő? Teljesen, teljesen lehetetlen! Ez nem Ő. Elvégre az Ő gyermekei vagyunk!" És a nő akár el is sétálhatott volna, anélkül, hogy akár csak egy pillanatra is meggondolta volna magát. Ez az a fajta bizalom, amit Isten mindannyiunknak meg akar mutatni.

Ha az engedelmesség lett volna az egyetlen kérdés Istennel szemben, nem gondolod, hogy sokkal világosabbá tette volna az egész forgatókönyvet. Azt mondta nekik, hogy ne egyenek arról a fáról, különben meghalnak. Ezt a halált nem írta le részletesen. Elmondhatta volna nekik, hogyan fogja elpusztítani a teremtését azért, hogy bűnt, betegséget és kapcsolati törést hoz a világába. Hihetetlen fájdalmat okozna nekik, és nem csak nekik, hanem minden utódjuknak az elkövetkező évezredek során. Elmondhatta volna nekik, hogy csak annyit kell tenniük, hogy először esznek az Élet fájáról, hogy örökké ártatlanok legyenek az ő jelenlétében.

De nem mondta el nekik. Ha elmondta volna, talán engedelmeskedtek volna, de nem azért, mert bíztak benne. Csak azért engedelmeskedtek volna, mert ez az önérdeküket szolgálta volna. Isten csupán eszközzé vált volna a saját beteljesülésüknek. Még mindig az én állt volna választásuk középpontjában, és az én előzte volna meg, hogy ne fedezzék fel Benne az élet teljességét. Nem, Isten azért tette, mert valami sokkal jobbat akart.

A kígyót sem szakította félbe, hogy ismét szilárdan a fejébe vesse az igazságot. Elvégre ő is ott volt, nem igaz? Vagy úgy képzelitek, hogy abban a kritikus pillanatban a mennyben foglalatoskodott, és hátat fordított neki? Mi most már tudjuk, amit Ádám és Éva akkor nem tudhatott. Ők csak akkor ismerték fel őt, amikor valamilyen fizikai megnyilvánulásba öltözött, és velük sétált a kertben. Nem tudták, hogy ez az Isten mindenütt jelen van a teremtésében.

Akkor miért nem avatkozott közbe? Lehet, hogy ugyanez az oka annak is, hogy Jézus nem küldte haza Pétert, ahelyett, hogy hagyta kövesse őt Kajafás udvarába és az áruláshoz, amely biztosan következett? Isten még abban is lát valami megváltást, hogy hagy minket elbukni. Úgy tűnik, kevésbé érdeklik Őt a hibáink, mint az, hogy mi hogyan reagálunk rájuk. Elvezetnek-e bennünket attól, hogy ne bízzunk a saját erőnkben vagy bölcsességünkben, hanem keressük, mit jelent az, hogy bízzunk Benne?

ELÉGÉ SZERETETT AHHOZ, HOGY ELENGEDJEN TÉGED

Ha igen, akkor úgy találja, hogy a kudarcaink megérik az általuk okozott fájdalmat.

A VÉGSŐ SZÓ

Biztos vagyok benne, hogy a tékozló fiú apja a tornácon ülhetett, miután a fia visszatért, és arra gondolt, hogy a bűnben elpazarolt pénz jól volt elköltve, ha a fiát a végére vitte önmagának és bele talált abba a kapcsolatba, amit az apa mindig is szeretett volna vele. Bármennyire is fájdalmas volt ezt végignézni, a fiúnak szüksége volt rá, hogy pontosan tudja, milyen Atyja van.

Isten minden bizonnyal segíthetett volna Ádámnak és Évának a helyes döntés meghozatalában. De valami mást akart sokkal inkább - felébreszteni bennük a bizalmat, amely lehetővé teszi számukra, hogy részt vegyenek az isteni közösségben. Micsoda hihetetlen terv! Isten olyan választási lehetőséget adott nekik, amely olyan nyilvánvalóan az önérdekükben állt, de úgy fogalmazta meg, hogy a saját vágyaik keresése a rossz választáshoz vezette volna őket. Csak úgy élhették meg szívük legmélyebb vágyát, ha megtanultak bízni Benne.

Az Éden nem a végső próba volt. Isten szívében ez csak az első volt a sok lecke közül. Az ismert közmondás azt mondja, hogy ha szeretsz valamit, akkor szabadítsd fel. Ha visszajön hozzád, akkor a tiéd. Ha nem, akkor soha nem is volt az. Csak azok, akik eléggé szerettek valamit ahhoz, hogy elengedjék, kaphatnak egy kis ízelítőt abból, amit Isten abban a kertben megvalósított. Isten ennyire szeretett minket, és bár a

történelem során sokan nem tértek vissza, sokan mások igen. Valahogy

azoknak a fájdalma, akik nem térnek vissza, elnyelődik azoknak az örömeiben, akik visszatérnek. Így válik a kerti tragédia ugródeszkává az általa kívánt nagyobb jó felé. A bűn és az önzés közepette a saját önfejlésünket és annak következményeit használja fel inkubátornak, amelyben a szeretetébe vetett bizalmunk még kifejlődhet.

Aznap kezdődött egy folyamat, amely egy másik fánál csúcsosodott ki - ezúttal a Golgota hegyén álló keresztnél. Itt az irgalom győzedelmeskedik a bűn felett; és a bizalom, amely Ádám és Éva számára olyan illuzórikus volt abban a kertben, bizonyossá válik azok számára, akik Istenhez tartoznak.

Mert ha az egy ember vétke miatt a halál uralkodott...

Ő SZERET ENGEM!

az egy ember által, mennyivel inkább fognak azok uralkodni az életben az egy ember, Jézus Krisztus által, akik megkapják Isten kegyelmének és az igazságosság ajándékának bőséges kínálatát.

-RÓMAIAKHOZ 5:17

A Te személyes utazásodhoz

Kérd meg Istent, hogy fedje fel neked, hol ékelődtek bizalmatlansági ékek közétek. Hol találsz magad azon, hogy kételkedsz az irántad érzett szeretetében vagy a veled kapcsolatos szándékaiban? Hol vitt téged a saját képességeidben és bölcsességedben való bizalom inkább távolabb tőle, mint közelebb hozzá? Kérd meg Istent, hogy mutassa meg neked, hogyan tudod a vele való kapcsolatot az Ő módján, és nem a sajátodon elfogadni.

Kinek volt szüksége az áldozatra?

Templom! Miért mennék oda? Már így is szörnyen érzem magam. Ott csak még rosszabbul érezném magam!

Egy CHICAGÓI PROSTITUÁLTAT IDÉZETT

PHILIP YANCEY *Mi olyan csodálatos a kegyelemben??*

Mert úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz öbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen" (János 3:16).

Én vagyok az egyetlen, aki nem gondolta, hogy ez a Szentírás olyan nagyszerű hír, amikor először hallottam? Igen, tudom, hogy egy hihetetlen ajándékról beszél, amit Isten azért adott, hogy ne kelljen elpusztulnunk a bűneink miatt. Számunkra ez kétségtelenül nagyszerű dolog. De mit mond ez Istenről?

Amikor gyerekként ezt hallottam a vasárnapi iskolában, az első reakcióm az volt, hogy "Ha annyira szeretett minket, miért nem tette ezt ő maga?". Bevallom, lehet, hogy befolyásoltak az otthoni házimunkák: Apa annyira szerette a gondozott kertet, hogy

Ő SZERET ENGEM!

kiküldött, hogy nyírjam le. Apa annyira szerette a szőlőjét, hogy engem is elküldött dolgozni. Apa annyira szerette a jéghideg Pepsit, hogy engem küldött a hűtőhöz, hogy hozzak neki.

Akkor miért nem jelent meg maga Isten emberi testben, és miért nem vetette alá magát az elképzelhető legfájdalmasabb és legmegalázóbb halálnak? Nem, helyette elküldte a Fiát; legalábbis én ezt gondoltam. És a fikcióm ezzel még nem ért véget. Miközben hálás voltam az általa nyújtott üdvösségért, voltak bizonyos aggályaim Istennel kapcsolatban, az általa nyújtott üdvösség módja miatt.

Miféle Atya az, aki az igazságosság iránti igényét a saját Fia halálával elégíti ki? Nem tudott volna egyszerűen megbocsátani nekünk anélkül, hogy ezt egy ártatlan áldozaton töltené ki? Ha valaki megbánt engem, és az egyetlen módja annak, hogy haragomat kielégíthessem, az, hogy megbüntetek valaki mást, mint a megbocsátás eszközét, mit mond ez rólam?

Ha a kereszt Isten azon igényét szolgálta, hogy emberi áldozattal, különösen a saját Fia áldozatával csillapítsa haragját, akkor egy sor nyugtalanító kérdés marad előttünk. Tegyük fel ezeket másoknak, és a legtöbben azzal menekülnek a válaszadás elől, hogy azt állítják, hogy Isten igazságosság iránti igénye meghaladja a mi felfogóképességünket. De meggyőződésem, hogy az Istennel kapcsolatos disszonáns nézőpontok, amelyek a kereszt megbékélésen alapuló szemléletéből fakadnak, sokakat arra késztetnek, hogy visszariadjanak a bensőséges kapcsolattól, amelyet Ő keres velünk.

Ehelyett a megválaszolhatatlan kérdéseknek arra kellene ösztönözniük minket, hogy újragondoljuk a keresztről alkotott torz képünket. Ádám bukása óta Istent nem úgy képzeljük el, mint egy szerető Atyát, aki arra hív minket, hogy bizzunk benne, hanem mint egy szigorú uralkodót, akit meg kell békíteni. Ha ebből a nézőpontból indulunk ki, nem látjuk Isten célját a kereszten. Mert az ő terve nem az volt, hogy a Fiának kárára kielégítsen valamilyen szükségletet önmagában, hanem inkább az, hogy a saját kárára kielégítsen egy szükségletet bennünk.

A TAKARÉK

Megbékéléssel élni félelmetes játék, különösen, ha a mindentudó, mindenható Istennel játszod. Bár egy pillanatig sem hiszem, hogy Isten ezt játssza, de sokunkat arra tanítottak, hogy igen, és ezért váltakozva próbálunk eleget tenni, hogy a kedvében járjunk, vagy megpróbálunk elbújni előle, amikor rájövünk, hogy nem tudunk megfelelni.

Abban a pillanatban, amikor Ádám és Éva evett a gyümölcsből, aszemeik

KINEK VOLT SZÜKSÉGE AZ ÁLDOZATRA?

megnyíltak, hogy meglássák a jót és a rosszat. Az első rosszat saját magukban látták meg. Bár teremtésük óta meztelenek voltak, most már tudatában voltak meztelenségüknek, és igyekeztek elfedni szégyenüket.

Nyilvánvaló, hogy amit először láttak, ami elég nagy volt ahhoz, hogy betakarja őket, az a fügefalevél volt. Letéptek néhányat, összevarrták és felhúzták. Megborzongtam a gondolattól. Jártam már fügefäültetvényeken, és tudom, milyen szürósak és viszketést okoznak azok a levelek. Alsónemüként valóban rossz választás volt, mint ahogy a legtöbb módja annak, ahogyan megpróbáljuk magunkat takargatni.

Szégyenük igazi árát azonban nem sokkal később láthatjuk, amikor Isten ismét kinyilatkoztatja magát a kertben. Ahelyett, hogy biztonságban érezték volna magukat vele, kénytelenek voltak elmenekülni és elbújni. Vegyük észre, hogy Isten nem rejtőzött el előlük, és nem is haragudott az engedetlenségük miatt. Ehelyett egyszerűen csak megjelent, hogy velük legyen. Ők voltak azok, akik szégyenükben elhúzódtak, remélve, hogy a bokrok majd eltakarják azt, amit a fügefalevelek nem tudtak.

Ahogy Isten közelebb jött, elmondták neki szégyenüket és kudarcukat. Ennek során még mindig fedezéket kerestek. Ádám Évát hibáztatta: "az asszony... adott nekem gyümölcsöt a fáról, és én ettem belőle". Nem csoda, hogy meztelenségükben nem érezték magukat biztonságban. A férfi ellene fordult, hogy igazolja magát, és ugyanarra a célra használta a vádat, mint korábban a fügefaleveleket.

Ádám hibáztatása nem áll meg Évánál. Nemcsak a nő az, aki megbotlott benne, hanem "a nő, akit ide tettél mellém". Ádám még a felelősség egy részét is megpróbálta Istenre hárítani. Amikor Isten Éva felé fordítja figyelmét, a kigyó megtévesztését okolja.

A teremtés megromlott, és Isten szétosztotta ennek a kudarcnak a következményeit. Az ebből fakadó kapcsolati törés miatt szellemileg már halottak voltak, és a jövőben fizikai haláluk is következett. Isten kidobta őket a kertjéből, nem akarta, hogy egyenek az Élet fájáról, és örökké ebben a bűnös állapotban éljenek. Ezzel megőrizte az örökkévalóságot

szentségben, Isten biztonságos menedéket készített elő a későbbi megmenekülésükhöz. "A bűnös lélek meghal" - ez a kegyelem, nem pedig a harag hirdetése. Azt jelenti, hogy a bűnnek véget kell vetni; nekünk pedig lehetőséget kell kapnunk arra, hogy visszaszerezzük, amit elvesztettünk.

Ő SZERET ENGEM!

A MEGBÉKÉLÉS FELTÉTELEI

Kudarcuknak mélyreható következményei voltak a teremtésben és a Teremtőjükkal való kapcsolatukban. Nem lehetett többé az a barát, aki velük sétált a kertben, mert saját szégyenérzetük miatt meghátráltak, valahányszor közeledett hozzájuk.

A jó és a rossz ismerete nem nyújtott olyan örömet, mint amelyet Ádám és Éva gondolt. Mivel az Istenbe vetett bizalmukon kívül ismerték meg a jót és a rosszat, nem volt erejük ellenállni a rossznak, és a jót választani. Ők és az utánuk következő nemzedékek a gonosz szenvedélyek fogságában találták magukat, annak pusztító következményeivel és a szégyen nyomasztó érzésével együtt.

Amikor Isten megmutatta magát, még a legigazabb emberek is arcra estek, mert saját méltatlanságuk miatt megdöbbentek. A barátság, amelyre vágyott a teremtményeivel, meghiúsult. Ahelyett, hogy az emberek az Ő barátságát keresték volna, csak arra gondoltak, hogy megbékítsék Őt - elég jót tettek ahhoz, hogy valahogy a kegyeiben maradjanak. A Teremtő olyasvalaki lett, akit kerülni kell, nem pedig átölelni.

Ez a szégyen annyira áthatja természetünket, hogy ez a megbékélésen alapuló megközelítés még az emberiség által kitalált minden hamis vallásban is megjelent. A legkorábbi törzsi próbálkozásoktól kezdve a "föld isteneinek" vagy az "eső istenének" megbékítésére tett kísérletektől kezdve a kifinomultabb, bálványimádással és hagyományokkal rendelkező vallási rendszerekig a cél mindig ugyanaz volt. Mit tehetünk, hogy lecsillapítsuk az istenek haragját, és elnyerjük a kegyeiket?

Szeret engem, nem szeret engem.

A jó idők önelégültséghez vezettek, a rossz idők pedig a bűnbánó imák, áldozati felajánlások és jócselekedetek még nagyobb rituáléihoz. Felajánlásaik kezdetben kis gesztusokkal, gyümölcsökkel vagy gabonával kezdődtek, de az egyre nehezebb idők egyre nagyobb ajándékokat követeltek. Hamarosan állatokat áldoztak, és a világ számos kultúrájában végül az emberáldozat vált az istenfelfogásuk iránti elkötelezettség végső kifejeződésévé.

De az igaz Isten nem így akarta, hogy megismerjék.

BIZTOSÍTOM A SAJÁTOMAT

Ha ma Izraelben Tel Meggidóba mész, akkor ott láthatsz

KINEK VOLT SZÜKSÉGE AZ ÁLDOZATRA?

egy kilátót és egy oltárt, amelyet arra használtak, hogy az elsősülött fiúgyermekeket feláldozzák a kánaáni isteneknek. Az idegenvezető elmondja, hogy éppen ez az oltár volt használatban, amikor Ábrahám az Ígéret Földjére érkezett. Azt hitték, hogy ilyen áldozatokkal meg tudják békíteni hamis isteneiket.

Ezért nem volt olyan hihetetlen Ábrahám számára, amikor az Isten, aki megérintette az életét, arra kérte, hogy áldozza fel egyetlen fiát. Kánaánban minden más isten megtette, az övé miért ne? De ez az Isten nem volt olyan hamis isten, mint a többiek, akiket érdekelt az emberáldozat. Ez volt az igaz és élő Isten. Ki akarta nyilatkoztatni magát Ábrahámnak, és azt akarta, hogy tudja, ennek az Istennek semmi köze nincs Molokhoz, Baálhoz vagy Asherához.

Isten szavára Ábrahám fogta a fiát - egy öregkorában született kincset - és elindult a Mórija hegyére. Ahogy közeledtek a hegyhez, Izsák észrevette, hogy nincs áldozatuk. "A tűz és a fa itt van, de hol van a bárány az égőáldozathoz?"

Úgy tűnik, hogy Ábrahám válasza nem annyira Isten természetének briliáns meglátása volt, mint inkább elterelés, hogy elhárítsa a fia kíváncsiságát. Mindazonáltal prófétai módon mondta el azt a leckét, amelyet Isten meg akart neki mutatni. "Maga Isten fogja biztosítani a bárányt az égőáldozathoz, fiam".

Csak később, miután fia az oltárhoz kötözve feküdt, és Ábrahám felemelte a kést, hogy belevágja a fiába, látta, mennyire prófétaiak voltak a szavai. "És monda: Ne nyújtsd ki a te kezedet a gyermekekre, és ne bántsd őt: mert most már tudom, hogy istenfélő vagy, és nem kedvezél a te fiadnak, a te egyetlenegyednek én értem" (1Móz 22:12).

Ábrahám a végső próbatétel előtt állt, amikor bízott Istenében. Rájött, hogy Isten egyáltalán nem akarta, hogy a fiát áldozatul hozza. Miután Isten rámutatott Ábrahámnak egy közeli, bokrok közé fogott kosra, azt áldozta fel Izsák helyett. Ábrahám kijelentette, hogy azon a helyen "Az Úr gondoskodik" (Jehova-jireh), megértve, hogy korábbi szavai igazabbnak bizonyultak, mint azt ő maga gondolta volna.

Isten húzott egy vonalat, amely elválasztotta őt minden hamis istentől, amelyet az emberek valaha is teremtettek.

A hamis istenek áldozatokat követeltek a saját megnyugtatójukra. Ez az Isten megadná azt az áldozatot, amelyre szükségünk volt, amely végre elfedné szégyenünket, és lehetővé tenné számunkra, hogy

Ő SZERET ENGEM!

megismerjük őt olyannak, amilyen valójában.

A Mórija hegyén Isten előre jelezte Ábrahámnak, amit a szó szoros értelmében mintegy háromezer évvel később egy másik, nem messze lévő hegyen, a Golgotán fog véghez vinni. Ez nem egy haragvó Isten lecsillapítása lenne bármilyen áldozattal, amit mi adhatnánk, hanem egy szerető Isten cselekedete, hogy feláldozza magát azokért, akiket a bűn fogságába estek.

Az Élő Isten távol áll attól, hogy vérszomjas uralkodó legyen, aki áldozatot követel bosszúvágya kielégítésére, hanem önmagát áldozza arra, hogy visszahozza az elűzött fiút vagy lányt. Neki nem volt szüksége áldozatra ahhoz, hogy szeressen minket, mert már megtette.

Szükségünk volt egy áldozatra a szégyenünkért, hogy újra szabadon szerethessük őt. A kereszten Isten a tagadhatatlan bizonyítékát adta annak, hogy mennyire szeret minket. Azok számára, akik ezt megértik, ez megnyitja előttünk az ajtót, hogy megtegyük azt, amit Ádám és Éva nem tudott megtenni azon a végzetes napon a kertben - teljesen az élő Istenre bízunk az életünket.

Nincsen azért immár semmi kárhoytatásuk azoknak, akik Krisztus Jézusban vannak, kik nem test szerint járnak, hanem Szellem szerint. Mert a Jézus Krisztusban való élet szellemének törvénye megszabadított engem a bűn és a halál törvényétől.

-RÓMA 8:1-2

A Te személyes utazásodhoz

Felismered a szégyen hatásait a saját életedben? Milyen erőfeszítéseket teszel azért, hogy mások, önmagad vagy akár Isten előtt jobbnak tűnj? Az Istennel való kapcsolatodban inkább arra gondolsz, hogy mit kell tenned érte, vagy arra, amit már megtett érted? Kérd meg, hogy mutassa meg neked, hogyan torzítja a vele való kapcsolatodat a megfelelni vágyó gondolkodás, és kérd, hogy szabadítson meg ettől, hogy részt vehess abban, amit Ő akar tenni benned.

A tyúk és a csibéi

*Teljesen félreértettem a keresztény hitet.
Rájöttem, hogy ez az én összetörtségemben rejlik,
az én erőtlenségemben, az én gyengeségemben,
hogy Jézus erős lett. Hitetlenségem elfogadásában
Isten hitet tudott adni nekem.*

MIKE YACONELLI IDÉZI AZ *ABBA'S CHILD* CÍMŰ KÖNYVBEN

Az erdőtüzet ellenőrzés alá vonták, és a tűzoltók meggyőződtek arról, hogy minden tűz fészket eloltottak. Ahogy átvonultak a megfeketedett tájon, a füstfoslányok között, amelyek még mindig a parázsló maradványokból szálltak fel, egy tűzoltónak feltűnt egy nagy csomó az ösvényen.

Ahogy közelebb ért, észrevette, hogy ez egy nagy madár elszenesedett maradványa. Mivel a madarak olyan könnyen el tudnak repülni a közeledő lángok elől, a tűzoltó azon tűnődött, mi lehetett a baja ennek a madárnak, hogy nem tudott elmenekülni. Talán beteg volt vagy megsérült?

Ő SZERET ENGEM!

A tetemhez érve úgy döntött, hogy a csizmájával lerúgja az ösvényről. Ahogy azonban ezt tette, a lába körül megbolydult az élet. Négy kismadár csapkodott a porban és a hamuban, majd lefelé szaladtak a domboldalon.

Az anya teste eltakarta őket a perzselő lángok elől. Bár a forróság elég volt ahhoz, hogy feleméssze őt, lehetővé tette, hogy a kicsinyei biztonságban legyenek alatta. A felcsapó lángokkal szemben az anya a kicsinyeivel maradt. Ő volt az egyetlen reményük a biztonságra, és saját életét kockáztatva összegyűjtötte őket, és a saját testével takarta be őket. Még akkor is, amikor a fájdalom elérte a legelviselhetetlenebb pillanatát, amikor könnyen elrepülhetett volna, hogy egy másik napon egy másik családot alapítson, ő mégis maradt a tomboló lángok között.

A halott tetem és a menekülő fiókák elég jól elmesélték a történetet - a madár a végső áldozatot hozta, hogy megmentse a fiókáit. Ez egy még nagyobb történetet is illusztrál - ez a történet szinte felfoghatatlan. Ebben a történetben az ég és a föld Teremtője az, aki pontosan ugyanezt teszi, hogy megmentse önfejjü gyermekeit a saját pusztulásuktól.

A LEGNAGYOBB ÁTOK

Jézust a legellenségesebb közönség vette körül. **S e n k i** sem okozott neki nagyobb gondot, mint a jeruzsálemi vének és farizeusok. Úgy tűnt, hogy egyetlen prioritásuk a társadalomban elfoglalt pozíciójuk védelme volt, és az egyik pillanatban megvetéssel, a másikban pedig színlelt támogatással próbáltak bánni ezzel a csodatevő tanítóval, amikor féltették az embereket. Ha azt mondanánk, hogy ők voltak a leghazugabb emberek, akikkel dolga volt, az még enyhe kifejezés lenne. Mindig leplezték a valódi indítékaikat és tetteiket, hogy olyan szentséget játsszanak el, amelyet nem ismertek.

A Jeruzsálem városához intézett utolsó szavaiban, mindössze néhány nappal a halála előtt, leleplezi őket, hogy milyenek valójában - képmutatók, akik a szerető Isten művét egy olyan vallássá változtatták, amelyet saját hasznuk és önérzetük érdekében manipuláltak. Nyolcszor mondott átkot rájuk: "Jaj nektek, írástudók, farizeusok és képmutatók".

További ötször nevezi őket vak vezetőknek vagy vak farizeusoknak.

Leleplezte őket, amiért távol tartják az embereket az igazságtól

A TYÚK ÉS A CSIBÉI

a királyságról; mert olyan megtérőket csináltak, akiket csak még nagyobb rabságba csábítottak; mert eltorzították a prioritásokat; mert úgy tettek, mintha kívülről igazak lennének, miközben belülről a gonosz tombolt; mert dicsőítették a múlt prófétáit, és elutasították napjaik prófétáit.

Az utolsó vád valóban súlyos volt. "Ti viperák fajzatai", szólította őket Jézus, "hogyan gondoljátok, hogy megmenekültök a pokol ítéletétől?". Az elkövetkező napokban Isten ismét elküldi hozzájuk az ő küldötteit, de ők megkínózzák és megölik őket. Jézus figyelmeztette őket, hogy tetteik miatt ők lesznek felelősek "minden igaz vér bűnéért, amely a földön kiontatott".

Micsoda átok! Minden igaz ember véérért felelősek lettek, amióta Káin megölte testvérét, Ábelt. Már látta, hogy a következmények a harag tűzviharaként zúdulnak rájuk, és el akarják emészteni őket a bűnükben.

Nem tűnnek ezek a szavak Jézusra jellemzőeknek? A szeretetről és megbocsátásról szóló üzenete magával ragadta az országot, és magához vonzotta korának legbűnösebb embereit. Mégis ezeket a vallási vezetőket a legkegyetlenebb kifejezésekkel ítélte el. Vajon teljesen elutasította őket?

A felszínen ez így tűnik, de nézzétek meg közelebbről. Ahelyett, hogy örömet lelne volna a közelgő pusztulásukban, felajánlotta, hogy életét kockáztatva részt vesz a megmentésükben. Lírai és költői szavakkal hihetetlen ajánlatot tesz nekik.

A SZÁRNYAI ALATT

"Ó Jeruzsálem, Jeruzsálem, te, aki megöled a prófétákat és megkövezed a hozzád küldötteket, hányszor vágytam arra, hogy összegyűjtssem gyermekeidet, mint a tyúk a csibéit a szárnyai alá, de te nem akartad." (Jeruzsálem, Jeruzsálem).

-MÁTÉ 23:37

Elutasították Istent és az általa küldött követeket. Tetteikért a legkeményebb ítéletet érdemelték ki, és Jézus mégis magához akarta vonzani őket, és elviselni helyettük a végzetet.

Városukat meghódították volna, gyermekeiket pedig elpusztították volna az önző életük következményei, ahelyett, hogy

Ő SZERET ENGEM!

bíztak volna az élő Istenben.

Jézus ugyanazt a képet idézte fel, amelyet a tűzoltó látott az erdőben. Úgy mutatta be magát, mint egy tyúk, aki csibéit próbálja magához gyűjteni. Ez csak akkor történik meg, amikor veszély támadja őket. Egy tyúk nem dajkálja a csibéit, és nem ölelgeti őket álomba. De amikor egy ragadozó közeledik, vagy a tyúktól kigyullad, megpróbálja őket a szárnyai alá gyűjteni. Magához húzza őket, testével betakarja őket, saját életét kockáztatva a biztonságukért.

Jézus látta, hogy a saját bűneik által kiváltott tűzvihar Jeruzsálem felé közeledik. Az teljesen felemészti őket. Még akkor is, ha a tömegből sokan csak néhány nappal később a keresztre feszítéséért kiáltanak majd, ő mégis akarta őket. Mint a tyúk, biztonságos helyet kínált nekik a szárnyai alatt, hajlandó volt elviselni a tüzet, akár a halált is, hogy megmentse azokat, akik hozzá akarnak jönni.

Amikor olyan könnyű lett volna otthagyni őket a megérdemelt sorsukra, ő itt maradt, és teljes dühével szembenézett a közeledő tűzzel. Mi kell ahhoz, hogy egy madár a kicsinyei fölött maradjon, miközben a tűz egyre közelebb kerül, majd elkezd megperzselni a nyakát és a hátát? Mi kellett ahhoz, hogy maga Isten elviselje a bűneink által megérdemelt harag dühét, és mindvégig ott maradjon, hogy azok, akik a szárnyai alatt vannak, megmenekülhessenek?

"De te nem voltál hajlandó." A történet vége tragikus volt azok számára, akik aznap Jézus körül álltak. Mivel nem voltak hajlandók odamenni hozzá, nekik maguknak kellett elviselniük a tüzet annak tragikus végéig. Kétlem, hogy vannak szavak, amelyek jobban összetörik az Atya szívét, mint ezek. Mindazok után, amit azért tett, hogy megszabadítsa őket a bűn pusztító erejétől, ők nem voltak hajlandók.

Veszély esetén nem minden csibe fut az anyjához. Néhányan, akik vagy megbénulnak a pániktól, vagy megpróbálják megtalálni a módját, hogy megmentsek magukat, felfalják őket. Az anya nem tud körbeszaladgálni, hogy egyenként összegyűjtse őket. Nekik kell hozzá jönniük. Az erdőtűzben a fiatal csibék is csak ennyit tettek, hogy biztonságban legyenek. Nem kellett kiérdemelniük; csak annyit kellett tenniük, hogy az anya szárnyai alá futottak, és hagyták, hogy ő fedezze őket.

Akik megtették, azokat megmentették, akik nem, azok elvesztek. Nem számított, ha azt hitték, hogy jobb ötletük van. Nem számított, ha azt hitték, hogy le tudják győzni. Csak az számított, hogy hajlandók voltak-e bízni anyjuk hívásában. Aznap Jeruzsálem nagy része nem fogadta el Jézus hívását,

A TYÚK ÉS A CSIBÉI

és a saját feltételeik szerint néznek szembe az előttük álló szörnyű ítélettel. De a történetnek nem kell így végződnie számodra. Ha akarod, felhagyhatsz minden olyan módszerrel, amivel megpróbálsz megmenteni magad, és odarohanhatsz hozzá. Ő közel húz majd magához, a szárnyai alá, és elveszi helyetted azt, amit te soha nem tudnál elviselni.

KORLÁTLAN TÜRELEM

Nézd meg, hogy a Krisztusban való választásunk mennyire hasonlít Ádám és Éva választásához a kertben. Ha bíztak volna Teremtőjük irántuk érzett szeretetében, nem kellett volna saját eszközeikhez folyamodniuk, hogy Istenhez hasonlóvá váljanak. Amint kételkedtek az irántuk érzett szeretetében, csak a legjobb bölcsességükhöz folyamodhattak, ami száználmasan elégtelennek bizonyult.

A jeruzsálemi vének hasonló választás előtt álltak. A saját vallási útjaikban bíznak-e, hogy megmeneküljenek, vagy bíznak Isten Jézusban végzett munkájában? Ne feledjük, hogy ezek nem önző emberek voltak, akik szenvedélyeiket külsőleg bűnös cselekedetekkel elégítették ki. Nem, a megtévesztés számukra is hasonló volt, mint Ádám és Éva számára. Ezek az emberek megpróbálták istenfélők lenni, legalábbis azt hitték. Megfigyelték a nehézkes szertartásokat és hagyományokat, azt gondolván, hogy ez majd olyanokká teszi őket, mint Isten. Elutasították a világ örömeit, hogy elnyerjék az Ő jóváhagyását. De jónak lenni nem elég jó.

Még mindig azon voltak, hogy megpróbálják megmenteni magukat, és ugyanabban a szerencsétlenségben végezték, mint Ádám és Éva. Nem számít, hogy külsőleg mennyire igazak tudtak lenni, ez nem hozta őket közelebb Istenhez. Még mindig önmagukban bíztak, nem pedig benne.

Jézus ezt akkor leplezte le a legvilágosabban, amikor az egyiküket magához hívta. Pál, akit korábban Saulnak hívtak, farizeusnak nevelkedett. Életében minden megfelelt az ő törvényeiknek, így Pál később azt mondhatta, hogy Isten iránti buzgalomban senki sem volt hozzá fogható, és ami a törvényes igazságosságot illeti, ő hibátlan volt. Ilyen lenyűgöző bizonyítványokkal azt gondolnánk, hogy alkalmas Isten munkájára.

Baromság! Ezt a gondolkodásmódot Pál is így nevezte. Azt mondta, hogy ez a testben való dicsekvés, és ez a test nem mentette meg őt. Csak még mélyebbre vitte a bűnét a föld alá. Bár úgy tűnt, hogy az egyik legigazságosabb ember volt a korában,

Ő SZERET ENGEM!

a valóságban tele volt bűnnel. A legrosszabb bűnösnek nevezte magát, mert vallásos külseje csak álca volt a bűneire, amely belülről pusztította. Önmagát "istenkáromlónak, üldözőnek és erőszakos embernek" nevezte.

Ne tévesszük össze az értékelését egy kegyes ember pusztá alázatosságával. Pál arról próbál meggyőzni mindenkit, aki meghallgatja, hogy az önigazultság nem igazságosság. Attól a vágytól vezérelve, hogy korának szellemi elitjéhez tartozzon, csak még nagyobb bűnbe keveredett. Amikor Jézus rátalált, valójában Isten népét gyilkolta, azt gondolván, hogy Isten munkáját végzi.

Miért mentette meg Jézus Pált? Pál szavaival élve: "Azért kaptam irgalmat, hogy Krisztus Jézus bennem, a legrosszabb bűnösben, példaként mutassa meg határtalan türelmét azoknak, akik hisznek benne, és örök életet kapnak" (1Tim 1:16).

Ültem már olyan emberekkel, akik meg voltak győződve arról, hogy túl gonoszak ahhoz, hogy Isten akarja őket. Gyakran hivatkoztam erre a szakaszra, és megkérdeztem tőlük, hogy tettek-e rosszabbat, mint amit Pál tett, és még soha senki nem mondta nekem, hogy igen. Isten megmentette Pált, hogy a legmegtörtebb, leglepusztultabb és legbűnösebb ember is bátran a szárnyai alá fusson. Csak annyit kell tenniük, hogy Hozzá jönnék.

EGY IGAZI TAKARÁS

Amikor Isten kiüzte Ádámot és Évát a kertből, még az álcázásukat is kegyesen nézte. A fügefalevél-gyűjteményből általuk készített alsóruhát látva, állatbőrből készített nekik ruhát. Ez nemcsak irgalmassági cselekedet volt, hanem prófétai demonstráció is. Az a vér, amelyet azért ontottak, hogy betakarják őket azon a napon, egy jövőbeli napról tett bizonyosságot, amikor Jézus halála meg fogja adni azt a takarást, amelyre valóban szükségünk van.

A szégyen fedezékre vágyik. Már láttuk, hogyan nyilvánulhat meg abban, hogy másokat, sőt még Istent is hibáztatjuk saját döntéseinkért és gyengeségeinkért. Most azt látjuk, hogy a szégyen hogyan használhatja a vallást ugyanerre a célra. Olyan világban élünk, ahol mindenki álcák mögött rejtőzködik, hogy megvédje magát. Ezért válhatnak a vallásos környezetben a kapcsolatok olyan fájdalmasan kínossá, amikor az embereknek másokat kell lenyomniuk, hogy saját magukat jobb színben tüntessék fel.

Túl akarjuk szárnyalni a társainkat, hogy felsőbbrendűnek érezhessük magunkat velük szemben. Másokat hibáztatunk, hogy ne kelljen szembenéznünk saját magunk,

A TYÚK ÉS A CSIBÉI

gyengeségeivel. Pletykálunk mások kudarcairól, hogy jobban érezzük magunkat a bőrünkben. Még vallási intézményeket is keresünk, hogy megerősítsenek bennünket, hogy figyelmen kívül hagyhassuk a bennünket támadó kétségeket.

Úgy tűnik, mindannyian azon a könyörtelen törekvésen vagyunk, hogy elrejtjük saját elégtelenségeinket és keressük saját biztonságunkat. Ennek során olyanok vagyunk, mint a kiscsibék, akik az égő ketrecben szaladgálnak, és leveleket dobálnak a fejükre, remélve, hogy az elég védelem lesz.

De nem lesz. Egyetlen egy fedezék van, amely megmenthet minket önmagunktól; és ez maga Jézus. Ő elviselte értünk a tűzvihart, hogy akik az Ő szárnyai alá bújnak, biztonságban lakhassanak. Ő az egyetlen takaró, amely egyszerre megszabadít bennünket szégyenünktől és megszabadít a bűn rabságától.

Legyen Ő a fedezéked! Tanulj meg az Ő szárnyai alatt élni ma és minden nap, életed hátralévő részében. Hogyan tudod ezt megtenni? Úgy, hogy megtanulsz teljesen megbízni benne minden helyzetben, amivel szembesülsz.

Persze ezt sokkal könnyebb mondani, mint megtenni. Amikor nehézségek szorongatnak bennünket, nagy valószínűséggel kételkedünk Isten irántunk való indítékaiban. Lehet, hogy a kígyó hangja még mindig a fülünkbe suttog? "Ha Isten nem adja meg neked azt, amire szerinted szükséged van, akkor talán magadnak kellene megszerezned".

A saját bölcsességünkben való bízás olyan könnyű, hogy még mielőtt észrevennénk, azon kapjuk magunkat, hogy ezt tesszük. Csak egyetlen helyen tanulhatjuk meg az Édenben összetört Istenbe vetett bizalmat - Jézus Krisztus keresztyénél. Az Ő hajlandósága, hogy életét a miénkért cserélje el, félreérthetetlen bizonyítéka az irántunk való szeretetének.

Ha megérted, hogy mi történt ott valójában, akkor tudni fogod, hogy mennyire szeretnek téged. Ha tudod, hogy mennyire szeretnek, akkor olyan könnyű lesz bízni benne, mint lélegezni.

Soha ne dicsekedjem mással, mint a mi Urunk Jézus Krisztus keresztyével, amely által a világ megfeszítettett nekem, és én a világnak.

-GALATA 6:14

Ő SZERET ENGEM!

A Te személyes utazásodhoz

Hol próbálsz megmenteni magad a saját találmányoddal, hogy túlélj, ahelyett, hogy bíznál Jézusban, hogy úgy vezessen, ahogyan Ő akarja? Hát nem csodálatos az Ő határtalan türelme, és az, hogy még a legrosszabb tetteink után is készen áll arra, hogy szárnyaival betakarjon minket, és hagyja, hogy biztonságban maradjunk Benne. Kérd meg Őt, hogy mutassa meg neked, mit jelent ez konkrétan számodra, és tanítson meg arra, hogyan élj minden nap és minden körülmény között abban bízva, hogy Ő szeret téged.

Mi történt valójában a kereszten

"Mi változtatta ezeket a nagyon is hétköznapi embereket (akik annyira gyávák voltak, hogy nem mertek túl közel állni a kereszthez, nehogy belekeveredjenek) hősöké, akiket semmi sem állít meg? Egy csalás? Hallucináció?

Kísérteties ostobaság?

egy sötét szobában? Vagy Valaki, aki csendben azt teszi, amit mondott, hogy megtesz - átmege a halálon?"

J. B. PHILLIPS, *IS GOD AT HOME?*

A földi események jól dokumentáltak. Az evangéliumok minden írója beszámol az ő inkvizíciójáról a vallásosok előtt. Jeruzsálem vezetői, a Pilátus előtti tárgyalása, a római katonák általi megostorozása és keresztre feszítése. A kereszthalállal járó megaláztatás és fizikai kínzás számos prédikáció és könyv témája volt. Jól ismerjük a kínokat, amelyeket a keresztre szegezve, a fejbőrébe nyomott töviskoronával a fején kellett elviselnie, és azt is tudjuk, hogy a gyötrelmei a legintenzívebbek voltak, három órán át

Ő SZERET ENGEM!

függött a nyilvánosság előtt, és gúnyolódtak rajta az ellenfelei.

Ennek a pillanatnak a jelentőségét azonban nem olyan könnyű megérteni. A legtöbbször által megértett, megbékélésen alapuló nézet a keresztről valahogy így hangzik: Mivel Jézus büntelen életet élt, nem érdemelte meg a halált. Ő azonban alávetette magát Atyja kívánságának, és áldozatként ráterhelték bűneink büntetését. Ezért Isten neki adta a bűneink által megérdemelt büntetést. A mi büntetésünk Istennél elégtételt nyert, így most feloldozást nyertünk bűneinkért, és megigazulva állhatunk a Mindenható Isten előtt.

Bár ez a forгатatókönyv kielégítheti bennünk rejlő szégyenérzetet saját bűneink és kudarcaink miatt, ez csak a történet egy részét meséli el. Ha nem megyünk tovább, a keresztnek ez a megbékélésen alapuló nézete azt írja le, hogy az Atya és a Fiú a jó zсарu/rossz zсарu isteni változatát játssza. Hogy megakadályozza, hogy a világegyetem követelőző bírójának teljes súlyát rajtunk hajtja végre, Jézus a helyszínre sietett, és az útjába vetette magát. Isten haragja elpusztította őt, és így csillapította haragját.

De ez csak egy földi nézőpontja ennek a hihetetlen eseménynek. A Szentírás egy sokkal teljesebb perspektívába enged bepillantást. Itt látjuk, mi történt *Istenben - azt* a munkát, amelyet az Atya és a Fiú együtt végzett el, nem azért, hogy Isten haragját lecsillapítsa, hanem azért, hogy megtisztítson minket a bűntől. Az ő tervük nem a bűn megbüntetése volt, hanem a bűn hatalmának megsemmisítése, és az emberiség számára egy olyan út felkínálása, amely megmenti a bűn mocskaitól, és visszanyeri azt a kapcsolatot, amelyet Isten mindig is akart a népével.

Amit az Ő nézőpontjából látunk, az nem egy szóvicc áldozatának története, hanem valami sokkal csodálatosabb.

NEM CSAK EGY ÁLDOZAT

Igen, Jézust brutálisan megkínozták, és a római őrségnek minden bizonnyal az volt a szándéka, hogy az elne alkalmazott szélsőséges kínzások véget vessenek az életének. Ez azonban nem az egész történet. Semmi, amit tehettek volna, nem lett volna elég ahhoz, hogy megöljék Isten Fiát.

Jézus nem volt sem a vallási vezetők hazugságainak, sem Róma korrump politikai pózolásának áldozata. Semmiféle kínzás

MI TÖRTÉNT VALÓJÁBAN A KERESZTEN

nem lett volna elegendő a megöléséhez. A halál csak akkor jöhetett el, ha megadja magát neki. "Azért szeret engem az én Atyám, mert odaadom az életemet... Senki sem veszi el tőlem, hanem én adom oda magamtól" (János 10:17-18).

Csak a bűnös lélek hal meg. Mivel Jézus nem ismert bűnt, a halál nem tudta legyőzni Őt. Ehelyett egy nagyobb jó érdekében alávetette magát neki. Nemcsak alávetette magát a kereszt eseményeinek, hanem még annak a végén a lelkét is átadta Isten kezébe, és átadta magát a halálnak.

Sem Ádám és Éva a kertben, sem Krisztus a kereszten nem volt áldozata mások döntésének. A szeplőtelen teremtés érintetlen szépségében Ádám és Éva nem tudta megtalálni a szívében, hogy bízson Istenben, és elálljon saját vágyaitól. De a kereszt gyötrelmes szörnyűségében és az Őt ott elborító teljes sötétségben Jézus tudatosan és folyamatosan engedett Atyja akaratának.

A folyamat bármelyik pontján megállíthatta volna a tortúrát, hívhatta volna az angyalok légióit, és eltörölhette volna azokat, akik megölték Őt. Micsoda csodálatos tett! Nem tudom, hogy valaha is önként alávettem volna magam életem legsötétebb tragédiáinak. Ritkán érzem úgy, hogy én irányítok, amikor a körülmények kétségbeesetté válnak, vagy amikor gonosz indítékú emberek kihasználnak engem. Ha angyalok légióját hívhattam volna, hogy bármelyik fájdalmas körülményemet rendbe hozzák, megvettem volna. Életem fájdalmas időszakait nem azért viseltem el, mert én választottam, hanem mert nem tehettem mást. Az egyetlen választásom az volt, hogy istenfélő vagy önző módon reagálok-e rájuk.

Amiatt, hogy elviselte a vele szembeni ilyen ellenségeskedést azzal a teljes szabadsággal, hogy bármely gyenge pillanatban véget vethetett volna neki, még jobban megbecsülöm a keresztet. Ahogyan a szabad választás juttatott minket a bűn rabságába, úgy Jézus szabad választása vezet ki minket belőle. Az Ő példája arra is emlékeztet bennünket, hogy mi sem vagyunk áldozatok. Még ha undorító dolgokat is tesznek velünk mások, akkor is megvan a szabadságunk, hogy legyőzzük a gonoszt, ha belé vetjük bizalmunkat. Ő még mindig megváltja az élet legsötétebb pillanatait az Ő kegyelmének csodájával.

Ő SZERET ENGEM!

NEM CSAK JÉZUS...

Nem én leszek az első, aki elismeri, hogy az Atya, a Fiú és a Szent Szellem közötti kapcsolat olyan misztérium, amelyet nem tudunk teljes bizonyossággal meghatározni. De mélyen zavar az a gondolat, hogy Isten valamilyen módon képes volt elválasztani magát a kereszten. A keresztről alkotott közkeletű felfogás szerint úgy tűnik, hogy az Atya Isten haragját a Fiú Istenen hajtotta végre, miközben Ő valamilyen elkülönített távolságban állt.

Az ilyen gondolkodás nemcsak Isten természetének lényegét tagadja, hanem elferdíti azt is, ami a kereszten történt. Pál azt írta, hogy "Isten Krisztusban kibékítette a világot önmagával...". Isten nem távoli megfigyelő volt, hanem résztvevő. Nem azért küldte el Jézust, hogy megtegye azt, amit Ő nem akart megtenni; hanem Isten maga cselekedett Jézuson keresztül, hogy a mi megváltásunk megvalósuljon.

Néhányan úgy értelmezték Jézus kiáltását, hogy az Atya elhagyta Őt, hogy a legsötétebb pillanatban az Atya hátat fordított a Fiúnak. Isten nem bírja elviselni a bűnt - érvelnek - , ezért amikor a mi bűneinket ráhelyezték, Istennek el kellett fordítania arcát a Fiától.

Isten soha nem menekült el a bűnös emberiség elől. Nem bújt el Ádám és Éva elől még a kertben sem. Ők bújtak el előle, amikor Ő kereste őket. Nem Isten az, aki nem bírja elviselni a bűnt, hanem mi, a mi bűnünkben nem bírjuk elviselni, hogy Istenre nézzünk. Nem Ő az, aki elrejtőzik. Mi vagyunk azok. Isten elég erős ahhoz, hogy ránézzen a bűnre, és ne hagyja magát beszennyezni. Mindig is így tett. Így tett a keresztnél is.

A 16. fejezetben közelebről megnézzük, miért kiáltott fel Jézus: "Istenem, Istenem, miért hagytál el engem?" A lényeg itt az, hogy az egész Istenség teljes mértékben részt vett ennek a hihetetlen tervnek minden aspektusában. Azt a gyötrelmet, amely azon a napon végigsöpört az Istenségen, a mi korlátozott perspektívánkkal fel sem tudjuk fogni.

De fontos, hogy lássuk őket együtt dolgozni, végigszenvedni a bűn elpusztításához és szereteteik felszabadításához szükséges folyamatot. Jézus nem volt áldozat és az Ő Atyja nem volt áldozat. Ők egy tervet

hajtottak végre, amelyet Ők - az Atya, a Fiú és a Szent Szellem - azon a napon dolgoztak ki, amikor először döntöttek úgy, hogy férfit és nőt teremtenek. Együtt fizették meg az árat azért a kapcsolatért, amelyet oly mélyen meg akartak osztani.

MI TÖRTÉNT VALÓJÁBAN A KERESZTEN

NEM CSAK BŰNÖSÖK

"Isten azt, akinek nem volt bűne, bűnné tette értünk, hogy mi benne Isten igazságává legyünk".

-2 KORINTHUSBELIEKHEZ 5:21

Ha azt mondjuk, hogy Isten a bűneink büntetését Jézusra hárította, hogy megbüntethesse Őt, akkor nem értjük a lényegét. Jézus nem csak bűnös volt a bűneinkben; ő maga lett a bűn. Figyeljük meg, hogy a szó egyes számban van, nem a bűn *cselekedeteiről* beszél, hanem annak gyökeréről - arról az önmagát előtérbe helyező, önmagában bízó természetről, amely önmagát Isten fölé helyezi.

Pál azt írta, hogy Isten egy pillanat alatt Jézust a bűn megtestesítőjévé tette. Bár ez első pillantásra csak egy jelentéktelen mellékszálak tűnhet, mégis döntő fontosságú, ha meg akarjuk érteni, mi történt valójában azon a kereszten. Nemcsak a mi bűneinkkel foglalkozott, hanem magával a bűn természetével.

Azzal, hogy engedte, hogy a Fiú által a bűn megérintse az Ő személyét, képes lett volna önmagában győzedelmeskedni azon, ami ellen mi tehetetlenek voltunk. Jézus fizikai testén keresztül a bűn szemtől szembe került Isten hatalmával, és mint látni fogjuk, Isten teljesen győzedelmeskedett a bűn felett.

Ez aláhúzza az Istennel kapcsolatos bármilyen törvény- vagy teljesítményalapú megközelítés tévedését. Jézus pontosan azért lett bűnné értünk, mert mi magunk tehetetlenek voltunk, hogy megbirkózzunk vele. A Szentírás itt egyértelmű. Ha bármelyikünk önmagától is igazzá tudott volna válni, akkor nem lett volna szükség Jézus halálára. Amikor abba a bűnbe estünk, hogy nem hittünk abban kicsoda Isten, a bűn kikerülhetetlen csapdává vált. Bizalom nélkül nem tudtunk volna győzni fölötte, és nem tudtunk bízni, amíg a bűn elvakított bennünket.

Így Isten Jézus fizikai testén keresztül magához veszi a bűnt, és véghezviszi azt, amire a törvény soha nem volt képes: "megszüntette a bűnt a bűnös emberben" (Róma 8:3). Vegyük észre, hogy itt nem a bűnös embereket ítéli el, hanem a bennük lévő bűnt.

Azért vagyunk szabadok a kárhozattól Jézusban, mert Ő elítélte a bűnt önmagában. A bűn nem tudott győzedelmeskedni Isten hatalma felett, és azzal, hogy Jézusban megtörte a bűn hatalmát, megnyitotta az ajtót mindazok előtt, akik meg akarnak szabadulni tőle, és az Atya életében akarnak élni.

Ő SZERET ENGEM!

NEM CSAK BÜNTETÉS

Figyeljük meg, hogy Isten perspektívája nem annyira a bűneinkre összpontosít, mint inkább magára a bűn hatalmára. Ez döntő fontosságú. A keresztség ugyanis nem csupán a bűn büntetése volt. Nem csak Jézus lépett előre ártatlan áldozatként, hogy átvegye a helyünket a bitófán. Bizonyára ez a kép kifejez valamit abból, ami történt, de a büntetés önmagában nem töri meg a bűn hatalmát.

Ezt látjuk a saját társadalmunkban. A rossz cselekedetért megbüntetett gyerekek gyakran csak jobb módot találnak arra, hogy legközelebb jobban elrejtsek azt, nehogy minden igyekezetük ellenére újra áldozatul essenek a büntetésnek. Nagyon sok ember, aki börtönbüntetését tölti egy bűncselekmény miatt, a szabadulása után rövid időn belül újra visszaesik. Nem tudjuk mindannyian, hogy testünk vágyai gyakran erősebbek, mint a büntetéssel vagy negatív következményekkel való fenyegetés?

Nem, a keresztség nem elsősorban a büntetés elszenvetéséről szólt, hanem a bűn hatalma feletti győzelemről. Isten a Fiúban nem csupán megbüntette a bűnt, hanem felszolgált az ellenszert, amelyet Krisztus képes volt elviselni, amíg maga a bűn el nem pusztult.

Most mindenki, aki magához öleli Őt, ennek az ellenszertnek a hatásaiban élhet, és a bűn felett győzedelmeskedhet a mindenek Teremtőjével való növekvő kapcsolat révén.

Isten azt, akinek nem volt bűne, bűnné tette értünk, hogy benne Isten igazságává váljunk.

-2 KORINTHUSBELIEKHEZ 5:21

A Te személyes utazásodhoz

Mi jut először eszedbe, amikor Jézus haláláról elméledsz? Gondoljatok túl a fizikai valóságon, és nézzétek meg, mi történt az Atya és a Fiú között, amikor biztonságos helyet biztosítottak nektek a bűn pusztítása előtt. Itt nincs más dolgunk, mint egyszerűen kifejezni Istennek hálánkat, amiért ilyen hihetetlen ajándékot adott.

A bűn ellenszere

Ha mélyen szeretsz, csúnyán meg fogsz sérülni.

De még mindig megéri.

C.S. LEWIS AZ ÁRNYÉKORSZÁGOKBAN

Ez volt a harag legmegrendítőbb képe, aminek valaha tanúja voltam. Elvittem a családomat kempingezni a Sierra Nevada hegységbe, hogy elmeneküljünk a hőség elől, a völgyben lévő otthonunkból, és hogy hűssöljünk a hőségben.

Egy kis pihenés és kikapcsolódás. Egy nyugágyban ültem, és mélyen belemerültem egy regénybe. Feleségem, Sara, épp csatlakozott hozzám, amikor hirtelen fájdalomsikolyokat hallottunk a kétéves fiunk, Andy felől.

Nem messze a táborhelyünktől a földön játszott. Amikor felnéztem, a lábával toporzékolt és vadul hadonászott a kezével. Körülötte repülő rovarok kavarogtak, amelyeket a nap hátulról megvilágított, Sara azonnal felismerte, hogy méhek. Valahogy belebotlott a földben lévő fészükbe, és azok könyörtelenül támadtak rá.

Ő SZERET ENGEM!

Mielőtt kimászhattam volna a nyugágyból, Sara már rohant is a sikolyok hangjára. Annak ellenére, hogy allergiás a méhcsípésre, és az erőfeszítéseiért megcsípték, dühösen csapkodta a méheket, miközben felkapta a fiát, hogy biztonságba szaladjon vele. Amikor odaértem hozzájuk, vigasztalóan simogatta a fiú fejét, miközben még mindig zihált a még mindig az ereiben áramló adrenalin túltengésétől. Hamarosan reagált a méregre, és kórházba vittük kezelésre.

Ha Isten haragjának képét akarod látni, nem tudok jobbat elképzelni. Olyan dühös volt, amilyennek valaha is láttam, de a haragja nem Andy ellen irányult, és nem is akart megtorlást. Egyszerűen csak kockáztatta magát, hogy megmentsen valakit, akit annyira szeretett.

ISTEN HARAGJA

Ilyen Isten haragja. Látja a gonoszt, amely megrontja teremtését és elpusztítja az általa szeretett embereket, és meg kell szabadulnia tőle. Haragja felemésztja a gonoszsgot és a bűnt, és mint ilyen, nem szeretetének ellentétéként létezik, hanem e szeretet kifejeződéséeként. Meg kell védenie és fel kell szabadítania szeretetének tárgyát.

Biztos vagyok benne, hogy amikor a fiam először látta, hogy anya dühtől lángoló szemekkel rohan felé, azt hitte, hogy bajban van. Még ha nem is tudta, mit csinált rosszul, már akkor visszahúzódott tőle, amikor közeledett. Csak miután a nő biztonságba helyezte, jött rá, hogy nincs bajban.

Azt hiszem, az Istennel szembeni szégyentudatunk ugyanezt teszi. Valahányszor látjuk, hogy Isten cselekszik, hogy megemészti a bűnt, a haragot magunk ellen fordítjuk. De a harag elsősorban nem oda irányul. "Isten haragja a mennyből nyilatkozik ki az emberek minden istentelensége és gonoszsga ellen..." (Róm 1,18).

Isten nem az embereket akarja elpusztítani, hanem a bűnt, amely elpusztítja az ő népét. Ebben az értelemben Isten haragja sokkal inkább gyógyító, mint büntető jellegű. Elsődleges célja nem az, hogy ártson nekünk, hanem az, hogy meggyógyítson és megváltson minket.

Ez nem jelenti azt, hogy Isten haragja végül nem emészti el az embereket is.

A szentírásban Isten emészto jelenléte gyakran jelentette olyan emberek életének végét, akik annyira átadták magukat a gonoszsgának és a bűnnek, hogy a kettőt már nem lehetett elválasztani egymástól.

A BŰN ELLENSZERE

A harag tehát, ahogyan elpusztította a bűnt, elpusztította az embereket is, akiket annyira rabul ejtett a bűn, hogy már nem érdekelte őket, hogy Isten irgalmassága felé nyúljanak.

Izrael csak azért foglalta el az Ígéret Földjét, mert az előttük lévő nemzetek annyira átadták magukat a gonosznak, hogy nem voltak méltóak az irgalomra. Ezért nem adta Isten a földet Ábrahámnak, hanem megvárta, amíg bűnük teljes mértékét felismerik. Akkor adta oda Izrael fiainak.

Nem érdekes, hogy a Jelenések könyvének végén még azok is, akik tudják, hogy meggyalázták az élő Istent, átkozzák őt ahelyett, hogy megtérnének? Úgy tűnik, Isten az utolsó napok katasztrofális eseményeit arra fogja használni, hogy a társadalmat annyira polarizálja, hogy mindazoknak, akik hozzá akarnak fordulni, teljes lehetősége legyen erre. Akik pedig nem, azok később nem fogják tudni azt állítani, hogy fogalmuk sem volt róla, hogy ki Ő.

Vegyük észre, hogy ennek a haragnak az a célja, hogy elpusztítsa a bűnt és megtisztítsa a világegyetemet. Ez az, amit tesz; először bennünk, ha hagyjuk, de ha nem, akkor velünk is végez. Mert a bűnt a haragnak kell felemésztenie.

A POHÁR, AMIT JÉZUS NEM AKART

"Atyám, ha lehetséges, vedd el tőlem ezt a poharat." Ez a lényege Jézus gyötrelmes imájának, amelyet a saját kertjében imádkozott újra és újra keresztre feszítése előestéjén. Érdekesek a szavak. Milyen pohárról beszél?

Az is lehet, hogy a "poharat" egyszerűen az előtte álló nehéz körülmények metaforájaként használta. De a Szentírás arról is beszél, hogy Isten haragja egy pohárban van, amelyet azok fogyasztanak el, akiket a bűn emésztett. Talán a Jelenések könyvének egy verse fejezi ki ezt a legjobban. Azok, akik a fenevadat imádják, "inni fognak Isten haragjának borából, amelyet teljes erővel töltött haragjának poharába" (Jel 14:10).

Lehet, hogy ez az a pohár, amelynek Jézus azon az estén ellenállt? Lehet, hogy a gondolat, hogy saját Atyja haragjának tárgya lesz, annyira elviselhetetlen volt, hogy más eszközt keresett az üdvösség elérésére? Nem tudom, hogy így van-e, mert a Szentírás nem mondja ki ilyen sok szóval; de valószínűnek tartom.

Ha Isten haragja emészti el a bűnt, és ha a megváltás...

Ő SZERET ENGEM!

Ha a bűnt a bűnös testben akarta felemészteni, akkor lehet, hogy Jézus ugyanebből a pohárból ivott. Ez a kereszti fizikai kínzásait halványította volna el ehhez képest. Azokban az órákban, amikor a kereszten függött, ivott Isten poharából, hogy Isten haragja a Fiún lévő bűnt eméssze el.

Isten haragja tehát nem csupán a bűn büntetése, hanem annak ellenszere is. A bűn elpusztításával megnyitotta az ajtót egy jövőbeli, bűn nélküli világ előtt. Ahogy Isten haragja végül megtisztítja a világot a bűntől, úgy tisztíthatja meg a bennünk lévő bűnt is. Az egyetlen probléma az, hogy bukott állapotunkban Isten haragja előbb emésztené fel minket, mint a bűneinket. Számunkra ez egy olyan eset, amikor a gyógmód rosszabb, mint a betegség. Amikor Isten haragja kitört az Ószövetségben, hogy megeméssze a bűnt, az emberek meghaltak! A test túl gyenge volt ahhoz, hogy ellenálljon a megtisztításnak.

Az Atya és a Fiú azonban már a világ kezdete előtt közösen kidolgozott egy tervet, amely megváltotta szeretetük tárgyát.

IVOTT A POHÁRBÓL

Mi lenne, ha lenne egy kisgyermeked, akinél ritka vérbetegséget diagnosztizáltak? Ahogy az orvosok mesélnek róla, elmondják, hogy a betegség szinte ismeretlen a gyermekeknél. Bár van egyfajta kemoterápiájuk, amely megtisztíthatná a gyermeke vérének és helyreállíthatná az egészségét, a gyógyszer túl erős ahhoz, hogy a gyermek fejletlen szervezete elviselje a gyógyuláshoz szükséges dózist. Más szóval, a gyógmód előbb ölné meg őt, mint hogy meggyógyítaná.

De van megoldás, mondják. A kemoterápiát a te véredbe juttathatják. Bár ez halálosan megbetegítene és esetleg meg is ölné Téged, a terápia antigéneket termelhetne a véredben, amelyeket aztán átültethetnének a gyermeked szervezetébe, és megtisztíthatnák őt a betegségtől. Te megtennéd? A legtöbb szülő egy pillanatig sem habozna.

Isten sem. Ez volt az Ő lehetősége, hogy lerombolja a bűn hatalmát, és felszabadítsa azokat, akik egész életükben annak foglyai voltak.

A Golgotán aznap a bámszokdók csak egy embert láttak, aki a keresztre feszítés gyötrelmes halálát élte át. Nem tudták, hogy a büntelen lett értük bűnné, és hogy a kereszti fizikai fájdalmai csak emberi szempontból tükrözték vissza

A BŰN ELLENSZERE

mi történt Isten örökkévalóságában.

Úgy tűnik, hogy a harag poharát az ajkaihoz emelték, és Jézus teljesen kiitta azt, hagyva, hogy feleméssze magát a bűnt. A végsőkéig ivott belőle, hagyva, hogy a harag harcoljon a bűn ellen, amíg a bűn meg nem hódolt Isten hatalmának, és fel nem emésztődött benne.

Hogyan is tudjuk elképzelni azt a harcot, amely azokban az órákban a lelkét gyötörte? Pillantást nyerhetünk belőle, de csak ennyi. Jézus nemcsak a fájdalom, a sötétség, a szégyen és a gyötrelem teljes mélységébe hatolt, amelybe a bűn képes az embert sodorni, hanem elviselte Isten lényének teljes súlyát is, amely e bűn ellen harcolt annak teljes pusztulásáig.

Az elsővel részben azért tudunk azonosulni, mert mindannyian megízleltük a bűnt és annak fájdalmas és pusztító következményeit. Az utóbbit soha nem kell megtapasztalnunk, ha elfogadjuk az Ő halálát sajátunknak. Ő ugyanis már elviselte magában azt, amit mi soha nem tudtunk volna elviselni és túlélni. Azért viselte el ezt az önmagával szembeni ellenségeskedést, mert a mi bűn hatalmától való megszabadulásunkért küzdött.

Ha belegondolok, hogy mennyire igazságtalannak látszott, hogy Isten megteremtette azt a fát az Édenben, amely annyi bánatot és fájdalmat okozott, csak a keresztre kell néznem. Miért tehette oda azt a fát? Mert már elhatározta, hogy a legnagyobb árat fogja fizetni azért a botlásért, amit az Ádám és Éva számára jelentett. Még azzal is, hogy megadta nekünk a szabadságot, hogy bízzunk benne vagy bízzunk magunkban, Isten már tudta, hogy ezért a döntésért Ő fog a legtöbbet szenvedni. Valahogyan számára a teremtményeivel való közösség dicsősége felülmúl minden árat, amit meg kellett fizetnie azért, hogy megtapasztalhatta azt.

Azáltal, hogy mindvégig kitarzott, a bűn teljesen legyőzte Őt. Megtört az emberiség feletti bűbája, és többé senkit sem kell felemésztenie magának a bűnnek, sem Isten haragjának ellene. Az ellenszer nemcsak hogy hatott benne, hanem ezáltal az élet forrását is létrehozta a vérében. Bármely emberbe átömlésztve, aki e r r e vágyik, az Ő vére megtisztíthat minket a bűntől, és újra egyesíthet minket magával Istennel - beteljesítve azt az álmot, amelyet azóta dédelgetett, amikor először döntött úgy, hogy férfit és nőt teremt, és őket állítja teremtésének középpontjába.

Ő SZERET ENGEM!

EZ A KEHELY A TIÉD

"E pohár amaz új szövetség az én véremlében, mely ti értetek kiontatik." (Lukács 22:20).

Csak néhány órával azelőtt, hogy az utolsó vacsorát osztotta meg tanítványaival, Jézus arról a pohárról beszélt, amelyet nekünk fog nyújtani. Miután ivott a harag poharából, amelyet bűneink érdemeltek meg, és miután azt arra használta, hogy bűnös testben elítélje a bűnt, most egy másik poharat kínál nekünk. Ez a kehely az Ő megtisztított vérével van töltve, amely életet és kegyelmet áraszt.

Most meghív téged, hogy gyere és igyál az Ő poharából, mint az ellenszerből, amely megtisztíthatja nemcsak a múltad bűneit, hanem magát a bűnt is, amely a szívedben harcol és a vágyaid fogságában tart. Ő megtörte a rabságot, ha eljössz és iszol belőle.

Ellentétben az édeni bűnbeeséssel, amely mindannyiunkat és magát a Földet is a bűn fogságába taszította; ezt az ingyenesen adott ajándékot szabadon kell elfogadni. Isten vágya, hogy kapcsolatba lépjünk vele, még mindig a mi választásunkon alapul.

Bár szünni nem akaró szeretettel üldöz minket, és felajánlja, hogy igyunk az élet forrásából, mégsem akarja, hogy akaratunk ellenére bármelyikünk is jöjjön.

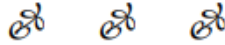
Ez a Te döntésed, egyszerűen és tisztán.

Az ajtó nyitva van, nekünk csak annyit kell tennünk, hogy bízunk benne annyira, hogy átsétáljunk rajta. Már megint ez a szó - bizalom! Amit Ádám és Éva nem tett meg a kertben, azt mi most megtehetjük a kereszt munkája által.

A bűn ellenszerének elviselése csak egy része volt. Valami más is történt azon a kereszten, ami örökre meg kellett, hogy változtassa az életünket.

Őbenne van megváltásunk az ő vére által, a bűnök bocsánatára, Isten kegyelmének gazdagsága szerint, amelyet minden bölcsességgel és megértéssel ránk bocsájtott.

-EFÉZUS 1:7-8

A Te személyes utazásodhoz

Isten haragja a bűnre vagy rád irányul? Egy dolog azt mondani, hogy Isten szereti a bűnöst és gyűlöli a bűnt, de néha úgy érezzük, hogy Isten ránk is ki van akadva. Bárhol is látod ezt a gondolkodásodban, kérd Istent, hogy segítsen megváltoztatni a gondolkodásodat, és úgy látni a dolgokat, ahogyan Ő látja. Azt akarja, hogy tudd, hogy minden, amit az életedben tett, azért van, hogy téged az Ő szeretetének teljességébe juttasson. Ahol ezt nem érted, ott kérd, hogy mutassa meg neked.

A legsötétebb pillanatban...bizalom

Csak annyira fogsz bízni Istenben, amennyire szereted Őt. És nem azért fogod szeretni, mert tanulmányoztad Őt; azért fogod szeretni, mert megérintetted Őt - válaszul az érintésére... Csak ha szereted, akkor fogod megtenni azt a végső ugrást a sötétségbe. "Atyám, a te kezeidbe ajánlom lelkemet."

BRENNAN MANNING AZ OROSLÁN ÉS BÁRÁNYBAN

Amikor az ellenség éket vert Éva és a Teremtője közé, megnyerte a pillanatot. Minden, amit annak eredményeként teszünk, hogy nem bízunk Istenben és a velünk kapcsolatos szándékaiban, magával ránt bennünket a a bűn egyre mélyülő rabsága. Ez éppúgy igaz önző vágyaink kielégítésére, mint arra, hogy megpróbáljuk őt megbékíteni.

Ez az a pont, ahol a kereszt megnyugtató szemlélete olyan rossz szolgálatot tesz nekünk. Azzal, hogy a keresztet egy "szabadulj a pokolból kártyának" tekintjük, nem pedig a kegyelmes Atyával való barátságra való meghívásnak, kiüresítjük a kereszt erejét. Azzal, hogy kihasználjuk

Ő SZERET ENGEM!

az emberek bizonytalanságát a túlvilággal kapcsolatban, rávehetjük őket, hogy menjenek előre, imádkozzanak egy megtérő imát, vagy bármi mást, amire megkérjük őket, hogy biztosítsák, hogy a mennybe jutnak.

De a problémánk csak akkor kezdődik. A legtöbben rögtön visszatérnek a korábbi életükhöz, abban a reményben, hogy eleget tettek ahhoz, hogy ne kelljen többé a pokol miatt aggódniuk. Néhányan Isten iránti őszinteségük kifejezéseként bekapcsolódnak egy vallásos csoportba vagy tevékenységbe, de hamarosan mindannyian rájönnek, hogy a kereszténység valósága nem felel meg az ígéretének. Még mindig túlságosan nagy bűn fogja őket nyomasztani, amelyet nem tudnak legyőzni, mert nem hagyták, hogy a gyökerével foglalkozzon.

Ahhoz, hogy a kereszt ereje jelentősen megváltoztassa az életünket, vissza kellene állítania az Édenben összetört bizalmat.

És ezt látványos módon meg is teszi.

ELHAGYOTT FIÚ?

Jézus talán legzavarbaejtőbb szavai a keresztről a teljes magány és kétségbeesés kiáltásában voltak: "Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engem?". A teológusok évszázadok óta küzdenek ezekkel a szavakkal, és próbálják tisztázni, mi történt abban a pillanatban az Atya és a Fiú között.

Lehet-e a Hűségés hűtlen a Fiához? Természetesen nem. Még akkor is, amikor Jézus azt mondta a tanítványainak, hogy mindannyian hagyják őt egyedül, Ő azt mondta, hogy nem lesz egyedül, mert az Atya vele van. Egy percig sem hiszem, hogy az Atya elhagyta volna a Fiút. De itt hatalmas különbség lehet aközött, amit Isten *tett*, és amit Jézus *érezélt*. Jézus kétségtelenül úgy érezte, hogy elhagyott, de ez nem jelenti azt, hogy el is hagyta.

Talán a 22. zsoltár adhat támpontot, mivel Jézus ugyanazokat a szavakat használta, amelyeket Dávid írt. Olvassuk el ezeket a részleteket ebből a zsoltárból, amint Dávid ingadozik az Isten szeretetében való biztonsága és az attól való félelme között, hogy elvesztette azt:

- "Istenem, Istenem, miért hagytál el engem? ...Pedig te trónolsz, mint a Szent."
- "Kiáltok nappal, de nem válaszolsz... Mégis, atyáink... bíztak benned, és te megszabadítottad őket."

A LEGSÖTÉTEBB PILLANATBAN . . . BIZALOM

- "De én féreg vagyok s nem férfiú; embereknek csúfja és a nép utalata... Mert te hoztál ki engem az anyám méhéből, [és] biztattál engem anyámnak emlőin....".
"Mint a víz, úgy kiöntettem; csontjaim mind széthullottak; szívem olyan lett, mint a viasz, megolvadt belső részeim között...(Mégis) nem rejtette el előle arcát, hanem meghallgatta segélykiáltását."

Dávid ékesszólóan írta le az érzelmek áradatát, amelyet a bűn vált ki belőlünk, amely ürességgel áraszt el bennünket, és elhagyatottnak érezzük magunkat. De azt is megerősíti, hogy Isten mégis ott van, és végül a mi gyötrelmünkön keresztül is utat tör magának.

Amikor Jézus bűnné lett értünk, belépett a bűn teljes szégyenébe, sötétségébe és rabságába. Valószínű, hogy abban a pillanatban a kereszten, amikor Isten haragja felemésztette a bűnt, amivé lett, még az Atyát sem láthatta, akivel az egész örökkévalóságon keresztül közösségben volt. A bűn elvakította, és úgy érezte, mintha Isten elhagyta volna. De ez a különbség a bűn érzékelése és Isten valósága között.

Mi is úgy érezzük, hogy Isten elhagyott minket a legsötétebb pillanatainkban. Ez nem azt jelenti, hogy elhagyott minket, csak azt, hogy nem látjuk Őt a sötétségen keresztül. Az átható igazság azonban az, hogy Isten mindig ott van, és soha nem fordítja el arcát azoktól, akik az övéi. Elképzelhetetlen azt hinni, hogy ezt tette Krisztussal.

Az, hogy Jézus elhagyatottnak érezte magát, csak azt mutatja, hogy milyen mélyen átélte a mi bűneinket. Teljesen beleélte magát, és egy pillanatra az örökkévalóságban a Fiú tudta, milyen érzés megtapasztalni az Atyátlanságot. Milyen fájdalmas lehetett ez, hiszen Ő minden pillanatban úgy élt, hogy az Atyját tartotta szem előtt. Talán még magát a kereszt célját is szem elől tévesztette, annyira teljesen sötét a bűn mélysége.

Bár láthatatlan volt, az Atya még mindig ugyanolyan mértékben volt ott, mint mindig is volt. De mivel maga is bűnné vált, nem tudta többé érezni Atyja jelenlétét. Az érzékelés a saját valóságává vált, ahogy Jézus osztozott abban az ürességben és magányban, amely talán magát a poklot is

meghatározza. Van itt egy sokkal mélyebb misszió, mint amit a Szentírás tisztáz, és vigyáznunk kell, hogy ne csináljunk belőle túl sokat. De úgy tűnik, hogy azáltal, hogy a bűn megengedte, hogy megérintse az Istenséget, szakadást okozott az isteni közösségben.

Ő SZERET ENGEM!

A mi bűneink árát az Ő vérével fizették meg. Mennyire megszakíthatta kiáltása Atyja szívét, aki azt gondolta, hogy inkább az elválasztás, mint a szeretet tárgya.

De a történet itt még nem ért véget.

A MÉLYSÉGBŐL

Nem sokkal az elhagyatottság kiáltása után a világtörténelem legnagyobb bizalomnyilvánítását nyújtotta.

"Atyám, a te kezébe adom lelkemet." Az

Atyának, akit nem láthatott.

Hogy beteljesítsek egy tervet, amely már régen elszállt a szemem elől. A teljes kétségbeesésben és magányban Jézus megtette azt, amire Ádám és Éva a legtisztább és legszebb kertben élve sem volt képes.

Bízott az Atyjában.

Egész lényét Atyja kezébe adta, és ezzel kilehelte az utolsó leheletét. A kereszt borzalma elérte a végét. A bűn elenyészett és a teste kimerült. De az Ő utolsó lélegzetvétele megerősítette a szíve felfoghatatlan bizalmát. Most már a halál korlátját a teljes bizalom és önátadás állapotában vitte át. A halál hatalmát is legyőzte.

Pál többször is megerősíti, hogy Isten keresztre feszített munkája a tagadhatatlan bizonyítéka annak, hogy szeretve vagyunk. Az, hogy Isten ilyen messzire ment, hogy megmentsen bennünket a saját útkeresésünkből, hogy örökre a barátja lehessünk, biztosítja Isten indítékát mindannyiunkkal kapcsolatban. "Nagyon ritkán hal meg valaki egy igaz emberért... de Isten ebben mutatja meg saját szeretetét irántunk: Krisztus meghalt értünk, amikor még bűnösök voltunk" (Róm 5,7-8).

Legyen szó akár a tyúkról, amelyik a csibéket fedezi a közeledő lángoktól, vagy az anyáról, amelyik belerohan egy méhrajba, hogy felkapja gyermekét, ha egyszer a szeretet ilyen mértékben megmutatkozik, hogyan lehet többé kételkedni benne? Azzal, hogy Isten közénk és a pusztulásunk közé állt, azt akarta, hogy tudjuk, hogy bármiben megbízhatunk benne. Amikor a kereszt valósága belénk ivódik, az ellenség ékje elmozdul.

Többé nem kell haboznunk, hogy bízunk ebben a hihetetlen Atyában és a velünk kapcsolatos szándékaiban, különösen akkor, amikor szem elől tévesztjük, hogy mit tesz Isten az életünkben, vagy megkérdőjelezzük látszólagos tétlenségét. Ahelyett, hogy kételkednénk benne, feltételezhetjük, hogy ő cselekszik,

A LEGSÖTÉTEBB PILLANATBAN . . . BIZALOM

valami nagyobbat, mint amit az elvárásaink megengednek, és továbbra is vele járunk, ahelyett, hogy elszakadnánk tőle.

A keresztt nem csak azt mutatja meg, hogy Isten hajlandó szeretni minket a végső személyes áron, hanem Jézus azt is példázta nekünk, hogyan élhetünk ebben a bizalomban - "...a te kezedbe adom lelkemet". Amikor nem értem, hogy mit csinál Isten; amikor éppen a legnagyobb mértékben elszúrtam; amikor magányos és üres vagyok, a válasz még mindig ugyanaz: "...a te kezeidbe bízom lelkemet".

JÉZUS HITE

A keresztt öröksége a bizalomban megélt élet. Megszabadít bennünket a bűn rabságából, amely miatt kevésbé érezzük magunkat szeretve, és arra készlet, hogy ezt kompenzáljuk, arra a bizonyosságra, hogy a világmindenség Istene szeret bennünket. Ez az a hit, amelynek megélésére hivatottak vagyunk, és ez még csak nem is a miénk.

Kevés bibliai változat fordítja a Galata 2:20-at pontosan úgy, ahogy az eredeti görög szövegben szerepel. Pál ezt írja: "Krisztussal együtt megfeszítettem, és többé nem én élek, hanem Krisztus él bennem. Az életet, amelyet a testben élek, az Isten Fiának hite által élem, aki szeretett engem, és önmagát adta értem."

A túlnyomó többség így fordítja: "...az életet, amelyet a testben élek, az Isten Fiába *vetett* hit által élem". Nem tudják elképzelni, hogy Pál mit érthetett azon, hogy a Jézus hite által él. Ezért úgy fordítják, hogy "az Isten Fiába *vetett* hit", mivel számos más szentírás is beszél arról, hogy mennyire fontos, hogy belé vessük hitünket. Pál azonban itt valami másról beszél. Az eredeti nyelvezetben nincs félreérthetőség a különbségtételre vonatkozóan, hogy hová irányulhat a hitünk, és kihez tartozik. Egyértelműen az utóbbiról van szó. Más szóval Pál azt mondja, hogy ő Jézus hitéből él, nem pedig abból, hogy a sajátját eléggé összeszedi.

Milyen nagyszerű bátorítás ez! Milyen gyakran érzed magad gyengének a hitben? Bármennyire is próbálsz hinni, a hit mégis elkerüli a figyelmedet. Hogyan tudod összeszedni azt, ami már hiányzik? Bár igazuk lehet, ritkán segít, ha azt mondják, hogy csak jobban kell bízunk Jézusban.

Ez persze igaz, de hogyan bízzak benne jobban, mint amennyire már bízom?

Ő SZERET ENGEM!

A válasz itt rejlik. Pál úgy látta, hogy az ő élete akkor ér véget, amikor Krisztusé a kereszten. Ezután már nem is a saját emberi hite szerint élt. Hagyta, hogy Jézus éljen benne. Hagyta, hogy Jézus Atyába vetett bizalma álljon az övé helyett.

A feleségem és én is ezt tettük. Utunk legsúlyosabb megpróbáltatásaiban is megtartottuk egymást a viharban; időnként olyan körülmények bénítottak meg ebennünket, amelyeket nem tudtunk elviselni. Néha könnyes arccal egyszerűen csak imádkoztunk: "Jézus, úgy döntöttünk, hogy hiszünk az Atya irántunk való szeretetében, mert Te hittél. Add meg nekünk a hitedet, hogy itt álljunk és bízunk Benned".

Bámulatos, hogy ez az egyszerű cselekedet hogyan hat bennünk. Olyan erőt szabadít fel, amely meghaladja a saját képességeinket vagy értelmünket. A szemünk egy kicsit tisztábban lát, a szívünk nagyobb kitartásra talál. A válaszok, amelyekről azt hittük, hogy szükségünk van rájuk, már nem tűnnek fontosnak. Egyedül az Ő jelenléte és célja bizonyul elegendőnek a viharban. Végül felismerjük, hogy az Ő keze valami nagyobbat tesz az életünkben, mint amit akkor reméltünk.

EGY BIZALOMBAN ÉLT ÉLET

János apostol azt mondta nekünk, hogy ez a titka annak, hogy ebben az országban éljünk. Azt mondta, azért írta az evangéliumát, hogy akik olvassák, "higgyék, hogy Jézus a Krisztus, az Isten Fia, és hogy a hit által életek legyen az ő nevében" (János 20:30- 31).

Ezt a verset azzal a közkeletű felfogással tettük olcsóbbá, hogy Jézus Krisztusban való hit a helyes tanítás megerősítése. Ha valaki mentálisan elfogadja, hogy Jézus a Krisztus, akkor megvan az élete. János nem erről beszélt. Az a szó, amit mi úgy fordítunk, hogy *hinni*, egyszerűen a hit igei alakja. Talán a *bizalom* szó hozná ki teljesebb jelentését.

János nem arra bátorította az embereket, hogy a helyes hitvallást vallják, hanem arra hívta őket, hogy tanulják meg azt, amit Isten a kertben kezdett el tanítani nekünk - hogyan bízunk benne teljesen. János azért választotta Jézus életéből az eseményeket, hogy minket is arra ösztönözzön,

bízunk abban, aki Ő, és hogy e bizalomban élve minden nap megtapasztaljuk Isten életét. Nem úgy lépünk be ebbe az országba, hogy bűnösök imáját mondjuk, hogy előre megyünk egy vallásos összejöveten, vagy hogy elmondunk egy ortodox hitvallást, hanem úgy, hogy megtanulunk bízni abban, aki Ő, és hogy ebben a bizalomban élünk

A LEGSÖTÉTEBB PILLANATBAN . . . BIZALOM

minden nap.

Azok, akik ezt teszik, felfedezik Isten életét, még itt, a megtört és bukott világban is. Amit Isten Krisztusban a kereszten véghezvitt, nemcsak legyőzte a bűneinket, hanem lehetővé teszi számunkra, hogy a bizalomra épülő életet építsünk. Ő abszolút és teljesen szeret téged, és szeretni fog életed minden napján ezen a bolygón és az eljövendő korban is.

Abban a pillanatban, amikor Jézus a kereszten megadta magát a halálnak, Isten áldozata a bűn és a halál felett biztosított volt. Ami három nappal később történt, csak megerősítette a már befejezett munkát. Isten feltámasztotta Őt a halálból, mert Ő már legyőzte azt az Atyjába vetett teljes szívvel való bizalmával, és így egy teljesen új emberfajta elsősülöttje lett.

Most már szeretett emberként élhetünk. Többé nem nyomaszt bennünket az, hogy Istent meg kell békítenünk, hanem szabadon élhetünk az Ő szeretetében, és mint látni fogjuk, ez teljesen átalakíthat mindent, ami a gondolkodásunkat és az életünket illeti.

Krisztussal együtt keresztre feszítettek, és már nem én élek, hanem Krisztus él bennem. Az életet, amelyet a testben élek, az Isten Fiának hite által élem, aki szeretett engem és önmagát adta értem.

-GALATIANS 2:20

A Te személyes utazásodhoz

Hol könnyű bíznod Istenben, és hol nehéz? Hogyan bátoríthat Jézus példája arra, hogy akkor bízz Istenben, amikor a legtávolabbinak tűnik tőled? Mivel az Ő hite szerint akarunk élni, kérd meg Jézust, hogy tanítson meg téged arra, hogyan növekedj a bizalomban, és hogyan rögzítsd reményedet benne úgy, hogy az mélyebb legyen, mint a körülményeid vagy érzéseid.

Egy szerelemben élt élet

*Mert Krisztus szeretete kényszerít bennünket,
mert meg vagyunk győződve arról, hogy egy halt
meg mindenkiért, és ezért mindenki meghalt.*

*És meghalt mindenkiért, hogy akik élnek, többé
ne önmagukért éljenek, hanem azért, aki értük
meghalt és feltámadt.*

-2 Korinthusbeliekhez 5:14-15

Próbálok pontokat szerezni valakinél, aki már nem tartja számon a pontokat

*Isten nem csalódott benned, mert eleve nem
voltak illúziói veled kapcsolatban.*

GERALD COATES NEM PUBLIKÁLT MEGJEGYZÉSEIBEN

Kedves barátom számára a szavak nagy fájdalommal jöttek. Számomra hihetetlen áttörést jelentettek az Istennel való kapcsolatomban. Az egymás mellé helyezés nem is lehetett volna furcsább.

Az elmúlt hónapokban végignézte, ahogy a felesége egyre távolabb kerül tőle, és azzal fenyegetőzött, hogy elhagyja. Mindent megtett, amit csak tudott, hogy bebizonyítsa neki a szerelmét, és hogy tudassa vele, hogy hajlandó lenne bármit megváltoztatni, hogy megmentse a kapcsolatukat.

De egyik sem vált be, sem az új autó, amit vett neki, sem a munkahelyváltás, amit kért, sem a kitarató könyörgő szavai. Aznap reggel elment. Rám nézett,

Ő SZERET ENGEM!

könnyes szemmel: "Wayne, rájöttem, hogy olyan valakinél próbáltam pontokat szerezni, aki már nem tartotta számon a pontokat".

Az ő helyzetében nem tudok ennél fájdalmasabb szavakat elképzelni. Megszakadt a szívem érte, és az ebéd hátralévő részét azzal töltöttük, hogy átgondoljuk a lehetőségeit, és kiderítsük, hogyan tudnám támogatni őt az előttünk álló nehéz napokban.

Szavai azonban valami sokkal mélyebbet érintettek, és egy egyszerű mondatba foglalták azt, amit az Atya az elmúlt hónapokban az életemben munkált. Ami számára tragikus hírt jelentett, az számomra újonnan megtalált szabadságot jelzett. Egész életemet a hitben azzal töltöttem, hogy azt tettem Istennel, amit ő tett a feleségével. Én is próbáltam pontokat szerezni valakinél, aki többé már nem számolta, bár nagyon más okokból.

A barátom felesége abbahagyta a számonkérést, mert már nem érdekelte a kapcsolatuk megmentése. Atyám soha nem tartotta számon a pontokat, mert semmi mást nem akart, csak a velem való kapcsolatot ápolni. Ezt nem úgy érte el, hogy eldobta a pontozólapomat, hanem úgy, hogy teljesen kitöltötte azt.

Erre gondolt Pál, amikor azt mondta, hogy Jézus azért halt meg a kereszten, "hogy a törvénynek igazsága beteljesüljön bennünk, kik nem test szerint járunk, hanem Szellem szerint." (Róma 8:4). Valaki számára, aki sok éven át úgy élt, hogy Istent isteni pontozóbírónak képzelte, ez a pillanat a megvilágosodás volt.

Isten már nem számol, és ez azt jelenti, hogy nekem sem kell!

NEM KEVÉSBÉ SZERETETT, HANEM TELJESEN SZERETETT

Ha Ádám és Éva bajai akkor kezdődtek, amikor szem elől tévesztették, hogy Isten milyen mélyen szereti őket, nem érthető-e, hogy a mi egész életünk megváltozik, amikor megismerjük az Ő irántunk való szeretetének mélységét? Atyánk pontosan ezt akarja, hogy a kereszt valósága kiváltsa bennünk.

Ebben az utolsó részben azt fogjuk megvizsgálni, hogy mit jelent az irántunk való szeretetének bizalmában élni minden nap. Felfedezzük majd, hogy ha ebben a valóságban élünk, akkor minden, ami az életünkkel és a hitünkkel kapcsolatos

PRÓBÁLOK PONTOKAT SZEREZNI

más értelmet nyer, és új motivációkat fog megragadni. Ahelyett, hogy ürügyet szolgáltatnánk arra, hogy a bűn áldozatává váljunk, az Ő szeretetében való biztonságunk valójában elpusztítja a bűn gyökerét, és megtanít minket arra, hogyan éljünk az Ő szabad népeként a földön.

De már az elején legyünk biztosak a folyamatban. Nem lehet a gyakorlati következményeket úgy megvalósítani, mint egy kísérletet arra, hogy biztonságban legyünk az Ő szeretetében. Ez fordítva van, összekeverjük az okot az eredménnyel. Ez csak a legalizmus egy másik formáját eredményezi, azt ne próbáljuk meg erőfeszítéssel kiérdemelni, amit Isten ajándékba adott.

A benne való növekedés szabadsága akkor jön el, amikor felismered, hogy az irántad érzett szeretetét nem befolyásolják a tetteid. Philip Yancey a *Milyen csodálatos a kegyelemben?* című könyvében olyan világosan fogalmazta meg, ahogyan azt nekünk is meg kell értenünk: "A kegyelem azt jelenti, hogy semmit sem tehetünk azért, hogy Isten jobban szeressen minket... és semmit sem tehetünk azért, hogy Isten kevésbé szeressen minket. Isten már most is annyira szeret minket, amennyire egy végtelen Isten csak szerethet."

Az egyetlen választásunk az, hogy szeretve *élünk-e* vagy sem, bízva abban, hogy az Ő szeme rajtunk van, és hogy ki tudja munkálni bennünk mindazt, amit akar. Ez az élet kihívása Isten országában. Ő mindent megtett, hogy megmutassa megcáfolhatatlan szeretetét; de nem kényszerít arra, hogy ott éljünk. Még mindig élhetünk kevésbé szeretve, a saját céljainkat követve, a saját erőforrásainkkal, és eközben nemcsak magunkat tehetjük tönkre, hanem másokat is megbántunk.

A választás a miénk; és ezt soha nem lehet egyszeri alkalommal, egy életre meghozni. Ezt a döntést minden nap meg kell hoznod, minden körülmény között, amelyben magadat találod. Bízol-e abban, hogy Ő még ebben is szeret téged, vagy a saját bölcsességedre és vágyaidra hagyatkozol?

NEM VALLÁS, HANEM KAPCSOLAT

Isten szeretete elől kétféleképpen lehet elbújni - lázadás és vallásosság. A lázadás, amelyet a tékozló fiú szemléltet, szembeszegül Isten szeretetével, és a büntudatot és a szégyent az érzéki vágyak kielégítésével próbálja elfedni. A vallás viszont sokkal finomabb. Jó cselekedetekkel és kötelezettségekkel igyekszik elfedni magát. Azonban, akárcsak a tékozló fiú idősebb testvére, még mindig megtagadja az Atya helyét az életünkben, és nem visz közelebb ahhoz, hogy megismerjük Őt olyannak, amilyen valójában. Egyszerűen a vallás az elfogadásra való törekvés...

Ő SZERET ENGEM!

a saját teljesítményünkön keresztül, legyen szó akár jó cselekedeteinkről, akár valamilyen rituális gyakorlatról. Ezek a dolgok egyenesen ránk helyezik a hangsúlyt, és arra, hogy mit tehetünk azért, hogy Isten elfogadjon minket, és ezek mind kudarcra vannak ítélve.

Pál apostol leveleinek nagy része azért íródott, mert már a legkorábbi hívők is úgy érezték, hogy a kapcsolatot a vallással cserélgetik. Ahelyett, hogy megtanultak volna az ő szeretetének biztonságában élni, visszatértek a hagyományokhoz, hitvallásokhoz, fegyelmekhez és törvényekhez, hogy megpróbálják azt maguk kiérdemelni. Újra és újra emlékeztette őket, hogy Isten szeretete messzebbre viszi őket, mint saját erőfeszítéseik és eredményeik valaha is eljutnának. De szavai akkor is gyakran süket fülekre találtak, ahogyan az azóta eltelt nemzedékek során is.

Miért szeretnek oly sokan Isten elfogadására törekedni, még azután is, hogy Ő olyan messzire ment, hogy bebizonyítsa, hogy ez már a miénk? Talán az emberek nagyobb biztonságban érzik magukat, ha ők irányíthatják a kapcsolatot. Talán attól félnek, hogy ha már nem kell kiérdemelniük az Ő elfogadását, akkor azon kapják magukat, hogy a kegyelmet ürügyként használják fel önző vágyaik követésére. Talán egyáltalán nem is akarnak vele kapcsolatot, csupán a segítségét a szükség idején, és az áhított "Szabadulj-meg-szabadságkártyát".

A vallás azt az illúziót nyújtja nekünk, hogy elnyerjük az elfogadást, de ez csak olcsó helyettesítője a Benne való élet valóságának. Isten vágya az, hogy életet megváltoztató kapcsolatba vonjon be minket. Tudta, hogy az "életváltoztatás" csak a kapcsolatból fakadhat. Így mutatta ki irántunk érzett szeretetét, mielőtt bármit is tettünk volna, hogy méltóvá tegyük magunkat rá. Ezzel azt akarta, hogy ne próbáljuk meg kiérdemelni, hanem csak éljünk ennek fényében.

Mit tennél ma, ha tudnád, hogy Isten feltétlenül szeret téged? Isten tudja, hogy az erre a kérdésre adott válasz messzebbre vezet téged az Ő életébe, mint a vallási törekvések valaha is képesek lennének. Az eredményes keresztény élet kulcsa nem az, hogy minden nap úgy ébredsz,

hogy megpróbálsz, hogy Isten szeressen, hanem az, hogy annak tudatában ébredsz, hogy már az Ő szeretettje vagy.

NEM EGY FORMULA, HANEM EGY BARÁTSÁG

Azzal, hogy megszabadított minket attól a szörnyű tehetől, hogy megpróbáljuk kiérdemelni a barátságát, Isten pontosan oda helyezte a hangsúlyt, ahová Ő akarta - a kapcsolatra, amelyet mindig is szeretett volna mindannyiunkkal. Azt akarja, hogy

PRÓBÁLOK PONTOKAT SZEREZNI

közelebbi barátunk legyen, mint bárki más, aki valaha is volt: osztozik velünk örömeinkben, fájdalmainkban, még kudarcainkban is, miközben megtanít bennünket, hogyan éljünk Benne.

Isten azt akarja, hogy naponta többet fedezzünk fel róla, és arról, hogyan akar velünk lenni. Ez egy intenzíven személyes folyamat. Bármennyire is próbáljuk szabványosítani ezt a kapcsolatot azzal, hogy egy ellenőrző listát kínálunk arra vonatkozóan, hogyan ápoljuk azt; mindig alulmaradunk. Egyetlen élő kapcsolat sem virágzik egy ellenőrzőlista segítségével, mert sokkal dinamikusabb, mint amit bármilyen lista elősegíthet. Isten elég személyes tud lenni ahhoz, hogy ezt a barátságot mindannyiunkkal kialakítsa, ha mi meghívjuk Őt erre.

Néhányan megkérdézték tőlem, hogy ez a fajta barátság nem veszélyezteti-e Isten tekintélyét, és nem csökkenti-e az iránta érzett tiszteletünket. Én nem találtam, hogy ez így lenne. Azok, akik Istent haverként kezelik, aki ugyanúgy gondolkodik és cselekszik, mint ők, mindig elgondolkodtatnak, hogy vajon tényleg az Élő Istent találták-e meg, vagy ez csak a saját elméjük illúziója? Isten az, aki Ő maga. Ő a Mindenható, Szent Isten, aki megteremtette az eget és a földet. Ő csodálatosabb, mint amit valaha is el tudunk képzelni. Csak azért közelíthetek hozzá bizalommal, mert Ő így akarta, de ez egy pillanatra sem csökkenti az én szememben azt, aki Ő.

Egyesek azzal érveltek, hogy ha egy földi uralkodóval nem lennénk ilyen lazák, miért tennénk ezt a Mindenható Istennel. Tudom, mire gondolnak. Ha lehetőségem lenne találkozni egy elnökkel vagy királlyal, akkor a legszebb ruhámba öltöznék, és megadnám neki azt az illemt, amit a rangja megkövetel. De abban a környezetben lehetetlen lenne a barátjává válni, nem igaz?

A király vagy az elnök mindenkivel ezt akarja? Nem hinném. Ki mehet oda az elnökhöz kényelmes ruhában, ugorhat az ölébe, nevetget és játszhat vele? Természetesen a gyermekei. Ezt ajánlotta fel nekünk Isten, nem az alattvalói, hanem a fia vagy lánya kapcsolatát, aki megismerheti őt olyannak, amilyen valójában, és ez nem ijeszti meg. Nem arra

akarta használni a nagyságát, hogy eltörpüljünk mellette, hanem arra, hogy egy hihetetlen Atyával való barátságba emeljen minket. Ez soha nem teheti Őt kevésbé félelmetesnek, csak még inkább azzá Aki.

Ő SZERET ENGEM! NEM ÉRTE, HANEM VELE EGYÜTT

Ahogy egyre biztosabb leszel abban, hogy az irántad érzett szeretete nem a teljesítményedhez kapcsolódik, úgy fogsz megszabadulni attól a szörnyű teheről, hogy valamit meg kell tenned Érte. Rá fogsz jönni, hogy a legnagyobb ötleteid és legszenvedélyesebb tetteid messze elmaradnak attól, amit Ő valójában rajtad keresztül akar tenni.

Régebben hajtott, hogy valami nagyszerűt tegyek Istenért. Számos lehetőségre jelentkeztem önkéntesnek, és keményen dolgoztam abban a reményben, hogy egy könyv, amit írok, egy gyülekezet, amit alapítok, vagy egy szervezet, amit segítek, nagy dolgokat fog elérni Istenért. Bár úgy gondolom, hogy Isten felhasználta félrevezetett buzgalmamat, de semmi, amit tettem, soha nem érte el a várakozásaim szintjét. Ehelyett úgy tűnt, hogy elvonják a figyelmemet Istentől, felemésztik az életemet, és stresszes vagy kimerült vagyok a törekvéstől. Többé már nem vagyok hajtva. Az elmúlt négy évben nem próbáltam semmi nagyszerűt tenni Istenért, és mégis láttam, ahogyan Ő olyan módon használja az életemet, ami mindig felülmúlta az elvárásaimat. Mi változott az Ő kezelméből?

Az a vágyam, hogy valami nagyszerűt tegyek Istenért, sokkal inkább engem szolgált, mint Őt. Túlságosan lefoglalt ahhoz, hogy élvezhessem Őt, és elzárkoztam a valódi szolgálati lehetőségektől, amelyeket Ő hozott az utamba nap mint nap.

Régen úgy kezdtem a napomat, hogy Isten elé terjesztettem a terveimet, és kértem az áldását rájuk. Milyen butaság! Miért akarnám egyáltalán, hogy Isten a napirendem szolgája legyen? Isten tervei a napomra messze meghaladják az enyémet. Most szinte hallom Őt, amikor felébredek: "Wayne, ma meg fogok érinteni néhány embert. Akarsz te is jönni?"

Elképesztő, hogy ez milyen gyengéd; de annál erőteljesebb, mert az. Nem kell elmennem. Isten munkáját nem fogja megghiúsítani a részvételem hiánya. Ő úgyis megérinti őket, de a világért sem hagynám ki. Olyan dolgokat tesz, amiket álomban sem álmodnék, és olyan módon használ engem, amit el sem tudnék képzelni. Az, hogy a programok irányítása helyett az emberek megérintésére összpontosít, forradalmasította

a szolgálatról alkotott nézetemet. Nem követel kevesebb szorgalmat a részemről, de ezt a szorgalmat sokkal gyümölcsözőbb erőfeszítésekre irányítja.

Ha még soha nem ismerted az örömét annak, hogy egyszerűen Isten elfogadásában élj...

PRÓBÁLOK PONTOKAT SZEREZNI

ahelyett, hogy ki akarnád érdemelni, akkor a legizgalmasabb napjaid Krisztusban előtted állnak. Azok az emberek, akik megtanulnak a világegyetem Istenével való őszinte szeretetkapcsolatból élni, nagyobb erőben, nagyobb örömben és több igazságban fognak élni, mint bárki, akit az ítéletétől való félelem motivál.

Mindez pedig Istentől van, aki minket magával megbékéltetett a Jézus Krisztus által, és aki nekünk adta a békéltetés szolgálatát; Minthogy az Isten volt az, aki Krisztusban megbékéltette magával a világot, nem tulajdonítván nekik az ő bűneiket, és reánk bízta a békéltetésnek igéjét.

-2 KORINTHUS 5:18-19

A Te személyes utazásodhoz

Tölts el néhány pillanatot azzal, hogy átgondolod, hol tartasz még az Istennel való kapcsolatodban. Kudarok? Imádságban töltött percek? A megtértek száma? Ha azon kapod magad, hogy ezeket a dolgokat csinálod, kérd Istent, hogy segítsen neked elfogadni azt, amit már neked adott. Hagyj fel mindennel, amivel ki akarod érdemelni a szeretetét, és tanul meg egyszerűen azért tenni, amit teszel, mert már megkaptad a szeretetét. Ez egészen másfajta gondolkodásmód, amit csak Isten Szent Szellemé tud előidézni benned.

Tehát a bűn nem fontos Isten számára?

"Soha ne csüggedjünk magunkon; nem akkor vagyunk a leggonoszabbak, amikor tudatában vagyunk a hibáinknak: épp ellenkezőleg, akkor kevésbé vagyunk azok. Fényesebb fényben látunk. És ne feledjük, vigasztalásul, hogy soha nem vesszük észre bűneinket, amíg el nem kezdi gyógyítani azokat."

FRANCOIS FENELON (1651-1715)

A lelkipásztor meghívott, hogy beszéljek a vének elvonulásán. "Tanítana nekünk a kegyelemről? A vezetőinknek nagy szükségük van rá!"

Péntek este elkezdtem lerakni az alapot Isten kegyelmének megértéséhez. Nem voltak lenyűgözve. Nem nevettek a történeteimen, és nem reagáltak a közeledésemre. Vagy gyanakodtak rám, vagy ellenségesek voltak az anyaggal szemben, nem tudtam megmondani, hogy melyik. Reggelre jobbat reméltem, de a hangulat egyáltalán nem változott.

Miután még néhány pillanatig sikertelenül próbáltam megnyerni

Ő SZERET ENGEM!

őket végül abba hagytam. "Hadd kérdezzek valamit - kezdtem. "Van egyáltalán értelme?"

A tekintetek kényelmetlenül körbejárták a szobát, de a legtöbb tekintet egy idősebb úrra szegeződött a sarokban. Egy pillanat múlva megszólalt. "Azt hallom, hogy azt mondja, hogy ezeknek a fiataloknak, akik a mi templomunkba jönnek, nem kell ugyanazokon a karikákon átugraniuk, amelyeken én egész életemben keresztül kényszerítettem magam".

Jó, megvan! Gondoltam. Bólintottam, amikor szünetet tartott. "Nos, mondok neked valamit." A hangulat egyre sötétebb lett.

"Ha azt hiszed, hogy hagyom, hogy ezt megússzák, akkor megőrültél!" Körbepillantottam a teremben, és egyetértő bólogatásokat láttam. Nyilvánvalóan én voltam kisebbségben.

"Akkor miért vagyok itt?" Mondtam a lelkészhez fordulva. "Mondtam már, hogy nem értjük a kegyelmet!"

És nem is értették. Az Istennel szembeni biztonságuk a szabályaikból és szertartásaikból fakadt, és ezeken keresztül a többi ember fölé magasodtak, és ezt nem a k a r t á k feladni. Isten szolgálatát tették istenükké, és elmulasztották megismerni az Élő Istent.

"DE" TEOLÓGIA

Megértettem a dilemmájukat, mert én is éltem ebben. Ki ne látott volna már olyan embert, aki Isten kegyelmét ürügyként használja fel arra, hogy büntudat nélkül hajszolja a saját céljait? Elfogadják Isten megbocsátását és a mennyei örökkévalóságot, de továbbra is ugyanabban a fogságban élnek, mint a körülöttük lévő világ. Mivel nem akarunk "olcsó kegyelmet" kiosztani olyan embereknek, akik nem akarják a dolgokat Isten módján csinálni, azon kapjuk magunkat, hogy egy elváráslistát állítunk össze, amely segít meghatározni, mit tesz egy igazi keresztény.

Mintha csak az első tizenöt percben tudnánk megtartani a kegyelem üzenetét, amikor valaki Isten országába születik. Utána elkezdjük terhelni őket a jó kereszténység kötelezettségeivel:

"Természetesen kegyelemből vagyunk megmentve, *de* ez nem jelenti azt, hogy csak ülünk és nem teszünk semmit. Isten szerető Atya, *de* ezt ne használjuk ki, mert ő egyúttal szigorú bíró is. Nem a cselekedeteink által üdvözülünk, *de* attól még olyan életet kell élnünk, amely tetszik neki." Ez utóbbi általában a következők valamilyen keverékéből áll.

TEHÁT A BŰN NEM FONTOS ISTEN SZÁMÁRA?

Bibliaalvasás, ima, templomba járás és igaz cselekedetek.

Ha elfogadjuk ezt a "de" teológiát, akkor pontosan ott kötünk ki, ahol elkezdtük: egy teljesítményalapú kapcsolatban vagyunk Istennel. Minden nap azzal az aggodalommal kell élnünk, hogy vajon eleget tettünk-e ahhoz, hogy jó keresztyének legyünk, és ugyanezzel a mércével kell megítélnünk a körülöttünk élőket is. Ez nemcsak az Isten megismerésének minden örömét elveszi, hanem a másokkal való kapcsolatainkból is minden bátorítást kiöl.

Amikor bármit is hozzáadunk Isten kereszthalálához, az üzenet eltorzul, és megfosztjuk az erejétől. Pál világossá tette, hogy egyedül a keresztség változtatta meg őt teljesen. "Soha ne dicsekedjem mással, mint a mi Urunk Jézus Krisztus keresztségével, amely által a világ megfeszítettett nekem, én pedig a világnak" (Gal 6:14).

A kegyelemnek nincs szüksége semmilyen kiegészítőre. Bár Pál figyelte azokat az embereket, akik újonnan szerzett szabadságukat a húsvér test ürügyeként használták, és figyelmeztette őket, hogy ne tegyék ezt, soha nem próbálta megváltoztatni őket azzal, hogy Isten kegyelméhez emberi erőfeszítést adjon hozzá. Tudta, hogy a megoldás máshol van.

Ez ugyanolyan paradox igazság, mint Jézus figyelmeztetése, hogy életünket úgy mentjük meg, hogy elveszítjük: az Ő kegyelmében élni a bűntől való megszabaduláshoz vezet; az Ő ítéletében élni még nagyobb bűnhöz vezet. Ez mindig is így volt, bár ez ellentmond az emberi logikának. Ez azért van, mert sokkal inkább hozzászoktunk ahhoz, hogy külső nyomásra alkalmazkodjunk, mint ahhoz, hogy belső jelenléte által átalakuljunk. Sokan, mivel még soha nem tapasztalták meg az utóbbit, kételkednek abban, hogy ez egyáltalán működik.

De így van. Ha egyszer megtapasztalod Isten örömét, hogy gyermeke vagy, és az ebből fakadó barátság örömét, azon fogod kapni magad, hogy elhagyod a saját vágyaidat, és átöleled az övét. Persze ez az öröm nem jelenti azt, hogy mindent, amit teszünk, megerősít. Egyszerűen csak tudja, hogy nélküle tehetetlenek vagyunk a bűnnel szemben, és hogy bármilyen akaraterőt is tudunk elővarázsolni, az csak néhány hónapig tart, aztán ismét elhalványul a rabságban.

Tehát Istent még mindig érdekli a bűn - mélységesen! A bűn elpusztítja azt, akit szeret. Meg akar változtatni téged azáltal, hogy megtanít arra, hogyan élj szeretve minden nap. Amikor megtanulod felismerni a hangját a füledben és a kezét az életedben, még inkább olyan akarsz majd lenni, mint Ő.

Ő SZERET ENGEM! A BŰN KÖVETKEZMÉNYEI

Végzetes hibát követünk el, amikor megpróbáljuk a Szentírást arra kényszeríteni, hogy megváltást kínáljon azoknak, akik csak a mennybe akarnak jutni, de nem akarnak kapcsolatot az Élő Istennel. Azzal, hogy megpróbálunk nekik valamilyen minimális viselkedési normát kínálni, amely lehetővé teszi számukra is az üdvösségre való jogosultságot, miközben továbbra is a saját céljaikat követik, eltorzítjuk az evangéliumot, leromboljuk annak erejét, és törvényeskedő játékokat találunk ki, hogy hamis biztonságérzetet adjunk nekik.

Valójában az Újszövetségnek nincs mondanivalója azoknak az embereknek, akik Isten üdvösségét akarják anélkül, hogy akarnák Őt. A Szentírás egy szemérmetlen meghívás arra, hogy a világegyetem leghihetlenebb Atyjának gyermekeként éljünk. Miközben ezt teszed, arra fogsz vágyakozni, hogy olyan legyél, mint Ő. Felfedezed majd, hogy Isten útja jobb, mint bármi, amit el tudsz képzelni, és le fogod tenni a napirendedet, hogy elfogadd az Ővét.

A kegyelem nem enyhíti a bűn minden következményét. Természetesen lehetővé teszi, hogy Isten megbocsásson nekünk, hogy a vele való kapcsolatunkat ne akadályozzák a hibáink, és semmissé teszi a bűn csúcspontját, a szellemi halált. De nem semmisíti meg a bűn időbeli következményeit.

Ha a haragomat a gyermekeimen vezetem le, a kegyelem nem állítja meg azt a kárt, amit ez okoz nekik, és azt sem, amit bennem rombol. Az erkölcstelen viselkedést tanúsító személy még mindig teherbe eshet, vagy halálos betegséget kaphat. Ha valakit a saját haszna érdekében kihasznál, az illető még mindig átéli a veszteséget vagy a fájdalmat, és egy gyilkos áldozata még mindig halott.

Így nézve a bűn a saját büntetése. Régebben vágyakozva tekintettem a bűnre, úgy tekintettem rá, mint egy tiltott élvezetre, amelyet Isten megtagadott tőlünk, hogy bizonyítsa őszinteségünket. Irigykedve tudtam nézni azokra, akik látszólag megúszták, mert én nem tudtam. De a bűn lealacsonyítja azt, akivé Isten valójában teremtett minket. Azzal, hogy a mi bölcsességünket és vágyainkat az Ő bölcsessége fölé helyezzük, eltorzítja azt, akik valójában vagyunk, és sértett emberek nyomát hagyja maga után.

Senki, aki megérti az Atya kegyelmét, nem fogja azt gondolni, hogy az megússza a bűnt. Inkább lehetővé teszi számunkra, hogy gyengeségeinket és hibáinkat Isten szeretetének teljes fényében lássuk. Arra bátorít, hogy hívjuk meg az Atyát szívünk legsötétebb zugaiba, és kérjük, hogy változtasson meg minket. Ezért vagyok gyanakvó azokkal szemben, akik azt hiszik, hogy a bűnbánat

TEHÁT A BŰN NEM FONTOS ISTEN SZÁMÁRA?

visszafordítja bűneik következményeit, és hogy az embereknek csak meg kell bocsátaniuk és felejteniük kell. Az igazi bűnbánat nem tagadja a fájdalmat, amit másoknak okoztunk, hanem felvállalja azt. A megbocsátás nem a bűnökért való megbocsátás, hanem ok arra, hogy őszintén vállaljuk hibáinkat, és igyekezzünk helyrehozni azt a kárt, amit bűneink másoknak okoztak.

KEGYELEM CÉLLAL

Azok, akik elferdítik a kegyelmet, azért teszik ezt, mert csak a mennybe vezető jegyet látják benne. Ha Jézus azért halt meg a kereszten, hogy megmentsen minket a pokoltól, akkor hogyan vesszük rá az embereket, hogy keresztény életet éljenek?

Az ilyen gondolkodás nem látja a lényegét. Isten nem csak azért nyújtotta ki kegyelmét nekünk, hogy megbocsássa bűneinket és beengedjen minket a mennybe. Ezek másodlagos előnyök, nem pedig az elsődleges cél. A kegyelem célja az, hogy minden nap bebocsátást nyerjünk az Ő jelenletébe. A kegyelem alkalmassá tesz bennünket arra a kapcsolatra, amelyet érdemünkkel soha nem érdemelhetnénk ki.

Ez a kegyelem nem hagyja, hogy megússzuk a bűnt, sőt "megtanít minket arra, hogyan mondjunk nemet az istentelenségre és a világi szokásokra...". (Titusz 2:12).

Isten tudja, hogy ahogy növekszünk a Vele való barátságban, és megtanuljuk, hogyan bízunk abban, hogy Ő teljesen szeret minket, a bűn gyökere elpusztul. A kegyelem nem csökkenti Isten szentségünk iránti vágyát, hanem tisztázza a folyamatot. Az igazságosság nem hoz létre kapcsolatot. A kapcsolat hozza létre az igazságosságot.

Ezért vetette meg Pál az emberi erőfeszítésből származó igazságosságot. Életének nagy részében ezt kóstolgatta. Tudta, hogy ez csupán a külső teljesítmény illúziója, amely állandóan csalódást okoz az őt követőknek. Ahogy Ádám és Éva döntése, hogy a Teremtőjük helyett önmagukban bíznak, ez is teljes kudarchoz vezet.

De amikor Isten kinyilatkoztatta kegyelmét Pálnak, és felfedezte a szeretetet, amelyet az Atya szemében látott iránta, még az általa elkövetett szörnyűségek után is, Pál megváltozott. A tudat, hogy megérdemelte a halált, és mégis megkímélte, azt jelentette, hogy az élete többé nem az övé volt. Az igazi kincs abban rejlik, hogy megismerjük Istent az Ő teljességében és Fiát, akit feltámasztott a halálból.

A kereszt ereje örök barátságot nyitott,

Ő SZERET ENGEM!

közte és az Atya között. Ahogy megtanult bízni ebben a szeretetben, Pál látta, hogy megváltozik az élete. A test étvágya csökkent, és azon kapta magát, hogy olyan módon cselekszik, ami annyira meglepte őt, hogy nem merete magára vállalni.

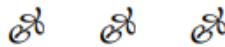
Úgy hivatkozott erre, mint az Istenben való bizalomból fakadó igazságosságra, és tudta, hogy ez pontosan az ellentéte annak az igazságosságnak, amelyet a cselekedetek hoztak létre benne. Miután megízlelte azt az életmódot, amelyet a bizalom eredményezett, soha többé nem akart visszatérni a régi életmódjához.

A bizalom által létrehozott átalakulásban élni az igazi. Amikor meglátod magadat, amint egy kedves szót szólsz ott, ahol korábban harag tört volna felszínre, vagy azon kapod magad, hogy nem érdekel valami, ami korábban örületbe kergetett a vágytól, vagy feláldozol valamit, ami számodra kedves, aligha gondolkodsz rajta, akkor tudni fogod, hogy Pál mire gondolt.

Ez az igazságosság olyan, amelyet csak Isten tud előállítani. Kóstold meg egyszer, és soha többé nem leszel elégedett kevesebbel.

*"...hogya a Krisztust megnyerjem,
És találtsam Ő benne, mint akinek nincsen saját igazságom
a törvényből, hanem van igazságom a Krisztusban való hit
által, Istentől való igazságom a hit alapján:*

-FILIPPI 3:8-9

A Te személyes utazásodhoz

A kegyelemről alkotott hamis elképzelés csökkentette az igazságosság iránti szenvedélyedet, vagy éhesebbé tett az Istenben való bizalomból fakadó igazságosságra? Ha az előbbi, akkor kérd Istent, hogy vonjon közelebb hozzá, hogy az iránta érzett szeretetből vágyakozás szülessen arra, hogy olyan legyél, mint Ő. Keress olyan módokat is, amelyekkel az igazságosságot a kapcsolat elé helyezed, azt gondolva, hogy a teljesítményed elfogadhatóbbá tesz téged

Isten számára. Kérd meg, hogy tanítson meg arra, mit jelent most, az életed sürgető részleteiben bízni Benne.

Egy életen át tanulni a bizalmat

"Amint Istent Atyaként ismerjük meg, a világban a biztonság, a jólét és a bizonyosság elérésének minden módszere haszontalan rabszolgaságként lepleződik le. Ha valaki Istent úgy ismeri, mint Atyám, akkor mindentől biztonságban van."

DAVID BOAN ÉS JOHN YATES
EGY KIADATLAN KÉZIRATBAN

A szerelő a kocsim fűtésének javítását jóval több mint 300 dollárra becsülte. Képzelheted, mennyire megdöbbentem, amikor elmentem érte, és azt mondta: "Ez 18,75 dollár lesz".

Bizonytalanul néztem rá, hogy mit hallottam, és ő csak visszamosolygott. Meglepetten ismételt meg az árát.

"Mi történt?" "Nem az történt, amire gondoltunk.

Találtunk egy laza csatlakozót és meghúztuk.

Mivel a szerelés nem az erősségem, és túl sok *60 Minutes* riportot láttam gátlástalan szerelőkről, elvártam, mindannyiuktól,

Ő SZERET ENGEM!

hogyan becsapjanak engem. Túl sokszor vittem be az autómat egy 30 dolláros olajcserére, és 200 dolláros javítással jöttem ki, amiről nem voltam biztos, hogy tényleg szükségem volt rá. Ez fordítva még soha nem működött.

Ez volt az első látogatásom annál a szerelőnél, de biztosan nem az utolsó. Azzal, hogy bizonyította tisztességességét, amikor könnyen kihasználható voltna, elnyerte a bizalmamat. Meggyőződéssel mentem el, hogy végre egy becsületes szerelőt találtam, és amíg abban a közösségben éltünk, ő volt az egyetlen szerelő, akinek megengedtem, hogy hozzányúljon az autómhoz.

Egy egyszerű tisztességes cselekedet biztosította a bizalmamat a munkájában, és soha nem okozott csalódást.

Isten ugyanígy akarta biztosítani a bizalmunkat, de sokkal nagyobb léptékben. Azzal, hogy magára vette a bűnünket, és saját élete árán elpusztította azt, megmutatta nekünk, hogy milyen messzire képes elmenni értünk a szeretete. Ez a cselekedet olyan állandó bizalomforrást biztosít számunkra, mint amilyen Ő maga. Soha többé nem kételkedhetünk a velünk kapcsolatos szándékaiban, bármi történjék is.

BÍZNI VAGY NEM BÍZNI?

A bizalom leckéinek többsége hihetetlenül fájdalmas volt. Hát nem mindannyian csalódtunk már olyan emberekben, akikről azt hittük, hogy tisztességesen vagy együttérzően bánnak velünk? Talán megtapasztaltátok már, hogy olyan emberek árultak el, akiket közeli barátoknak tartottatok, egyszerűen azért, mert már nem szolgáltatók ki az igényeiket vagy vágyaikat.

Az élet során megtanuljuk, hogy óvatosan nézzünk az emberekre, mert tudjuk, hogy milyen kevés megbízható ember van valójában. Ez talán fásultan hangzik, de Jézus is így élt. Nem bízta magát senkire, mert tudta, mi lakozik az emberekben (János 2:24). Így persze a másokban való bízási kísérleteink gyakran meghiúsulnak, de ez azért van, mert Isten soha nem akarta, hogy másokban bízunk. Azt akarta, hogy szeressünk másokat, de egyedül Benne bízunk. De a Benne való bizalom megtanulása is lehet küzdelem. Lelki utamon gyakran kiábrándultam az Istenben való

bizalomból. Olyan könnyűnek tűnik, amikor minden körülményünk kellemes, de amikor fájdalmas és kétségbeejtő körülmények zúdulnak ránk, néha úgy tűnik, hogy figyelmen kívül hagyja legbuzgóbb imáinkat. Ki ne bízott volna már Istenben, hogy megtesz valamit, aztán látta, hogy látszólag kudarcot vall.

Segítenek nekünk ezek a pillanatok abban, hogy megtanuljunk bízni?

EGY ÉLETEN ÁT TANULNI A BIZALMAT

Érdekes módon igen! Régebben azt hittem, hogy az Istennel való illúzióvesztés bűn, de azóta megtanultam, hogy ez a folyamat értékes része. Ha kiábrándult vagyok Istenből, az azt jelenti, hogy illúzióim voltak vele kapcsolatban. A tény az, hogy Ő soha nem hagyta abba, hogy teljesen szeressen engem, annak ellenére, hogy ez hogyan tűnt. Nem azt tette, amit vártam tőle, nem azért, mert kevésbé szeretett volna, mint ahogy én féltem, hanem mert az ő módszere meghaladja az enyémet. "Mérhetetlenül többet, mint amit kérünk vagy elképzelünk" - így fogalmazott Pál (Ef 3:20).

Visszatekintve azt gondoltam, hogy bízhatok Istenben, hogy megkönnyíti az életemet, biztosítja, amit akarok, és távol tart minden fájdalmas élménytől. Egyáltalán nem ez volt Isten terve velem. Ő az Ő dicsőségét akarta beleformálni az életembe; olyan emberré akart tenni, aki az Ő képmását hordozza egy bukott világban. Ezért ritkán kezelte úgy a körülményeket, ahogyan én akartam, és azáltal, hogy nem fogadtam el azt a módot, ahogyan Ő szeretett engem, ez aláásta a bizalmamat. Amíg a belé vetett bizalmunk a körülményeken (és azok félreértelmezésén) alapul, addig az olyan gyakran fog változni, mint a szél.

A kereszten keresztül Isten olyan utat biztosított számunkra, hogy bízunk Benne, amely meghaladja saját preferenciáinkat és értelmünket, egy olyan utat, amely képes átvezetni minket a legsötétebb körülményeken is, nem kételkedve az Ő szeretetében, hanem megpihelve Benne.

ISTEN NYELVÉNEK TANULÁSA

Egy évvel ezelőtt egy hónapig jártam Franciaországot, amikor egy előadókörúton voltam. Gyakran olyan otthonokban szálltam meg, ahol senki sem tudott angolul. Frusztrálónak találtam, hogy ilyen közel éltem Isten néhány kincséhez anélkül, hogy hallottam volna a történeteiket.

Én is éreztem már ilyet az Istennel való utazásom során. Gyakran fogalmam sincs, mit akar mondani nekem, vagy mit akar tenni az életemben. Jobban eligazodom az emberi erőfeszítés és aggodalom nyelvén, mint a bizalom nyelvén. De ez az egyik kincs, amit nem fogok kihagyni, bármennyire is nehéz megtanulnom.

Az Atya irántad való szeretetében való bizalom egyszerűen azt jelenti, hogy minden nap, minden körülmények között biztos lehetsz abban, hogy Isten tudja, ki vagy, mélyebben törődik veled, mint te magad, és képes a dicsőségét munkálni benned.

Ő SZERET ENGEM!

Ha bízol benne, azon fogod magad találni, hogy együttműködsz a benned és körülötted folyó munkájával. A bizalom nem azt jelenti, hogy az életen keresztül gördülünk, feltételezve, hogy bármi is történik, annak Istennek kell lennie. Inkább egy aktív partnerség, amely a vele való kapcsolatodból fakad. Enélkül az, amit sokan bizalomnak neveznek, egyszerűen a fatalizmus vagy az önelégültség keresztény változata.

Amikor a bizalomról beszélek, mindig felmerül a kérdés: "Ez azt jelenti, hogy én nem csinállok semmit, és Isten majd mindent megcsinál?" Annyira belénk nevelték a saját erőfeszítéseinkben való bizalmat, hogy ezen túl nem látunk semmit. A bizalom mellé egyenlőségjelet teszünk a semmittevéssel, mert tudjuk, hogy a legtöbb cselekedetünket az vezérli, hogy szerintünk egyáltalán nem tesz semmit.

Az Istenben való bizalom nem vezet letargiához, és nem ad ürügyet a lustaságra. Azok, akik megtanulnak bízni Istenben, felfedezik, hogyan vehetnek részt aktívan vele együtt az általa végzett munkában. Bár Pál óva intett minket attól, hogy saját erőfeszítéseinkben bízunk, megmutatta, hogy a vele való együttműködés sokba kerülhet. "Ezért fáradozom, küzdve minden erejével, amely oly hatalmasan munkálkodik bennem" (Kol 1:29).

A különbség szembetűnő. Sok éven át azt hittem, hogy tudom, mit akar Isten az étellel, és szenvedélyesen követtem azt. Mások is bátorítottak, mert azt hitték, hogy Isten is ezt akarja.

Ennek a napirendnek a nagy részét azonban a saját bizonytalanságom és a siker iránti igényem motiválta. Bárhogyan is öltöztettem ezt fel azzal, hogy Isten ígéretének neveztem, vagy azt gondoltam, hogy a sikerem Isten országának javára válik, nem segített abban, hogy ne a saját napirendemet kövessem.

Ha egyedül próbáltam megvalósítani, az frusztrációhoz és kiégéshez vezetett. Ahogy egyre jobban bízom benne, és egyre világosabban látom, hogy mit akar elérni az életemben és az életemen keresztül, még inkább hajlandónak érzem magam arra, hogy még többet tegyek azért, amit kér tőlem. Amikor az Ő napirendjén vagyok, Pálhoz hasonlóan azt tapasztalom, hogy ez mélyebb tartalékot csapol meg, mint a pusztai emberi erőfeszítés. Lehetővé teszi számomra, hogy az Ő erejéből merítsek, amely nem éget ki bennünket. Amikor Jézus arra kérte az embereket, hogy "térjenek meg és higgyenek" az evangéliumban, nem azt kérte tőlük, hogy sajnálják bűneiket és fogadjanak el egy ortodox teológiát. Azt kérte tőlük, hogy mondjanak le a saját napirendjükről, és fogadják el az Ővét. Ez a meghívás az országába. Nem az a kérdés, hogy a mennybe vagy a pokolba akarunk-e jutni, hanem az, hogy

EGY ÉLETEN ÁT TANULNI A BIZALMAT

akarunk-e bízni Istenben, vagy továbbra is magunkban bízunk?

Ehhez megtanít minket arra, hogyan ismerjük fel a velünk való jelenlétét. Megtanít minket arra, hogyan értsük meg a szívét, és hogyan kövessük magabiztosan az akaratát. De az ehhez szükséges tananyag nem ott van, ahol először várnánk.

ÉLET A KÖTÉL VÉGÉN

Úgy tűnt, Jézus mindent fordítva gondol. "Áldott vagy, amikor a végére érsz. Ha kevesebb van belőled, több van Istenből és az Ő uralmából." Így fordítja Eugene Peterson az első boldogságmondást a *The Message-ben*, és szerintem a lényegre tapint.

Soha nem hallottam még senkit, aki felállt volna a bizonyágtétel ideje alatt, és azt mondta volna: "Tudom, hogy ma igazán áldott vagyok, mert kifogytam a lehetőségekből. Mindent elvesztettem, és a kötél végén vagyok, és már nincs mibe kapaszkodnom". Az ilyen embereket nem tartjuk áldottnak. Azt gondoljuk róluk, hogy rászorulók. Mi akkor tartjuk magunkat áldottnak, ha minden szükségletünk kielégített, és nincsenek sötét felhők a horizonton. De tévedünk.

Minden újszövetségi író Jézus szavait idézi. Mindannyian azt mondják nekünk, hogy örülhetünk a legnehezebb pillanatainkban is, mert Jézus olyan dolgokat fog megoldani azokban az időszakokban, amelyekhez mi soha nem engednénk, hogy hozzányúljon, amikor minden rendben van. Nem azt mondta, hogy a rossz idők miatt örülünk, hanem azért, mert Ő a fájdalomunkat az Ő dicsőségére fogja átváltoztatni.

Az igazság az, hogy a bizalom csak a szélsőséges pillanatokban növekszik. Ha magunk is megtehetjük, akkor megtesszük! Ha biztosak vagyunk benne, hogy meg tudjuk oldani a dolgokat, nem hallgatunk rá. Ha van elég pénzünk, időnk, energiánk, tehetségünk, vagy ismerünk másokat, akiknek van, akkor azt próbáljuk ki először.

Ha a kötél végére visz minket, akkor valójában önmagunk végére visz minket. Ezért nevez minket áldottnak azokban a pillanatokban. Miközben nagyra értékelem a pihenés és felfrissülés évszakait, amelyeket Ő hoz az életembe, rájövök, hogy csak saját elégtelenségemmel és saját vágyaim ostobaságával szembesülve tapasztalhatom meg igazán Isten országának dicsőségét. Nem jutunk el könnyen ezekbe a pillanatokba, de amikor végre feladjuk, hogy megpróbáljuk megmenteni magunkat, ott megízleljük az Ő mérhetetlen dicsőségét. Ezen az úton észre fogod venni, hogy minden jó, amit Ő a legnehezebb pillanatokban hozott a szívedbe.

Ő SZERET ENGEM!

Egy pillanatig sem hiszem, hogy Isten megrendezi ezeket az időket, mert a bukott világban való élet következményei bőséges lehetőségeket kínálnak. Ami engem lenyűgöz, az az, ahogyan a legbántóbb pillanatokat is felhasználja a céljaira. Még azt is látni fogod, hogy azt is arra használja, amit mások rossznak szánnak, hogy megtisztítsa a szívedet, és megtanítsa arra, hogy még jobban függj tőle.

Ennek az útnak a tananyagának nagy része éppen azokban a körülményekben rejlik, amelyek megváltoztatásáért könyörögsz Istennek. Ez az utazás egyszerre fájdalmasabb, mint azt el tudnád képzelni, és ugyanakkor tele van több csodával, mint amit el tudnál fogadni. Ne gondoljátok, hogy ez egy széles út, mert nem az. Azt fogod tapasztalni, hogy még a legkedvesebb barátaid Krisztusban sem értik meg az utad legnehezebb helyeit. De bízzatok Benne, hogy átvezet benneteket rajtuk, és Ő át fog vezetni. Ezáltal egy kicsit hasonlóbbá fog tenni benneteket Hozzá.

Nem tudom, hogy a kötél végén valaha is kényelmesen fogjuk-e érezni magunkat, de legalább nem kell rettegnünk tőle, vagy azt hinnünk, hogy elvetett minket.

TÚL A KUDARCOKON

Egy barátom nemrégiben elvesztette a munkáját, és aktívan keres egy másikat. Egyik reggel azt mondta nekem, hogy egy remek állás éppen most került ki a kezei közül, és egy nála sokkal kevésbé képzett ember kapta meg.

Ismerve barátom vágyát, hogy Isten életében éljen, megkérdeztem tőle, hogy szerinte bármi is megakadályozhatta volna abban, hogy megkapja ezt a munkát, ha Isten ezt akarná neki. "Hát, valahogyan elszúrta" - válaszolta.

"Szóval azt mondod, hogy Isten nem nagyobb a hibáidnál?" Ez egy tévhit, aminek túl sokan engedünk. Ha az Istenben való bizalom szabadsága azon múlik, hogy képesek vagyunk-e mindent jól csinálni, akkor tényleg visszatérünk ahhoz, hogy önmagunkban bízunk, nem igaz? Ha Isten nem nagyobb, mint az én tétova próbálkozásaim, hogy megtanuljak járni vele, akár már most feladhatom.

De Ő az! Ezt a leckét tanította meg Péternek azon az éjszakán, amikor hagyta, hogy szembenézzen élete legnagyobb kudarcával. Megmondta neki, hogy ez meg fog történni, de Péter biztos volt benne, hogy elég erős ahhoz, hogy elviseljen a Jézussal való kapcsolatát fenyegető bármilyen veszélyt.

Nem szeretnéd, ha Jézus egyszerűen hazaküldte volna Pétert, mondván neki.

EGY ÉLETEN ÁT TANULNI A BIZALMAT

zárd be az ajtókat, bújj be a takaró alá és várj a vasárnap reggelre? Jézus meg sem próbálta megakadályozni Pétert abban, hogy kövesse őt Kajafás házába, ahol elárulta a barátját.

Ami még ennél is csodálatosabb, hogy mielőtt Péter még elrontotta volna, Jézus már átímádkozta őt ezen. "Én pedig imádkoztam érted, hogy a te hited el ne fogyatkozzék. És amikor megtérsz, erősítsd testvéreidet" (Lukács 22:32). Kérlek, értsd meg, hogy Jézus mit tett itt. Már azelőtt számolt Péter kudarcával, hogy ő megtette volna. Tudta, amit Péter nem tudott. Megspórolhatta volna neki a gyötrelmeket, de azt akarta, hogy Péter a saját végére érjen, és megtanulja, hogy nem bízhat a saját képességében, hogy követni tudja Jézust.

Gyanítom, hogy ez volt a legfájdalmasabb, de legörömtelibb lecke, amit Péter valaha is megtanult. Ahol Péterből kevesebb volt, ott több volt Istenből és az Ő uralmából. Egy pillanatig se gondoljátok, hogy az Atya szeretetében való élet megtanulásának csúszásai és botlásai kizárnak titeket az Ő asztalától. Isten képes munkálkodni benned és általad, annak ellenére, hogy mi hiányzik belőled.

Tudja, hogy a mindennapi élet realitásai közepette megtanulni az Ő szeretetének bizalmában élni a legnehezebb dolog, amit valaha is megtanulsz.

EGY ÉLETRE SZÓLÓ UTAZÁS

Az egyik barátomat a perfekcionizmus béklyózta meg. Valahányszor a kegyelemről beszéltünk, hinni akart benne, de mindig annyira tisztában volt a hiányosságaival, hogy nem tudta rávenni magát, hogy bízson Istenben, amíg nem teljesít jobban.

De egy nap Isten felhasználta egy hobbiját, hogy megtanítsa őt a kegyelemre. Szeret fával dolgozni és díszeket készíteni az otthonába. A világosság akkor derült fel számára, amikor észrevette, hogy ő és a felesége mennyire másképp látják a hobbiját. Az asszony imádja az elkészült terméket, és örömmel állítja ki otthonukban. Ő azonban sokkal jobban élvezi az elkészítés folyamatát. Imád egy nyers fadarabot fogni és megformálni. Amint elkészül, máris azon van, hogy mit szeretne

legközelebb csinálni. "Végre rájöttem, hogy Isten nem csak a terméket akarja, hanem valójában élvezi a folyamatot".

Igaza van. Isten élvezi, hogy a bűn félelmetes rabszolgáit

Ő SZERET ENGEM!

megtanítsa, hogyan éljenek szeretett fiakként és lányokként. Ő tudja, hogyan kell lehámozni az önzés és a szégyen rétegeit, hogy megformálja bennünk az Ő képmását.

Ezért nevezi a Zsidókhoz írt levél írója Jézust hitünk szerzőjének és befejezőjének. Ő indította el a kereszten, és fáradtságos gondossággal addig faragja, formálja és csiszolja, amíg mi nem leszünk azzá a kincssé, amelyet az idők kezdetén a szívében eltervezett.

Ezt a folyamatot az elejétől a végéig ő irányítja, és ez egy olyan utazás, amely egy életre szól. Nem tudod megtenni, de dönthetsz úgy, hogy bízol benne, és végignézheted azt a hihetetlen folyamatot, amellyel megteremti benned a dicsőségét.

Ha Isten értünk van, ki lehet ellenünk? Aki a saját Fiát sem kímélte, hanem mindnyájunkért odaadta, hogyan ne adna vele együtt kegyesen mindent?

-RÓMA 8:31-32

A Te személyes utazásodhoz

Hol feszülsz a végsőig? Hol leplezi le Isten a saját erőfeszítéseit és a legjobb bölcsességed ostobaságát? Add fel azt a gondolatot, hogy a kudarcaid juttattak el téged ebbe a pillanatba, mert ez Isten hihetetlen munkája, amely arra hív, hogy jobban bízz Benne, mint ahogyan eddig tetted. Kérd Istent, hogy tanítson meg arra, hogyan mondj le az önállóságról, és tanulj meg bízni Benne. Aztán tedd meg, amire Isten szeretetében való bizalom vezet, és tanulj meg nem tudomást venni aggodalmaid és félelmeid tombolásáról.

Szégyentelenül szabad

*"(Amikor) teljesen függővé válsz Krisztus életétől... (soha nem fogsz) végre annyira megszabadulsz attól az önbizalom hiánytól, amely az egyik pillanatban arrogáns nagyszájú hencegővé, a másokban pedig saját önzésed áldozatává tett - és így vagy úgy, de mindig rabszolgaságban tartott...
a mások véleményétől való félelem miatt."*

IAN THOMAS ÖRNAGY A *THE Saving LIFE of CHRIST* CÍMŰ KÖNYVBEN

Sokféle álruhát tud olyan jól felvenni, hogy nem mindig könnyű felismerni.

Segít neked dicsekedni az elért eredményeiddel és kifogásokat találni a hibáidra.

Isten egyszerű ajándékát a felsőbbrendűség érzésévé tudja változtatni; majd a baj első jelére a kisebbrendűség mélységeibe taszít.

Mások bókjain keresztül rabul ejthet téged,

Ő SZERET ENGEM!

és a legőszintébb kritikával is elutasítottnak érezheted magad.

Rávehet arra, hogy veszettül hajszold a siker illúzióját, amely soha nem elégít ki, és teljesen megbéníthat a kudarcától való félelemmel.

Hagyja, hogy olyan jó dolgokért is elismerést kapj, amelyeket nem érdemelsz meg, és másokat hibáztatsz a nehéz időszakokért.

Az egyik percben önelégült felfuvalkodottsággal tud elragadtatni, a másokban pedig büntudat és önutálat árasztja el az embert.

A szégyen az emberiség bűnben való fogságának szerencsétlen öröksége. Úgy születél, hogy a füledbe suttogott. Amíg az Atya szeretetében nem találsz meg tőle a szabadságot, addig, mint egy terjedő rák, beleveti csápjait mindenbe, amit gondolsz vagy teszel.

Milyen szörnyű teher, hogy minden tettünkkel és minden rólunk szóló szóval mérjük értékünket. Amíg hallgatsz rá, addig felemészti az energiádat, és eltorzított szemlélettel hagyja Isten munkáját benned és a körülötted lévőkben. Attól a naptól kezdve, hogy Ádám befedte magukat azokkal a viszkető fügefalevelekkel, akkor vagyunk a legrosszabb helyzetben, amikor az ő tanácsait követjük, vagy amikor megpróbáljuk elrejteni a jelenlétét.

De amikor Isten csodálatos szeretetében találsz meg a biztonságot, a hangja lelepleződik. Többé nem kell játszani a játékaival, hogy azon aggódsz, mit gondolnak mások. Akkor tudod majd igazán, mit jelent Isten gyermekeként élni a földön.

TOUCHDOWN JÉZUSÉRT

Egy profi futballcsapat magasan jegyzett szélső hátvédje, aki egy profi ligában játszott, és média túlادagolásában szenvedett. Miután szabadügynökként eladta tehetségét, az ezt követő teljesítménye kiábrándító volt. Az emberek azt mondták, hogy túlázott és túlértékelt. Aznap este kétszer is megverték touchdownokért, és tudta, hogy a média nagy port fog kavarni a gyenge teljesítménye körül. De néhány perccel a hosszabbítás után elkaptott egy passzt, és a győztes touchdownért futott vissza.

Amikor ahétfő esti adás lement, mikrofont toltak az ünnepségbe elé. Fékezhetetlen, mérföldes vigyorral kiabálta: "Csak köszönöm az Úr Jézusnak, hogy megadta nekem a lehetőséget, hogy bizonyítsak." Úgy éreztem, mintha azt mondta volna, hogy

SZÉGYENTELENŰL SZABAD

megvolt a hite, hogy ez megtörténjen.

Miközben ő a touchdownját ünnepelte, én a teológiáját gyászoltam. Saját szégyenét leplezte le azzal, hogy azzal dicsekedett, hogy a touchdown igazolja a hitét. El tudjátok képzelni, mivel él együtt minden nap, ha az Istenbe vetett bizalmát a futballpályán nyújtott teljesítményéhez köti?

Összerezzenek, amikor a legtöbb profi sportoló Istenről beszél. Ami elhangzik, az Istent gyakran sikeristenségnek festi le, aki győzelemmel jutalmazza a hívőket. Az egyik általam legjobban tisztelt sportoló azt mondta, hogy a Super Bowl győzelme igazolta az engedelmességét, hogy egy bizonyos csapatban játszott. Mi a helyzet azokkal az emberekkel, akiket Isten elhívott a városba, akik elvesztették a Super Bowl-t? Vajon az engedelmességük kevésbé volt jelentős, vagy az életük kevésbé értékes Isten számára?

Más sportolók azt mondták, hogy Isten azokat jutalmazza meg győzelemmel, akik a legnagyobb dicsőséget adják neki. Ezért látjuk, hogy az emberek letérdelnek az end zone-ban és elismerik Istent egy touchdown után, de dühösek lesznek, ha kihagynak egy szerelést vagy elkapnak egy passzt?

Nem hibáztathatod őket, tényleg. Ahhoz, hogy a sportversenyek legmagasabb szintjére jussanak, ezek a férfiak és nők megtanultak a teljesítményük sikeréből élni. Arra tanították őket, hogy az értéküket ezzel mérjék, mert mindenki más is így méri körülöttük. Nyilvánvalóan sok sikert értek el, hogy eljussanak erre a versenyszintre. De ez nagymértékben eltorzult értékeket eredményezhet.

Nézz meg egy bajnoki mérkőzést vagy egy meccset, és észre fogod venni, hogy a győzelem magassága túl magas, a mélypontok pedig túl alacsonyak. Bajnokságok helyett talán inkább nevezhetnénk őket a mániákus-depresszióra való felvonulásoknak. Itt nincs mérsékelt talaj. John Madden, a Fox Sports elemzője azt mondta a profi sportról, hogy "A győzelem magaslatai soha nem érik el a vereség mélypontjait". Még a világ második legjobbjának helyezése is arra kényszeríti őket látszólag, hogy szégyenszemre elkullogjanak, és hónapokig tartó szégyenteljességben szenvedjenek. Még a szurkolók is ugyanezt a felsőbbrendűség vagy szégyenérzet attitűdjét veszik fel.

Kérlek, ezt ne a profi sportolók elleni vádaskodásként értelmezd, mert mindannyian ezt tesszük. Csak a legjobb és legrosszabb pillanataink többsége nem a televízióban történik.

Ő SZERET ENGEM!

SZÉGYEN ALAPÚ ÉLETVITEL

Mindannyian éreztük már a szégyen átható erejét, amikor zavarba jöttünk valami miatt, amit tettünk vagy amit valaki más mondott. Arcunk kipirul, gyomrunk összeszorul, és legszívesebben ásnánk egy gödröt, és belemásznánk. De ennél sokkal mélyebben is működik.

A szégyen azt mondja nekünk, hogy senki sem tudna szeretni minket, ha valóban tudná, hogy miben volt részünk a múltban, vagy ismerné a felszín alatt még mindig megbúvó indulatokat, kétségeket és motívumokat. Neked nincsenek olyan dolgaid, amelyekről reméled, hogy soha senki más nem tudja meg rólad?

Ezért úgy teszünk, mintha olyanok lennénk, amiről úgy gondoljuk, úgy érezzük, hogy elfogadottak vagyunk, és nem vesszük észre, hogy mindenki más is ezt csinálja. Majdnem minden alkalommal, amikor valaki segítséget kér tőlem egy bűn vagy küzdelem kezeléséhez, szinte mindig egy lemondással kezdi a vallomását. "Tudom, hogy valószínűleg senki más nem foglalkozik ezzel, de...". A szégyen gyakran megakadályoz minket abban, hogy elég hitelesek legyünk ahhoz, hogy felismerjük, hogy mások is ugyanazokkal a dolgokkal küzdenek, mint mi.

A kisebbségi érzés a szégyennek csak az egyik oldala. Azok, akik felsőbbrendűnek mutatják magukat, és azok, akik dicsekednek a teljesítményükkel, szintén a szégyenre reagálnak. Ezek a viselkedések csak a személyes alkalmatlanság mély érzésének fedezésére szolgálnak, általában mások kárára.

Míndeze a szégyen könnyen manipulálhatóvá tesz minket. A vágyunk, hogy kedveljenek, hogy beilleszkedjünk, és hogy ne szégyelljük magunkat, az, amit a világ arra használ, hogy a saját formájába préseljen minket, és amit gyakran arra használunk, hogy megkapjuk másoktól, amit akarunk. A legtöbb reklám valamilyen szinten ezekre az indítékokra apellál.

A szervezett vallás is mestere lehet a használatának. Amikor az emberek azt akarják, hogy tegyünk értük valamit, akkor az önértékelésünket fogják bombázni, hogy rávegyenek bennünket a válaszadásra. A szégyen

lehetetlenné teszi számunkra, hogy nemet mondjunk, és hatalmat ad a pletykáknak. Megalázással vagy azzal fenyeget, hogy elhagynak, ha nem felelünk meg annak, amit mások akarnak, és jóváhagyást és megerősítést ígér, ha megtesszük. Ezt a mintát korán megtanuljuk. A gyerekek gyakran

úgy érzik, hogy olyan mértékben szeretik és értékelik őket, amilyen mértékben meg tudnak felelni a szüleik elvárásainak. Ironikus tehát, hogy a szülők

SZÉGYENTELENÜL SZABAD

- a kortársak által gyakorolt nyomás hatásait, amikor gyermekeik többet törődnek azzal, hogy mit gondolnak róluk a barátaik, mint azzal, hogy mit gondolnak róluk a szülei - ugyanezt a szégyent használták.

A "mások véleményétől" való félelem visszatartja minket attól, hogy azt tegyük, amiről tudjuk, hogy helyes, és arra csábít, hogy olyasmit tegyünk, ami sokszorosan árt nekünk.

Emlékszem, tizenegy éves koromban kaptam egy aranyozott kitűzöt, amiért két évig töretlenül jártam a vasárnapi iskolába. A teljesítményemért kapott megerősítés és a gyülekezet összes felnőttjének tapsa mámorító volt. Ettől felsőbbrendűnek éreztem magam azokkal szemben, akik nem voltak ilyen elkötelezettek, és ez segített elindulni azon a kitartó törekvésen, hogy lelki utam nagy részében ebből a kútból igyak.

Azt hittem, hogy a szomszéd a barátom, aki közelebb int Jézushoz, és nem vettem észre, hogy majdnem harminc éven át a börtönőröm volt, aki arra kényszerített, hogy mások elvárásait szolgáljam. Jézus nem arra akarta használni a szégyenemet, hogy nagyobb dolgokra sarkalljon, hanem arra, hogy megszabadítson tőle.

SZÉGYENMENTES ÉLET

A történet mindig is lenyűgöző volt. Egy asszony, akinek bűnös hírneve közismert volt a közösségében, besétált egy farizeus házába, amikor egy csoportjuk éppen Jézussal vacsorázott. A nő körbejárta az asztalt, amíg meg nem találta a férfit, majd drága illatszert öntött a lábára, és a hajával törölte meg.

Hogy mehetett egyáltalán azok otthonába, akik ennyire megvetették? És hogyan tudta így megérinteni Jézust, amikor biztosan mindenki félreértette a szobában a szeretetét? Nem kellett volna túlságosan szégyellnie magát ahhoz, hogy még az arcát is megmutassa ott? Azt gondolnánk, de nem! Nyilvánvalóan mélyen megérintette őt Jézus, a bűnei megbocsátást nyertek, és most az egyetlen dolog, ami számított neki abban a lebecsülő tekintetekkel teli teremben, az az elismerő tekintet volt, amit az Ő szemében látott.

Ami a kertben kezdődött - a szégyenteljes érzés -, az Jézus jelenlétében elenyészik. Megszabadult attól a nyomasztó kényszertől, hogy azon aggódjon, mit gondolnak róla mások, és egyszerűen azt tehette, amit a legjobban szeretett volna.

Ő SZERET ENGEM!

Ha felfedezed, hogy mennyire szeret az Atya, az egyre inkább felszabadít arra, hogy szégyen nélkül jársz Isten előtt és másokkal. Bár a törvény alatt a szégyen visszatartotta az embereket a bűntől, Krisztusban már nincs értelme.

Mivel a bűneidet Jézusban a kereszten elfogyasztották, nincs semmiféle kárhoztatás vagy büntudat azok számára, akik Benne élnek. A keresztnek ezt a csodáját minden nap megízlelheted. Most úgy lehetsz Atyáddal, ahogy vagy, még mindig az átalakulás folyamatában, és nem kell semmit sem titkolnod. Megoszthatod vele a legsötétebb titkaidat, miközben tőle tanulhatod meg, hogyan jársz szabadon. Ő tudja, hogy nem tudod magad megjavítani, és csak arra vár, hogy felismerd, és meghívja a segítségét.

Miközben megtanít arra, hogyan jársz vele szégyentelenül, te is felfedezed magadat, amint szégyentelenül jársz a világban. Mivel egész életedben a szégyen terrorizált, gyakran anélkül, hogy felismerted volna, meg fogsz lepődni, mennyire megváltozik az életed a szégyen hiányában.

Hihetetlen ajándék, amit Dallas Willard *Az isteni összeesküvésben* így festett le: "Szeretnéd, ha nem lenne szükséged arra, hogy mások dicsérjenek téged, és szeretnéd, ha nem bénítana és alázna meg az ellenszenvük és elítélésük? Nem szeretnéd azt is, ha olyan erőd és megértésed lenne, amely lehetővé teszi számodra, hogy őszintén és természetesen megáldd azokat, akik átkoznak - vagy becsapnak, ártnak a munkahelyeden, leköpnék egy összetűzésben, kinevetnek a vallásodért vagy a kultúradért, sőt megölnék?".

Azok, akiket már nem befolyásol a szégyen, végre hiteles életet élhetnek, ugyanazt a külsőt, mint ami belül van. Hatalmas megkönnyebbülés, ha pontosan olyannak ismernek, amilyenek vagyunk, és az emberek megismerhetik az erősségeinket és a gyengeségeinket is. A szégyentől mentes emberek a valóságot az imázs helyett, az őszinteséget a színleléssel szemben, az őszinteséget a csalással szemben. Kétségtelen, hogy a megtört világban való hiteles életnek ára van, mivel mások megpróbálnak kihasználni téged. De senki, akivel találkoztam, aki így tett, nem térne vissza a színlelés földjére.

NEM JÓ HÍRŰ

Majdnem egész életemben a hírnevem rabszolgája voltam, és

SZÉGYENTELENÜL SZABAD

nyomasztó teher volt. Először egy barátommal folytatott beszélgetés során láttam, hogy gyengül az életemben. Megkért, hogy írjak neki egy levelet, amelyben elmagyarázom, milyen szerepet játszom egy közte és az üzlettársa közötti vita közvetítésében. Szoros barátságukból indították az üzletet, de most már nem tudtak tovább együtt dolgozni. Nem tudtak megegyezni abban, hogyan osszák fel az üzletet, és a segítségemet kérték. Már az elején elmondtam nekik, hogy valószínűleg nem tudunk olyan megoldást találni, amelyet mindketten igazságosnak tartanak, de talán találhatunk olyat, amelyben mindketten egyformán becsapva érzik magukat. Néhány órányi, különböző lehetőségek összeszedésével töltött idő végül megoldást hozott.

Most, körülbelül hat hónappal később az egyikük felhívott, és azt mondta, hogy a másik azt mesélte a barátainak, hogy hogyan csalták ki az üzletből. Azt akarta, hogy írjak egy levelet, amelyben leírom a folyamatot, amin keresztülmentünk, hogy bebizonyítsam, hogy a másik nő hazudik.

"Hajlandó vagyok rá, Jill" - mondtam a telefonban - "de hadd adjak előbb valamit, amit fontolóra kell vened. Lehet, hogy ez egy olyan lehetőség, hogy meghaljon a hírneved." Ahogy a szavak elhangzottak a számból, emlékszem, hogy meglepődve csóváltam a fejem, hogy kimondtam őket.

Az előző négy évben én is áldozatul estem néhány pletykának, amelyeket azok terjesztettek rólam és a családomról, akik hitelteleníteni akarták a szolgálatomat. Gyakran készítettem válaszokat az elhangzott hazugságokra, de Isten minden alkalommal megakadályozta, hogy elküldjem azokat. "Azt akarom, hogy mondj le a hírneved szolgálatáról, és bízd Rám" - volt minden, amit mondott nekem. Eszembe jutott, hogy Jézus nem tette magát hírnévre méltóvá. Ez volt életem legfájdalmasabb időszaka. Hogyan bátoríthatnék bárkit is egy hasonló folyamatra?

De azon a reggelen rádöbentem, hogy az elmúlt négy év mennyire belevitte az Atya szabadságát az életembe. Ha az emberek félreértették a szolgálatomat, vagy hazugságokat hittek rólam, az Isten dolga volt, nem az enyém. Az enyém az volt, hogy egyszerűen azt tegyem, amit Ő kért, anélkül, hogy szörnyű szükségem lenne arra, hogy megvédjem magam, és közben biztosítsam, hogy mások kedveljenek engem. Most élvezhettem az Ő szabadságának gyümölcseit.

Azt akartam, hogy Jill is megkapja ugyanezt, bár megdöbentette az ajánlatom. Elmeséltem neki a történetemet, és ezekkel a szavakkal fejeztem be: "Jill, amíg a hírnevedet kell őrizni, addig te vagy a

Ő SZERET ENGEM!

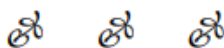
rabszolgája bárkinek, aki úgy dönt, hogy hazudik rólad. Akik elég jól ismernek téged, azoknak nem lesz szükségük levélre; akik pedig nem, azok úgysem fogják elhinni."

Soha nem írtam meg a levelet, és Jill felfedezte a mások véleményétől mentes élet hihetetlen örömét. Tudom, hogy fájdalmas volt, de ha tudod, hogy az Atya teljesen szeret téged, és hogy a hírneved biztonságban van az Ő kezében, akkor soha többé nem kell mások jóváhagyására apellálnod.

Ez a szabadság nem csak az utazás egyik legnagyobb áldása lesz, de ez a kulcsa annak is, hogy úgy szeressetek másokat, ahogyan titeket is szerettek.

Annak, aki meg tud őrizni benneteket a bukástól, és aki képes arra, hogy hibátlanul és nagy örömmel állítson titeket dicsőséges színe elé - az egyedüli Istennek, a mi Megváltónknak dicsőség, fenség, nagyság és hatalom legyen Jézus Krisztus, a mi Urunk által.

-JÚD 24-25

A Te személyes utazásodhoz

Kérdezd meg Istent, hogy a szégyen alapú viselkedésmódok hogyan nyilvánulnak meg a vele való kapcsolatodban. Keresd meg, hogy hol okozza neked a dicsekvés, a hibáztatás, a pletyka, az önsajnálát és a mások véleménye miatt való aggodás azt, hogy a szégyennek élsz, ahelyett, hogy neki élnél. Kérd meg őt arra is, hogy fedje fel neked azokat a helyeket, ahol a szégyen miatt való takargatástól szenvedsz, ami árt a másokkal való kapcsolataidnak. Kérd Istent, hogy vonjon elég közel magához, hogy többé ne kelljen a szégyen rabságában élned.

Pontosan ugyanúgy

*"A kegyelem nem azért van, hogy sikeresek legyünk.
Isten kegyelme azért létezik, hogy az embereket egy
olyan szeretetre irányítsa, amelyet még soha nem
ismertek. Egy szeretetre, amely kívül esik a határokon."*

MIKE YACONELLI A VESZÉLYES Csodában

Nem tartotta meg magának. Lehet, hogy lehetetlen lett volna - még Isten számára is! Elképzelhetetlen volt, hogy valami ilyen szépet tartson meg magának.

Örökké élvezte azt az Atya, a Fiú és a Szent Szellem isteni kapcsolatában. Annyira meg akart osztozni benne, hogy világegyetemet teremtett, hogy otthont adjon azoknak, akiket azért teremtett, hogy a szeretete tárgyai legyenek.

Az igazi szeretet ilyen. A gyönyörökben való örömhöz hozzátartozik, hogy megosszuk másokkal. Amikor igazán megérint, csak próbáld meg visszafogni, ha tudod. Ha Isten nem, akkor szerinted te hogyan fogod ezt véghez vinni?

A kereszt által átalakított legelső hívők nem tudtak, még akkor sem, amikor korbáccsal verték őket, vagy

Ő SZERET ENGEM!

megkövezték. Amikor felszólították őket, hogy hallgassanak, így válaszoltak: "Nem tehetjük meg, hogy ne beszéljünk arról, amit láttunk és hallottunk" (ApCsel 4:20).

A világegyetem legnagyobb ereje megérintette őket, és képtelenek voltak ezt magukban tartani, még akkor is, ha tudták, hogy ez sokba kerül nekik. Ilyen Isten szeretetének természete. Ahogy a z e l e j é n mondtam, nincs ennél hatalmasabb dolog az egész világon, és ha egyszer megtapasztaltad Isten szeretetének ezt a fajtáját, nem lesz módod arra, hogy magadban tartsd.

A SZERETET FORRÁSA

Be kell vallanom, hogy úgy nőttem fel, hogy a szerelmet terhes feladatnak tekintettem. Másokat szeretni azt jelentette, hogy kedvesnek kell lennem velük, még akkor is, ha nem akartam. Hiányzott az együttérzés, mégis úgy gondoltam, hogy legalább más hívőkkel szemben együttérzően kell viselkednem. Az, hogy megpróbáltam megosztani Isten szeretetét a világgal, kicsit zavaros és gyakran kínos volt. Tudtuk, hogy meg kell osztanunk velük az evangéliumot, de gyakran úgy beszélünk róluk, mint ellenségekről, akik megérdemlik Isten ítéletét. A legtöbb próbálkozást, hogy megosszuk Isten szeretetét, az vezérelte, hogy elítélve éreztük magunkat, ha nem tesszük. Mivel az indítékaink inkább a saját szükségleteink, mint az övék voltak, nem igazán szerettük őket. Ez valószínűleg számukra sokkal nyilvánvalóbb volt, mint számunkra. Ahelyett, hogy úgy érezték volna, hogy szeretik őket, úgy érezték, hogy kihasználják őket azok, akik egy újabb rovátkát akarnak szerezni az övükre.

Jézus nem arra hívott minket, hogy megtérítsük a világot, hanem arra, hogy úgy szeressünk másokat, ahogyan minket is szerettek. Amíg kötelességből cselekszünk másokkal szemben, addig messze elmaradunk ettől. De azt is tudja, hogy nem tudunk hatékonyan szeretni, ha nem szeretnek minket túlaradóan. Ez önzőnek tűnhet, de amíg nem bízunk Atyánkban, hogy gondoskodik rólunk, addig folyamatosan a körülöttünk lévő embereket fogjuk felhasználni arra, hogy kielégítsük szükségleteinket. A szeretet kibontakozása az életünkben csak a szeretet forrásánál, magánál az Atyánál kezdődhet! "Ez a szeretet: nem az, hogy mi szerettük Istent, hanem hogy ő szeretett minket, és elküldte Fiát engesztelő áldozatul bűneinkért" (1Jn 4,10). Ha egyszer megtapasztaljuk a szeretetet úgy, ahogyan azt Isten meghatározza, nem fogjuk tudni megállni, hogy ne osszuk meg másokkal, ahogyan velünk is megosztotta.

Ahol Isten nagylelkű veled, ott te is nagylelkű lehetsz

PONTOSAN UGYANÚGY

másokkal. Ahol Isten megerősíti az értékedet benne, ott nem fogod másoknál keresni annak pótlását. Ahol tudod, hogy Isten elnézi a hibáidat; el fogod nézni azokat másokban.

Jézus egy parancsot hagyott ránk: szeressük egymást, ahogyan minket is szerettek. Pál a szeretetet még a lelki tudásnál is magasabb szintre helyezte, megjegyezve, hogy a tudás könnyen felfuvalkodhat bennünket, míg a szeretet másokat épít (1Kor 8:1). Abszurdnak tartotta, hogy a hívők eltapossák azokat, akikért Krisztus meghalt, azon viták miatt, hogy milyen ételeket együnk, vagy milyen napokat ünnepeljünk. De ez történt az ő idejében és a történelem folyamán, mert a kereszténységet inkább a tanításról, mint a szeretetről ismertük.

EGÉSZSÉGES KAPCSOLATOK

Hamarosan meglátod, hogy az Isten szeretetében való biztonságod és a veled való korlátlan türelmének tudatosítása újra fogja építeni életed többi kapcsolatát. Ahelyett, hogy azt követelnéd másoktól, hogy igazodjanak ahhoz, amit te helyesnek tartasz, inkább hagyni fogod, hogy másoknak is legyen saját útjuk. Azzal, hogy többé nem manipulálsz őket azzal, amit te gondolsz a legjobbnak, megengedheted nekik ugyanazt a szabadságot, amit Isten ad neked. Hagyni fogod, hogy a saját útjukat válasszák, semmi másra alapozva, mint az igazság tisztaságára, ahogyan azt ők értik, és a lelkiismeretük hajlandóságára. A Szent Szellem feladata a meggyőzés, nem a tiéd.

Ahelyett, hogy megvetnéd azokat az embereket, akiket megtört a bűn, megérint a rabság mélysége, amely fogva tartja őket. Azt is jobban fogod látni, hogy az Atya hogyan reagál rájuk, és akkor tudni fogod, hogy te is hogyan tudsz reagálni rájuk. Néha ez azt jelenti, hogy hátrébb állsz, és hagyod, hogy a bűn következményei megtegyék a magukét, ahogy az apate a tékozló fiával. Máskor azt jelenti, hogy beleugrasz velük együtt a zűrzavarba, és segítesz nekik megtalálni Isten kiútját. Ahelyett, hogy azt mondanád, amit szerinted az emberek hallani akarnak, keresni fogod a módját, hogy gyengéden őszinte legyél velük. Az emberi szeretet keresi az emberek kényelmét az igazság rovására. Isten szeretete keresi az emberek kényelmét az igazság közepén. Nem kerüli el a nehéz pillanatokat, hogy maradj nyugton, csak hogy kedves legyen. Ahogy megtapasztalod, hogy a vele való kapcsolatodban megtalálsz önmagad képtelen leszel rosszindulatú lenni az emberekkel szemben.

Ő SZERET ENGEM!

Végül, ha Istenre, mint a szükségleteid forrására tekintesz, nem fogod túlterhelni barátságaidat olyan elvárásokkal, amelyekben könnyen csalódhatsz. Ha minden reményünket Isten képességébe vetjük, hogy kielégíti szükségleteinket, nem kell majd kényszerítenünk a barátainkat, hogy ezt megtegyék. Tudom, hogy Isten gyakran más hívőket használ fel arra, hogy kiterjessze rám ajándékait és kegyelmeit, de most már azt is tudom, hogy nem én választhatom ki az edényt, amelyet használ. Más szóval, mindig azt keresem, hogy Isten hogyan nyilatkoztatja ki magát nekem más hívőkön keresztül, de nem csapom be magam azzal, hogy azt hiszem, ennek egy konkrét személytől kell jönnie, akit szeretnék, hogy használjon. A csalódott elvárások tönkreteszik a kapcsolatokat, mert úgy tekintünk másokra, ahogyan Isten szeretné, hogy Rá nézzünk. Az ilyen elvárások tartós frusztrációra készítenek fel bennünket. Ha azonban feladjuk az emberekkel szembeni elvárásainkat, azt fogjuk tapasztalni, hogy Isten a legvalószínűtlenebb embereket is felhasználja arra, hogy segítsen nekünk. Frusztrációnk átadja helyét a hálának, akármikor és akárki által Isten másokat használ arra, hogy megérintsen minket, vagy minket arra, hogy megérintsünk másokat.

BIZTONSÁGOS KIKÖTŐ

Ahelyett, hogy megpróbálnánk megjavítani a krízisben lévő embereket, a szeretet arra hív minket, hogy kegyesen támogassuk őket. Képesek leszünk meglátásokat nyújtani, mint a folyamatban részt vevő társak, nem pedig mint szakértők, akiknek patetikus válaszai vannak. Ha így élsz, akkor biztonságos hely leszel az emberek számára, ahol bátorítást kaphatnak a megpróbáltatásaikban, és ahol felfedezhetik, mit jelent Istenre támaszkodni a megpróbáltatások közepette. Azok az emberek, akik a követelődő Isten illúzióját szolgálják, akaratlanul is rombolják a fájdalommal küzdő embereket, ahelyett, hogy segítenének rajtuk. Amikor azt hittem, hogy olyan keményen kell dolgoznom, hogy kiérdemeljem Isten elfogadását, azt hittem, hogy az emberek szeretete azt jelenti, hogy őket is erre kell kényszerítenem. Amikor valaki válságban jött hozzám, elmondtam neki, hogy mit csinál rosszul, és arra bátorítottam, hogy próbálja meg jobban. Nem csoda, hogy a szenvedő emberek elkerültek tőlem. Erre néhány évvel ezelőtt jöttem rá, amikor egy olyan teremben ültem, ahol olyan emberek ültek, akik nagyon fájdalmas élettapasztalatokon mentek keresztül: elveszített munkahelyek, családi válság, kétségbeesetten beteg rokonok, krónikus betegségek és drogfüggőség. Hangosan gondolkodva megfigyeltem, hogy úgy tűnik, ez egy nehéz időszak Isten népe számára. Néhány évvel ezelőtt megjegyeztem, hogy a legtöbb hívő, akit ismertem, az amerikai boldogság

PONTOSAN UGYANÚGY

álmában élt - stabil családok, egészséges gyermekek, növekvő jövedelmek.

Tudatos pillantások lövelltek körbe a teremben. "Elmondjuk neki?" - kérdezte végül valaki.

"Mit mondjak?"

"Akkoriban nem voltál biztonságos személy a szenvedő emberek számára. Mindenre volt válaszod, és ez általában csak fokozta az emberek elítéltségének és alkalmatlanságának érzését. De az elmúlt néhány évben átélt nehézségek megváltoztattak téged. Az emberek érzik az együttérzetedet és a bizalmadat abban, hogy az Atya majd a maga idejében elrendezi velük a dolgokat."

Ha az a sok fájdalom, amin keresztülmentem, megnyitja ezt az ajtót mások előtt, akkor tényleg azt mondhatom, hogy megérte. De még egyszer mondom, ez nem olyan dolog, amin változtatni akartam. Valahogy az Isten által belém öntött türelem egy része észrevétlenül átfröccsent másokra.

Elképesztő, hogy a szeretet mire hívja az embereket, és még csak áldozatnak sem gondolják. Nemrég találkoztam egy középnyugati nővel, aki elvált, amikor a férje elmondta neki, hogy meleg, hogy AIDS-es, és hogy a szeretőjével akar élni. Néhány évvel később, amikor a betegség előrehaladt, a nő szenvedélyt érzett volt férje iránt, és úgy érezte, Isten azt akarja, hogy segítsen neki gondoskodni róla, amikor a betegség súlyosbodik.

Pontosan ezt tette. Férje engedélyével visszaköltözött, de nem mint feleség, hanem mint ápolónő, és ápolta a férfit, ahogy a betegség előrehaladt. El sem tudom képzelni, mi kellett ahhoz, hogy ilyen módon oda a d j a magát, és nem hiszem, hogy az ő engedelmissége mások számára is mércévé válhatna, de ő úgy beszélt erről, mint élete egyik legnagyobb élményéről. Mi több, halála után a következő néhány évben más AIDS-betegeket is befogadott, hogy velük is megossza Isten szeretetét.

A KIVÁLÓ ÚT

Ha Isten szeretete nem tölti be a szívünket, a legjobb szándékunk ellenére is bántani fogjuk az embereket. Évek óta hallottam olyan gyülekezetekről, amelyek "jerikói felvonulást" tartottak az ingatlanok körül, amelyekre szükségük volt, hogy bővítsék a létesítményüket, hogy hatékonyabban elérjék a környéküket Isten országa számára. Hallottam egy lelkipásztort, aki elmesélte, hogy az egyik szomszédjuk eladta nekik a szükséges ingatlant, miután egy vasárnap este kimentek és felvonultak,

Ő SZERET ENGEM!

körülötte énekelve és imádkozva, hogy a tulajdonosok eladják.

Néhány évvel később megpillantottam a lepel másik oldalát. Az új szomszédaink nem voltak keresztények, és egyértelműen tudatták velünk, hogy nem akarják, hogy ezt a "Jézusos dolgot lenyomják a torkukon". Biztosítottuk őket, hogy nem fogjuk. Ahogy jobban megismertük őket, rájöttünk, hogy miért. Az előző otthonuk egy egyházi létesítmény mellett volt, és elmondásuk szerint az ottani emberek ellenszenvesek voltak, amikor megpróbálták rávenni őket, hogy költözzenek el. A kocsifelhajtójukon parkoltak, letaposták a virágaikat, sőt egy éjszaka még a házuk körül is vonultak és kántáltak. Idős házaspárként ez félholtra rémítette őket.

Sok éven át kitartottak, és nem voltak hajlandóak engedni. Amikor végül megmozdultak, elkeseredtek azon, ahogyan velük bántak, és elutasították Isten valóságának minden aspektusát.

A következő tizenhárom év során azonban megismertük őket, főleg úgy, hogy elvittük nekik a leveleiket, amikor azok tévedésből a mi postaládánkba kerültek. Egy nap megemlítették, hogy mennyire értékeli azt a cikket, amit a helyi újságba írtam, és beszélgetéseink egyre gyakrabban fordultak szellemi dolgok felé. Érdeklődtek, de még mindig óvatosak voltak.

Tudod, mi nyitotta ki végül az ajtót? Egy nap megtudtam, hogy túlságosan betegek ahhoz, hogy megkapják az újságjukat, és várniuk kell estig, amikor a fiuk átjön és beviszi nekik. Mondtam nekik, hogy örülnék, ha minden reggel megkapnám az övéket, amikor én is megkapom az enyémet. A következő négy évben, amíg el nem költöztünk, ez volt a családi projektünk. Számunkra nem volt nagy dolog, mégis mélyen megérintette őket.

Megoszthattam velük Jézus életét, és még arra is felkértek, hogy vezessem a férj temetését, amikor néhány évvel ezelőtt elhunyt. Ők nem "missziós projektek" voltak számunkra, hanem barátok és szomszédok, akikkel törődünk.

Isten szeretete valóban a leghatalmasabb erő a világegyetemben. Nem csoda, hogy Pál azt mondta, hogy ha valóban úgy szeretünk, ahogy Isten szeret, akkor a törvény minden egyes darabját teljesítjük, anélkül, hogy megpróbálnánk. Jézus ugyanezt mondta. "Ha valaki szeret engem, engedelmeskedik tanításomnak" (János 14:23).

Tudom, hogy ezt kétféleképpen is lehet érteni, és életem nagy részében én

PONTOSAN UGYANÚGY

a rosszat követtem. Azt hittem, Jézus azt mondja, hogy ha igazán szeretem őt, akkor minden parancsolatát megtartom, mintha a megtartás lenne a szeretet bizonyítéka. De a többi cselekedete és tanítása ennek ellenkezőjét bizonyítja. Akik szeretnek, azok az Ő útjainak engedelmességgel találják magukat. A megtartás a szeretet természetes következménye.

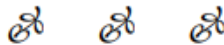
A különbség kritikus, mert ez határozza meg, hogy hol fektetjük be erőfeszítéseinket - a megtartásban vagy a szeretetben. Tudjuk, hogy a legjobb erőfeszítéseink a megtartás terén soha nem lesznek elegendők, de a szeretet által az életünkbe hozott átalakulás segít abban, hogy Jézushoz hasonlóan éljünk a világban.

Ezért mondta nekünk, hogy szeressünk - pontosan úgy, ahogyan Ő szeret minket. Amíg nem tudjuk, hogy Ő szeret bennünket, addig nem tudunk másokat szeretni.

Ha egyszer teljesen tisztában vagyunk vele, nem tudjuk megtenni, hogy ne szeressünk.

*Ez a szeretet: nem az, hogy mi szerettük Istent, hanem
hogy ő szeretett minket, és elküldte Fiát engesztelő
áldozatul bűneinkért.*

-1 JÁNOS 4:10

A Te személyes utazásodhoz

Ismerd fel, hogy mások szeretete a szeretve lenni túláradása. Ahol azt látod, hogy az életedet mások megsegítésére adod, örülj annak, amit Isten munkált benned. Ahol azt látod, hogy a szereteted hiányzik mások iránt, kérd Istent, hogy vigyen el téged szeretetének mélyebb szintjeire. Engedd, hogy megmutassa, hol vannak olyan elvárásaid másokkal szemben, amelyek megakadályoznak abban, hogy szabadon szeresd őket, és engedd, hogy felszabadítson.

Az ima, amelyre Isten mindig válaszol

*"Mivel Isten felajánlja, hogy intézi helyettünk
ügyeinket, adjuk át azokat egyszer s
mindenkorra az Ő végtelen bölcsességének,
hogy csak Vele és azzal foglalkozunk,
ami az övé."*

J. P. DE CAUSSADE (1700-AS ÉVEK)

Az Atyja országáról való tanításának ideje a végéhez közeledett. Nem lesz többé alkalma arra, hogy kezében tartson egy leprást, vagy leüljön Mária betániai otthonában, és beszéljen az ő Atyja csodáiról legalábbis nem ebben a testben, nem úgy, ahogyan megszokta.

Utolsó látogatására visszatért Jeruzsálembe. Napokkal azelőtt, hogy átadta volna magát azoknak, akik meg akarták ölni, a szíve mélyen meg volt rendülve. A szeretet és a bizalom legnagyobb tetteinek küszöbén állt, amelyet világunk valaha is látott, de tudta, hogy ebbe a tettebe bele fog pusztulni.

Ő SZERET ENGEM!

Mit kellene tennie? Bíz-e Atyja szeretetében és folytatja az utat, vagy a gyengeség pillanatában megszakítja azt, és az angyalokat hívja, hogy szabadítsák fel?

Talán a legerőteljesebb lecke, amit tanítványainak az imádságról tanított, azzal kezdődött, hogy megkérdezte, szerintük hogyan kellene imádkoznia: "Mit mondjak? 'Atyám, ments meg engem ebből az órából?'"

Talán bólogattak a körben, ahogy mindannyian nyugtázták, hogy ez milyen jól hangzik számukra. Így szoktunk imádkozni. A megpróbáltatások és a fájdalom pillanataiban még a hitetlenek számára is természetes, hogy segítségért kiáltsanak. Ments meg, Istenem! Ha kihúzol ebből a helyzetből, örökké szolgálni foglak téged.

A tanítványai elég jól értették ezt az imádságot, de Jézus azt akarta, hogy tanuljanak meg egy jobb módszert. Jézus még akkor is egy jobb frekvenciára volt hangolva, amikor az élete volt a tét. "Nem, éppen ezért jöttem el erre az órára." Amit Ő személyesen akart, az nem volt képpen. Másra összpontosított - arra a célra, amely túlmutatott a személyes boldogságán.

Aztán elmondta azt az imát, amit hallani akart: "Atyán, dicsőítsd meg a te nevedet" (János 12:28).

Ebben a rövid eszmecsereben mindent megtudunk, az imádságról és arról, hogy mit jelent Istent követni ebben az életben, tudnunk kell. Minden helyzet, amivel valaha is találkozol, két lehetőséget kínál az imádságra: "Atyám, ments meg engem!" vagy "Atyám, dicsőítsd meg a nevedet!".

Az egyik csalódáshoz és kiábránduláshoz vezet; a másik Isten szívének legnagyobb csodáihoz.

BÁRMIT IS KÉRDEZEL?

Jézus tanítása az imádságról hihetetlenül egyszerűnek tűnt: Kérjete bármit, amit csak akartok, és legyetek biztosak abban, hogy az Atya megadja nektek.

Csak akkor válik bonyolulttá, ha az imával kapcsolatos tapasztalataink elmaradnak ettől az ideáltól. Miért kínozna bennünket ilyen földöntúli ígéretekkel, hogy aztán annyi mindenben csalódjunk, amit kérünk?

Nem olyan nehéz megérteni, hogy miért hagyta figyelmen kívül amikor

AZ IMA, AMELYRE ISTEN MINDIG VÁLASZOL

Jakab és János tüzet akart lehívni az égből; Jézus megtanította nekik, hogy az ilyen elképzelések rossz helyről származnak. És amikor azt kérték tőle, hogy adjon nekik helyet a jobb és bal oldalán a mennyben; azt mondta nekik, hogy az nem az övé, és hogy az Ő Atyja házában senkinek sincs olyan helye, ahol bárki más fölé helyezhetné magát.

Jézus soha nem akarta, hogy az ima az legyen, amivel manipuláljuk Istent, hogy azt tegye, amit mi gondolunk a legjobbnak. Ha figyelmesen megnézed Jézus egyszerű kijelentéseit az imádságról, látni fogod, hogy ezek középpontjában az áll, hogy részt veszünk abban, amit Isten tesz. Bár meghívást kaptunk arra, hogy bármilyen kérést intézzünk Istenhez, amit csak akarunk, azok az imák mozgatják meg Isten kezét, amelyek abból a bizalmunkból nőnek ki, hogy ki Ő és mit tesz.

Vajon milyen lenne most az életem, ha Isten csak a felét adta volna meg annak, amit kértem tőle? Tudom, hogy rövid távon szédültem volna az örömtől, de fogalmam sem lett volna arról, hogy önző kéréseim milyen fájdalmat okoztak volna. És hogyan ismertem volna meg Őt szerető Atyámként, ha úgy bánok vele, mint a palackba zárt dzsinnemmel?

Sokkal nehezebb megérteni, hogy miért maradnak megválaszolatlanul az imáink más emberekért a fájdalomban és a nyomorúságban. Vajon Péter a szeretetnél valamivel kevesebbel válaszolt, amikor megtiltotta Jézusnak, hogy Jeruzsálemba menjen, hogy szembenézzen a hóhéraival? Szerintem nem. Mégis, könyörgését a legdurvább dorgálással fogadták, mint a Sátán szavait, hogy visszatartsa Jézust a küldetésétől.

Péter nem értette meg, hogy Isten magasabb rendű célt tűzött ki a keresztre, amelyért Jézus szenvedni fog. Ahhoz, hogy Isten válaszoljon az imájára, éppen azt a cselekedetet kellett volna megszakítania, amely Pétert megmentette volna önmagától. "Nem az Isten dolgait tartjátok szem előtt, hanem az emberek dolgait." (Mt 16:23) Mivel Péter nem értette, hogy aggodalma egyszerűen hangot adott a Sátán azon kísérletének, hogy Jézust elriassa az Atyjának való engedelmségtől.

Ez egy "ments meg" ima volt, amely inkább félelemből, mint Isten szeretetéből fakadt, és mint a legtöbb "ments meg" ima, amik általában inkább ellenállnak Isten szándékának, mintsem szolgálják azt.

"ATYÁM, DICSŐÍTSD MEG A TE NEVED"

Erreszülettünk!

Ő SZERET ENGEM!

Amikor Isten megalkotta az első embereket, testet, elmét és lelket tervezett nekik, hogy részt vehessenek az Ő dicsőségében és osztozzanak az Ő örömeiben.

Ha valaha is megismerted ezt a dicsőséget, akár csak úgy, hogy az Ő csendességében ültél, és közösségben voltál vele, akár csak láttad, hogy arra használt téged, hogy kinyilatkoztassa magát valaki másnak, akkor tudod, miről beszélek. Az ilyen pillanatokban úgy tűnik, mintha maga az idő is megállna. Az öröm hullámai söpörnek végig rajtunk, és ez olyan hihetetlen, hogy úgy érzed, ha csak erre az egy pillanatra teremtettek volna, akkor az életednek rengeteg értelme lett volna. "Erre lettem teremtve."

És te voltál.

Jézus tudta ezt magáról. Két lehetőséggel szembesülve: "Atyám, ments meg engem!" vagy "Atyám, dicsőítsd meg nevedet!", az utóbbit választotta. Tudta, hogy az egyetlen igazi dicsőség abban rejlik, ha a körülményektől függetlenül beteljesíti az Atya célját az életében. Bármennyire is rettegett a kereszt kínjaitól, tudta, hogy erre a pillanatra jött a világra.

"Atyám, dicsőítsd meg a te nevedet."

Ez az az ima, amelyre az Atya mindig válaszol. "Atyám, teljes mértékben teljesüljön be az a cél, amelyre teremtettél engem, és ahová helyeztél a világban." Ez az az ima, amely lefegyverzi önzésünket, és megerősíti bizalmunkat abban, hogy az Atya, aki teremtett minket, és aki oly mélyen szeret minket, jobban ismer minket, mint mi magunkat.

Ezt a döntést nem egyszer, egész életünkre vonatkozóan hozzuk meg, hanem minden egyes szituációban, amellyel szembesülünk. Amikor nem kaptam meg a kívánt állást, a megérdemelt fizetésemelést vagy a remélt orvosi jelentést: "Atyám, ments meg!" vagy "Atyám, dicsőítsd meg a nevedet!"

Szembesülünk vele, amikor rosszindulatú pletykák vagy valaki önző cselekedetének tárgya vagyunk. "Atyám, ments meg engem!" vagy "Atyám, dicsőítsd meg nevedet!"

Szembesülünk vele, amikor rászoruló emberekkel találkozunk, amikor lehetőségünk nyílik kimondani az igazságot ott is, ahol ez sokba kerül, vagy amikor a tehetetlenek ügyét képviselhetjük. "Atyám, ments meg engem!" vagy "Atyám, dicsőítsd meg nevedet!"

Akkor vesszük igénybe, amikor a sötét vihar körülvesz minket, és amikor a megpróbáltatások elborítanak minket. "Atyám, ments meg engem!" vagy "Atyám, dicsőítsd meg nevedet!"

AZ IMA, AMELYRE ISTEN MINDIG VÁLASZOL

NAPI VÁLASZTÁS

Itt nem a szavak számítanak, amelyeket használunk, hanem a szívünk kiáltása. Ha úgy döntesz, hogy megmented magad, akkor azon fogod magad találni, hogy ellenállsz Istennek, amikor nem is akarod. A végén éppen azok ellen fogsz imádkozni, amelyeket Isten arra használ, hogy átalakítson téged. El fogod mulasztani a segítő próbálkozásait, mert nem úgy fognak kinézni, mint amit te szeretnél.

Őszinte leszek. Életem nagy részét azzal töltöttem, hogy "ments meg" imákat imádkoztam. Nem mindig tudtam, hogy ezt teszem, de egyszerűen azt gondoltam, hogy Isten a legjobbat akarja nekem, az én fogalmaim szerint meghatározva.

De Isten újra és újra megtanított engem ezen az úton, hogy ő tudja a legjobbat mindenről. Az a mód, ahogyan én megoldanám a problémáimat és segítenék másoknak, mindannyiunknak nagyobb kárt okozna, mint amit Ő megengedne. Amikor megtagadta tőlem azt, amit akartam, az azért volt, mert neki jobb módja volt arra, hogy ne csak a körülményeimet kezelje, hanem engem is megváltoztasson közben. Szinte minden helyzetben úgy tűnik, hogy amit Isten tesz, az éppen az ellenkezője annak, amit én tennék.

Amikor meg akart tanítani arra, hogy jobban bízzak benne, imádkoztam, hogy javítsa meg a dolgokat, hogy nekem ne kelljen.

Amikor arra akart vezetni, hogy a legteljesebb mértékben részt vegyek abban, amivé Ő teremtett engem, imádkoztam, hogy csak boldoggá tegyen. Amikor meg akarta változtatni a jellememet, hogy mások előtt is az Ő szívét tükrözzem, azt akartam, hogy hagyjon meg olyannak, amilyen vagyok, és ne engedje, hogy olyan helyzetekbe kerüljek, ahol a "régis Wayne" felszínre kerülne.

Annyira örülök, hogy győzött, inkább az imáim ellenére, mint miattuk. Szeretném, ha folytatná, tényleg szeretném. Azt akarom, hogy mindent arra használjon az életemben, hogy úgy formáljon engem, hogy még inkább hasonlítsak rá, hogy betölthesse bennem azt a célt, amire teremtett engem.

ZÁRÓSZÓ

Folytathatnám még a sort azzal kapcsolatban, hogy mit jelent Isten szeretetében élni, de azt hiszem, most már elég világos a kép, és képesek lesztek felismerni az utat, és követni azt, bárhová is akar Atyátok vinni benneteket. Ez egy sokkal jobb élet, mint

Ő SZERET ENGEM!

olvasható.

Egyébként is, ezt az életet sokkal szórakoztatóbb felfedezni, mint hagyni, hogy valaki meséljen róla. Amint az Atya szeretetének biztonságába zuhansz, meg fogod tapasztalni, hogy saját gondolataid, ötleteid és cselekedeteid meglepnek majd.

Azon kapod magad, hogy azt gondolod: "Én nem ilyen vagyok". És mégis ilyen vagy. Mindig is ilyen voltál, csak ez eltorzult és kicsavarodott egy megromlott kapcsolat miatt, az Atyával, aki annyira szeretett téged.

Keress másokat, akik ugyanezen az úton járnak, és örömdre szolgál majd, hogy felfedezd, mit tanulnak ők is.

Az utazás nem található meg sem ennek a könyvnek, sem más könyvnek a lapjain. Az Atya szívében és a te szívedben van.

Nem tudom ezt megtenni neked, úgyhogy meg sem próbálom. Nem tudod megtenni magadnak, úgyhogy kérlek, te se próbáld meg.

Amit tehetsz, hogy bízol Istenben annyira, hogy hagyod, hogy megtegye helyetted. Ne aggódj, hogy vannak illúzióid. Úgy tűnik, hogy ezt mindennél jobban szereti csinálni, és a történelem folyamán végig ezt csinálta az emberekkel.

Ha bemennél egy szobába, ahol egy kétéves gyermek játszik, és kapcsolatot akarnál kialakítani vele, kinek kellene ezt megvalósítani? A gyermeknek? Természetesen nem. Ahhoz, hogy kapcsolatot alakíts ki azzal a kisgyerekekkel, neked kell ezt megtenned. Természetesen neki kell majd reagálnia; de a kezdeményezést te keresnéd. Megtalálnád a módját, hogy az ő szintjén találkozz vele, és olyan dolgokkal vonnád be, amelyek érdeklik őt, miközben bevonod őt egy kapcsolatba.

Ugyanez igaz Istenre is. Magasabban van feletted, mint te egy kétéves gyermek felett. Ő fogja megragadni a kezdeményezést, ha te akarod. Egyszerűen csak kérd meg, hogy kezdje el kinyilatkoztatni neked, mennyire szeret téged, és Ő majd ügyesen továbbviszi a dolgot.

"Dicsőítsd meg a te nevedet."

Mindannyiunkban, mostantól a korszak végéig.

És az örökkévalóságon túl.

Ámen.

Őbenne lettünk mi is kiválasztva... annak terve szerint, aki mindent az ő akarata szerint cselekszik, hogy mi... a dicsőítésre legyünk... és az ő akaratának megfelelően, az Ő dicsőségének magasztalására.

-EFÉZUS 1:11-12

A Te személyes utazásodhoz

Nézd át, hogy jelenleg milyen dolgokért imádkozol ezekben a napokban. Melyek azok az imák, amelyek "ments meg engem" imák, és melyek azok, amelyek "dicsőítsd meg a te nevedet" imák? Melyek szolgálják a vágyaidat, és melyek következnek abból, hogy megérted Isten célját a helyzetekben, amelyekben vagy? Kérd meg őt, hogy minden nap tárja fel előtted, mi az Ő célja azokkal a körülményekkel, amelyekkel szembesülsz, és imádkozz annak folyamatos kibontakozásáért, miközben közelebb visz magához.

Beszélgetések, kérdések

1. fejezet Százszorszép szzirom kereszténység

1. Ossz meg egy olyan élményt, amin keresztülmentél, amikor tényleg kételkedtél abban, hogy Isten törődik-e veled.
2. Mit gondolsz most erről? Ha még mindig bizonytalan vagy, mit kérhetnél Istentől, hogy változtassa meg az eseményről alkotott képedet.
3. Ha most visszatekintesz, és tudod, hogy Isten szeretett téged, még ha akkor nem is ismerted fel, mit tanultál ebből a folyamatból?
4. Hogyan bátoríthatjuk egymást arra, hogy kételkedés helyett biztosak legyünk Isten szeretetében?

2. fejezet A mit a tanítványok nem tudtak.

1. Oszd meg a kedvenc bibliai történetedet, amelyben Isten kinyilatkoztatja magát valakinek.
2. Mit látsz abban a kapcsolatban, amit Jézus a tanítványaival ápolt, amit te is szeretnél látni a saját kapcsolatodban vele?
3. Ossz meg egy élményt a saját életedből, amikor tudtad, hogy Isten jelenléte valamilyen kézzelfogható módon veled van.
4. Töltsünk el néhány percet beszélgetéssel arról, hogy mit tehetünk azért, hogy jobban megismerjük Istent.

Ő SZERET ENGEM!

3. fejezet A pokollal fenyegetőzik

1. Miért használják a vallásos emberek a pokol fenyegetését, hogy rávegyék az embereket, hogy Istenhez térjenek?
2. Amikor arra gondolsz, hogy Isten megjelenik az életedben, mit látsz? Hogyan viselkedne, és mit érezne veled kapcsolatban? Látnád, hogy Jézus ugyanígy bána veled, ha megjelenne? Hogyan egyeztethetjük össze a kettőt?
3. Gondoljatok arra a kapcsolatra, amelyet Jézus felajánlott nekünk az Atyjával. Mit mondhatnánk erről, hogy közöljük azokkal az emberekkel, akik nem ismerik őt, hogy milyen Isten Ő?
4. Kérd Istent, hogy szabadítson meg az ítélkezésétől való félelemtől, és tanítson meg helyette arra, hogyan bízz az Ő szeretetében.

4. fejezet Egy apa, mint senki más

1. Szánj egy pillanatot arra, hogy megosszod, hogy az idősebb vagy a fiatalabb fiúval azonosulsz-e jobban, és ha igen, miért.
3. Mit tanultál Isten szeretetéről ebben a példázatban?
3. Milyen dolgokat tettél, amikor úgy érezted, hogy Isten "kevésbé szeret"?
4. Gondoljatok arra, hogy Isten milyen módon mutatta meg irántatok a szeretetét, még akkor is, amikor semmit sem tettetek érte, hogy kiérdemeljétek.

5. fejezet Isten hozott itthon

1. Érezted már magad úgy, mint az a kóbor kiskutya, aki fél bízni a múltbeli csalódások miatt.
2. Idézzünk fel néhány eseményt Ábrahám történetéből (1Mózes 12-23), amelyeket Isten arra használt, hogy megtanítsa őt a bizalomra.
3. Oszd meg a saját történeteidet arról, hogyan tanított meg Isten a múltban bízni benne.
4. Milyen módon tudunk növekedni, hogy jobban megismerjük Isten szeretetét?

6. fejezet A kegyelmi vonal zsarnoksága

1. Érezted már magad úgy, mint az asszony a beteg gyermekkel? Hogyan oldottad meg ezeket a pillanatok az életedben?
2. Hol érzed úgy, hogy az Istennel való kapcsolatodban a kegyelmi vonalon jársz? Hol érzel büntudatot, hogy nem teszel eleget?
3. Olvasd el Saul megtérését az ApCsel 9:1-9-ből. Miért tette ezt vele Jézus? Mit gondolsz, mit tett Saul, hogy megérdemelte ezt a pillanatot?
4. Imádkozzatok együtt, hogy Isten megtanítsa titeket arra, hogyan ismerjétek meg őt olyannak, amilyen valójában.

BESZÉGETÉSEK, KÉRDÉSEK

7. fejezet Mit adjak Istennek?

1. Milyen ajándékokkal és felajánlásokkal próbálják ma az emberek elnyerni Isten szeretetét?
2. Volt már olyan időszakod, mint Janice-nak, amikor keményebben dolgoztál, de lelkileg üresebbnek érezted magad? Mit tanulhatsz ebből a tapasztalatból?
3. Volt-e olyan időszak az életedben, amikor érezted, hogy az Atya örül neked? Azért, mert valami nagy dolgot tettél érte, vagy egyszerűen csak tudtad, hogy úgy szeret téged, ahogy vagy?
4. Imádkoztatok együtt, hogy Isten megtanítson titeket arra, hogyan találjátok meg az elfogadást egyedül az Ő szeretetében, és nem abban, amit érte tehetsz, vagy adhatsz neki.

8. fejezet Az üzletember és a koldus

1. Inkább az üzletemberre vagy a koldusra hasonlítasz ebben a fejezetben? Magyarázd meg, miért.
2. Írd le azokat a korlátokat, amelyeket megpróbáltál átugrani, hogy kiérdeemeld Isten kegyelmét.
3. Mit gondolsz, miért kaptunk annyi korlátot, amit át kell ugranunk annak bizonyítékaként, hogy komolyan vesszük Isten életét?
4. Milyen lenne, ha minden nap bizhatnál Isten kegyelmében?
5. Imádkoztatok egymásért, hogy megtanuljátok a különbséget az irgalom és a teljesítmény között.

9. fejezet Az Isten, akitől szeretünk félni

1. Az ebben a fejezetben bemutatott félelmek közül melyeket tartjuk általában hasznosnak számunkra? Melyek károsak? Melyekkel küzdesz a legtöbbet a mindennapi életedben?
 2. Segített-e az Úrtól való félelmed abban, hogy elkerüld a káros cselekedeteket az életedben?
 3. Elég volt ez ahhoz, hogy teljesen felhagyj a bűnnel?
 4. Mesélj egy olyan időszakról, amikor az Úr félelme nagyon is valóságos volt számodra. Hogyan befolyásolta ez a félelem a veled való kapcsolatodat?
 5. Válaszoljatok együtt imában arra, amit megosztottatok, kérve Istent, hogy szabadítson meg benneteket a félelem rabszolgaságából.
-

Ő SZERET ENGEM!

10. fejezet Az Univerzum leghatalmasabb ereje

1. Ha ma Jézus ugyanazt a kérdést tenné fel neked, mint amit Pétertől kérdezett, mit válaszolnál?
2. Milyen dolgokat teszel Istenért, amiket úgy tűnik, hogy a tőle való félelmed vagy az ellened hozott ítéletei motiválnak?
3. Milyen dolgokat teszel, amelyek úgy tűnik, hogy abból a tudatból fakadnak, hogy Isten szeret téged?
4. Hasonlítsuk össze a félelem és a szeretet által motivált tapasztalatokat. Hogyan érzed magad az egyes körülmények között?
5. Olvasd el az I János 4:7-21-et, és határozd meg azokat a konkrét dolgokat, amelyeket János Isten szeretetével kapcsolatban azonosít.
6. Imádkozzatok együtt, hogy Isten egyre inkább feltárja mindannyiótok iránti szeretetének mélységét.

11. fejezet Eléggé szeretett ahhoz, hogy elengedjen téged.

1. Magyarázd el és vitasd meg a következőket: Engedelmeskedni lehet bizalom nélkül, de nem lehet bizalmat adni engedelmesség nélkül.
2. Gondolj életed néhány olyan pillanatára, amikor a jóra való törekvésed visszafelé sült el, és csak rontott a helyzeten.
3. Milyen dolgokat súg a füledbe az ellenség, hogy éket verjen közéid és Isten közé, hogy a belé vetett bizalmad megingjon?
4. Mit gondolsz, mit tehet Isten, hogy jobban bízz benne?

12. fejezet Kinek volt szüksége az áldozatra?

1. Gondolkodjunk együtt azon az igazságon, hogy az Igaz Isten az, aki áldozatot akar hozni értünk, ahelyett, hogy a mi áldozatainkat követelné.
2. Hol próbálsz még mindig Istent megbékíteni az áldozataiddal, vagy másokat hibáztatva enyhíteni a büntudatodat?
3. Hogyan változtatja meg ez a kereszténység szemléletét?
4. Töltsünk együtt néhány percet azzal, hogy együtt adunk hálát Istennek azért, hogy mindent megad nekünk, amire szükségünk van ahhoz, hogy bizalmi kapcsolatba kerüljünk vele.

13. fejezet A tyúk és a csibéi

1. Mit értettél meg a tyúk és a csibék történetéből?
2. Használtad már valaha a vallást a szégyen leplezésére? Hogyan?
3. Mi a könnyebb számodra, a szárnyai alá menekülni, vagy megpróbálsz kitalálni, hogyan hozhatnád rendbe a dolgokat magad? Mit gondolsz, miért van ez így?
4. Mondjatok példákat Isten határtalan türelmére, és ünnepeljük együtt imádságban az Ő csodálatos hűségét a leggyengébb népéhez.

BESZÉGETÉSEK, KÉRDÉSEK

14. fejezet Mi történt valójában a kereszten?

1. Osszátok meg együtt, hogyan érintette meg a kereszttörténete az életeteket. Milyen események maradtak meg az emlékezetetekben?
2. Mit látsz az Atya és a Fiú között ezekben a pillanatokban?
3. Mit jelent számodra, hogy Jézus maga is bűnné lett? Osszátok meg gondolataitokat közösen.
4. Olvassátok el az egyik keresztre feszítésről szóló beszámolót, és adjatok együtt hálát azért a leírhatatlan áldozatért, amit Isten megtett azért, hogy nekünk életünk legyen az Ő nevében.

15. fejezet A bűn ellenszere

1. Tudsz-e olyan esetre gondolni, amikor valaki iránt érzett szereteted arra késztetett, hogy nagy személyes kockázatot vállalva cselekedj az érdekében?
2. Hogyan befolyásolja Isten haragját a bűn ellenszereként, nem pedig büntetésként látni, hogy hogyan tekintesz Istenre és a keresztre?
3. Beszéljünk a különbségről a kehely között, amelyet Ő ivott, és a kehely között, amelyet nekünk kínál. Hogyan érint meg ez téged?
4. Kérjétek együtt Istent, hogy adjon mindannyiútoknak személyes kinyilatkoztatást a keresztről és bizalmat mindabban, amit Isten ott értetek véghezvitt.

16. fejezet A legsötétebb pillanatban... bizalom

1. Hogyan lenne más az életed, ha teljesen, feltétel nélkül bíznál Istenben mindenben az életedben?
 2. Hol van az a sötétség, amely körülvesz téged, és megnehezíti, hogy megértsd, mit cselekszik benned Isten?
 3. Hogyan szolgálhat Jézus kereszthalála alapot arra, hogy megtanulj bízni Jézusban, bármiben, amit az élet rád zúdít?
 4. Imádkozzatok egymásért, hogy Isten megtanítson benneteket a mindennapi életetekben arra, hogy mit jelent bízni abban, hogy Ő veletek van, és az Ő akaratát munkálja bennetek.
-

Ő SZERET ENGEM!

17. fejezet Próbálsz pontokat szerezni!

Valakinél, aki már nem tartja számon az eredményt

1. Milyen dolgokat számolunk, hogy meghatározzuk az Istennél való helyzetünket?
2. Amikor úgy érzed, hogy nem teszel eleget Istenért, mire szoktál általában összpontosítani?
3. Próbáltál már valami nagy dolgot tenni Istenért? Hogy sikerült? Felhasználta-e arra, hogy mégis megérintsen néhány életet? (Hát nem csodálatos?)
4. Mit tennél holnap, ha feltétlenül tudnád, hogy Isten szeret téged, és csak az életét akarná megosztani veled?
5. Milyen akadály(oka)t látsz az életedben, ami megnehezíti számodra, hogy elfogadd Isten irántad való szeretetét? Imádkozzatok együtt, hogy Isten mutassa meg nektek, hogyan tudtok ezeken túllépni.

18. fejezet Egy életen át tanulni a b i z a l m a t

1. Beszéljete a kegyelemről, ahogyan azt a múltban értettétek, ellentétben azzal, amit ebben a fejezetben olvastatok.
2. Milyen kiegészítőket próbáltál már a kegyelemhez? Működtek?
3. Hogyan látod a bűnt: tiltott élvezetként vagy pusztító jelenlétként?
4. Ossz meg egy esetet, amikor megtapasztaltad az igazságosságot, amely természetes módon nőtt ki abból, hogy egyszerűen megtanultál bízni Istenben, ahelyett, hogy magadra támaszkodtál volna?
5. Hol látod, hogy az igazságosság követelményeit a kapcsolatok örömei elé helyezed? Imádkozz, hogy Isten segítsen megfordítani ezt a folyamatot, és megtanulj gyönyörködni benne.

19. fejezet Tehát a bűn nem fontos Isten számára?

1. Ossz meg néhány tapasztalatot arról, hogyan tanított meg az Atya arra, hogy bízz Benne, amikor a kötél végén voltál.
2. Olvassátok el a Róma 8:31-32-t, és beszéljétek meg, hogy a kereszt hogyan garantálja, hogy az Atya ma is szeret benneteket, bármilyen körülmények között is vagytok.
3. Még ha igaz is a tanács: "Csak jobban kell bíznod Istenben", miért ez a lehető legrosszabb tanács, amit egy válság közepén adhatunk valakinek?
4. Fedezd fel, hogy miért csak akkor vagyunk képesek támogatni valakit, ha megértjük, min megy keresztül. Hogyan tudjuk támogatni az embereket az útjukon akkor is, ha Isten olyan dolgokat tesz az életükben, amelyeket sem ők, sem mi nem érthetünk?
5. Kérd meg Istent, hogy tanítson meg téged arra, hogyan élheted meg ezt a bizalmat életed mindennapi körülményei között.

BESZÉGETÉSEK, KÉRDÉSEK

20. fejezet Szégyentelenül szabad

1. Oszd meg, hogyan látod, hogyan működik a szégyen az életedben.
2. Hogyan fedezted ezt?
3. Hogyan lenne más az életek és a közösségek, ha jobban érdekelné, hogy mit gondol rólatok az Atya, mint bárki más?
4. Mindannyian hallottuk már a fejünkben a szégyen kazettáit. Szánj néhány percet arra, hogy beazonosíts néhány dolgot, amiről Isten szeretné, ha tudnád, hogy mit gondol rólad.

21. fejezet Pontosan ugyanúgy

1. Osszátok meg együtt életek legszebb pillanatait, amikor Isten egy másik hívő emberen keresztül fejezte ki szeretetét. Mi tette ezt számokra különlegessé?
2. Beszéljünk arról, hogy mi az, ami hasznos és mi az, ami káros a kapcsolatokban.
3. Hová kellene összpontosítanunk, ha nem találjuk magunkat együttérzőnek a körülöttünk lévő emberekkel?
4. Ha olyan csoport vagytok, amely rendszeresen találkozik együtt, kérdezzétek meg Istentől a következő hetekben, hogy van-e olyan konkrét mód, amellyel a csoportotok együtt kifejezhetné Isten szeretetét valaki felé. Ne gondoljatok itt egy programra, amit el kell indítani, hacsak nem mondja egyértelműen, hogy ezt tegyétek; hanem inkább gondoljatok valami gyakorlatias dologra, amivel megáldhattok valakit anélkül, hogy manipulálnátok.

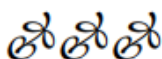
22. fejezet Az ima, amelyet Isten mindig meghallgat

1. Mondj példákat a Szentírásból és a saját életedből a "ments meg" imákra?
2. Most mondjatok példákat a "Atyám, dicsőítsd meg a te nevedet" imákra.
3. El tudsz-e képzelni olyan időszakot az életedben, amikor pontosan az ellenkezőjéért imádkoztál, mint amit szerettél volna, mert úgy érezted, hogy Isten szándéka beteljesedik általa? Meséj erről.
4. Ha a csoportodban néhányan nyitottak arra, hogy megosszanak veled néhány dolgot, amiért imádkoznak, kérd Istent, hogy mutassa meg nektek együtt, mi az Ő célja, és hogyan szolgálnák azt a legjobban az imáitok.
5. Imádkozzatok azért, hogy Isten megdicsőüljön mindannyiótok életében, ahogy az utazás kibontakozik az előttek álló napokban.

Wayne Jacobsen a Lifestream Ministries vezetője, és a világot járva az Istennel való bensőséges kapcsolatáról és a kapcsolati gyülekezeti életről tanít. A *Leadership Journal* munkatársa és a *The Naked Church*, az *In My Father's Vineyard* és a *Tales of the Vine* című könyvek szerzője. Wayne trénerként és mediátorként is dolgozik a közoktatásban, segít az együttműködés és a megértés hídjait építeni ott, ahol az egyház és az állam kérdései összeütköznek. Feleségével, Sara-val a kaliforniai Oxnardban él.

Ha további információt szeretnél kapni Wayne írásairól, vagy ha meg szeretnéd hívni, hogy beszéljen a csoportodnak, kérjük, lépj kapcsolatba vele a következő címen:

Lifestream Ministries
Postafiók 50240
Oxnard, CA 93031
805.988.4409
<http://www.lifestream.org>
waynej@lifestream.org

Wayne Jacobsen egyéb könyvei

A meztelen egyház
A szőlő meséi
Atyám szőlőjében
Hiteles kapcsolatok
Szóval nem akarsz többé templomba járni